

Giới thiệu Không Thể Từ Bỏ Em

Mười tám tuổi năm đó, cô đã nén đau thương rời xa người yêu của mình. Gia đình Cố Mạn Yên không môn đăng hộ đối với gia đình anh, chính vì thế bị xem là trèo cao, mẹ kế của anh cũng nhiều lần ly gián, khiến hai người hiểu lầm nhau dẫn đến chia tay, vì bà ta muốn anh cưới con gái của bạn bà ta Hân Thiên Như, để địa vị của bà ta tại Âu gia được vững chắc.

Anh Âu Cung Ngụy, năm đó 23 tuổi, chứng kiến người mình yêu thương lên giường với người mình căm ghét nhất, khiến anh mất hết lí trí, một câu cũng không nghe cô giải thích, lập tức xoay người rời đi, làm thủ tục ra nước ngoài du học.

5 năm sau.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Từ Bỏ Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

"Mạn Yên, em ăn nhiều vào, nhìn em có vẻ hơi gầy hơn trước rất nhiều". Cao Chí Minh gấp thức ăn đặt vào chén cô vừa nói.

Cao Chí Minh chính là người năm xưa hợp tác với mẹ kế của anh để chia cắt anh và cô.

Nhưng sau khi sự việc xảy ra, nhìn cô đau khổ khiến Cao Chí Minh cảm thấy hối hận, lúc đó chỉ muốn trả thù anh, nên Cao Chí Minh mới đồng ý hợp tác cùng bà ta.

Cao Chí Minh hối hận, quyết tâm bám theo cô để chuộc lại mối lỗi lầm, lấy tư cách người bạn chăm sóc cô để bù đắp lại lỗi lầm của bản thân đã gây ra.

Lúc đầu Cố Mạn Yên thực sự tức giận, hận không thể một dao đâm chết Cao Chí Minh, nhưng nhìn thấy hân kiến tri, còn chân thành muốn chuộc lại lỗi lầm như vậy, khiến cô cũng dần siêu lòng tha thứ cho hắn.

Còn bản thân của cô, Tần Tuyết Phi, chính là cô hận một, cô ấy hận mười, nếu như không có cô bên cạnh ngăn cản, chỉ sợ Cao Chí Minh, một thân nằm trong bệnh viện chữa trị lâu rồi.

"Mạn Yên cậu thực sự hơi ốm so với trước kia". Tần Tuyết Phi cũng cầm thìa gấp thức ăn để vào chén của cô, mắt cũng không quên liếc nhìn hắn.

Tuy nói là tha thứ, nhưng thái độ Tần Tuyết Phi dành cho hắn vẫn không thay đổi, vẫn một mặt muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

"Hai người cũng ăn đi, đừng chỉ lo gấp cho mình". Cô đưa mắt nhìn hai người trước mặt, không khỏi buồn cười, cô thật trông chờ cái ngày hai người này sẽ yêu nhau.

"Haizzz, Mạn Yên, cậu xem cậu kia, cả thân gầy gò, thật khiến người ta chán chết". Tần Tuyết Phi là vậy, mở miệng ra luôn chê cô gầy gò, nhưng cô cũng không đến nỗi ốm trơ xương.

"Được được, mình sẽ ăn thật nhiều".

"Mạn Yên, nghe nói hôm nay em xin được việc làm, là nơi nào vậy".

"Mạn Yên, cậu thật xấu, tại sao không chịu vào công ty nhà mình, cậu cũng có thể vào công ty nhà anh ta, sao nhất định phải ra bên ngoài chứ, nói mình nghe, là nơi nào". Tần Tuyết Phi không vui nhìn cô, cô hiền lành như vậy, ra ngoài chỉ sợ bị người khác ức hiếp.

"Tuyết Phi cậu không cần lo cho mình, nếu bên ngoài thực sự có người ức hiếp mình, mình sẽ đến tìm cậu cùng Chí Minh, có được không, còn nữa mình là được nhận vào C.A làm việc, hai người thấy tôi có giỏi không". Hai người trước mặt thực xem cô là đứa trẻ sao, một mực muốn đem cô nhốt vào lồng.

C.A là tập đoàn lớn, dễ được nhận vào làm, cô thật đúng may mắn, có thể người xét tuyển cô hôm đó có chuyện vui cũng hay.

"Cậu nói tôi nhớ đó". Tuy là chấp nhận thỏa thuận, nhưng Tần Tuyết Phi thừa hiểu, dù có người khác thực sự ức hiếp, cô cũng nhất định một mình cam chịu.

~~~~~*~~~~~

"Xin chào, tôi tên Cố Mạn Yên, là nhân viên mới đến". Cô cười tươi nhìn cô lễ tân trước mặt.

"À, để tôi cho người dẫn cô đến chỗ làm việc". Cô lễ tân vui vẻ đáp trả.

Cô được đưa đi tham quan một vòng công ty, rồi mới trở về nơi làm việc của mình.

"Đây là nơi làm việc của cô, mọi người, đây là Cố Mạn Yên, là nhân viên mới của tập đoàn chúng ta, trưởng phòng Lưu giao lại cho cô". Sau khi dẫn cô đến nơi làm việc, giới thiệu một hồi liền xoay người rời đi.

"Xin chào mọi người, tôi tên Cố Mạn Yên, mong mọi người giúp đỡ".

"Chúng tôi gọi cô là Mạn Yên được không". Một nhân viên lên tiếng hỏi cô.

"được, tôi rất vui". Cô nở nụ cười đáp trả.

"Mạn Yên, đây là chỗ làm việc của cô, có gì không hiểu có thể hỏi mọi người ở đây". Trưởng phòng Lưu lên tiếng. Ở đây ai cũng thân thiện, còn có

sẵn sàng giúp đỡ nhau, đó là lí do tại sao, phòng thiết kế lại làm việc hiệu quả cao như vậy.

"Vâng". Cố Mạn Yên đưa mắt cảm động nhìn mọi người, cô đúng là may mắn.

Do cô là nhân viên mới, nên công việc được giao cũng không nhiều, cô làm một lát liền xong hết, nên đứng dậy ra ngoài mua nước uống để chiêu đãi mọi người.

"Mạn Yên, cô thật chu đáo".

"Là việc nên làm, dù gì sau này tôi cũng cần mọi người giúp đỡ, nên càng nên". Cô vui vẻ nói chuyện, mọi người cũng rất thích cô, nên ngày đầu tiên của cô xem như êm đẹp.

Cứ như vậy một ngày làm việc của cô trôi qua yên bình như vậy.

~~~~~*~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Từ Bỏ Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 2

"Mọi người tập trung nghe tôi thông báo". trưởng phòng Lưu từ bên ngoài gấp gấp chạy vào.

"Trưởng phòng Lưu có chuyện gì mà chị lại gấp như vậy". mọi người dồn ánh mắt kinh ngạc nhìn trưởng phòng của mình.

"chuyện thật sự rất quan trọng, mọi người cần phải chuẩn bị thật tốt để ngày mai đón chủ tịch trở về". boss của họ thật sự rất khó, nên khi nghe tin boss trở về, bọn họ thực sự lo sợ.

"trưởng phòng, chị không nghe nhầm chứ". chủ tịch nghe nói phải hơn một tháng nữa mới trở về, sao tự dưng lại về trước dự định như vậy chứ, thật biết cách hù dọa người khác mà.

"chính miệng thư ký chủ tịch nói, làm sao làm được, thôi mọi người mau chuẩn bị đi".

Cô từ nãy giờ vẫn im lặng không lên tiếng, chủ tịch về cũng không ảnh hưởng nhiều đến cô, nên tốt nhất vẫn là im lặng.

"Mạn Yên, em là nhân viên mới, ngày mai gặp chủ tịch nhớ phải chú ý biết không". vẫn là trưởng phòng Luru nhớ tới cô, cẩn thận dặn dò.

"trưởng phòng Luru, em sẽ chú ý". cô chỉ là một nhân viên nhỏ bé, chắc cũng không làm gì kinh động đến chủ tịch, nên cũng yên tâm một chút.

"ừm, em làm việc đi".

~~~~~*~~~~~

Sáng sớm ngày hôm sau, tất cả nhân viên tập đoàn C.A đứng xếp thành hai hàng nghiêm chỉnh hai bên cửa lớn của tập đoàn để đón tiếp vị chủ tịch trẻ tuổi.

Âu Cung Ngụy từ trong xe bước ra ngoài, mắt vẫn không liếc nhìn hai hàng nhân viên đang cúi đầu cúi mình, chân thẳng tắp bước vào, có một điều anh không ngờ rằng, thân ảnh quen thuộc khiến anh cả đời này không quên được hiện ra trước mặt anh, tuy cô cúi đầu, nhưng anh cả đời này làm sao quên được mái tóc đó, đáng đứng đó của cô.

Nhưng anh chỉ đứng lại chưa được 2s liền dứt khoát bước tiếp, còn cô, nhìn thấy vị chủ tịch cao cao tại thượng kia là ai, khiến đầu cô căng cùi thấp hơn nữa, cô cả đời không bao giờ nghĩ lại gặp anh trong trường hợp như thế này.

"Mạn Yên em sao vậy, chủ tịch đã đi rồi". một chị nhân viên chung phòng thiết kế với cô lên tiếng, chủ tịch vừa đi khỏi, đám nhân viên liền nhanh chóng tản ra, nhưng cô lại hình như không có nhúc nhích.

"a.. em em không có gì". bởi vì tập trung suy nghĩ nên mới không để ý xung quanh, thật mất mặt mà.

"vậy chúng ta mau trở về làm việc thôi".

"ừm, chúng ta đi thôi".

~~~~~*~~~~~

"Mạn Yên, cậu hôm nay sao vậy, từ lúc trở về, một câu cũng không nói với mình, có phải chỗ làm xảy ra chuyện gì không, hay có ai ức hiếp cậu, mau nói mình biết đi". Tần Tuyết Phi lo lắng nhìn cô.

"không có, cậu yên tâm đi, mình chỉ là hơi mệt thôi". Cố Mạn Yên cười cười nhìn cô bạn thân của mình, cô đúng là ngốc, không nên để tâm trạng không tốt ảnh hưởng đến mọi người.

"có chuyện gì, nhất định không được giấu mình biết không".

"ừm mình biết rồi mà".

"hai tiểu thư, xin mời dùng cơm tối". Cao Chí Minh vừa dọn cơm vừa gọi cô cùng Tần Tuyết Phi.

Cao Chí Minh đường đường là thiếu gia Cao thị, lại vì một chút lỗi lầm đến đây cố gắng chuộc lỗi, có phải hơi không đúng không.

"Chí Minh, anh như vậy khiến tôi thật sự rất ngại". năm đó dù gì hắn cũng không thật sự làm gì cô, chỉ là ngủ chung trên một chiếc giường, đồ trên người cô cũng không phải hắn cởi, xem như hắn có lương tâm, cơ thể cô, lần đầu của cô, hẳn một chút cũng không đụng vào, cho nên cô cũng không còn vì chuyện tình cảm của mình mà khiến hắn phải đến đây hạ mình như vậy.

"Mạn Yên, em không cần thấy ngại, là việc anh nên làm". hẳn làm sao có thể tha lỗi cho bản thân mình được, dù không làm gì cô, nhưng lại khiến cô không thể ở bên cạnh người cô yêu, khiến hắn không thể tha thứ cho bản thân mình được.

"Chí Minh, nếu thấy có lỗi nhiều như vậy, thì mỗi ngày nấu cơm cho chúng tôi ăn đi, đợi đến khi tôi có bạn trai, nhất định sẽ để anh ấy phụ anh nấu cơm". Tà Tuyết Phi vừa để thức ăn vào miệng vừa nói, khiến cho bản thân không còn vẻ tiêu tu như bên ngoài của cô ấy.

"cũng được". Cao Chí Minh nhanh chóng trả lời, cũng không thêm suy nghĩ.

"anh nhớ đó".

cô vẫn là chọn im lặng ăn cơm để nghe hai người trước mặt nói chuyện, hai người họ luôn vậy, tuy hay cãi nhau nhưng vẫn là tốt với nhau nhất.

~~~~~*~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Từ Bỏ Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

"Mạn Yên, em giúp chị đem báo cáo này lên phòng chủ tịch nhờ chủ tịch ký duyệt giúp chị". trưởng phòng Luru đề báo cáo trước mặt cô, bình thường sẽ là phó phòng thiết kế, nhưng hôm nay cô ấy xin nghỉ, nên đành nhờ cô vậy.

Cô Mạn Yên khó xử nhìn trưởng phòng Luru, chủ tịch không phải anh sao, cô thực sự không thể.

"trưởng phòng Luru, cái...cái này, có cần ký duyệt gấp không ạ". cô có chút e ngại nhìn người phụ nữ trước mặt.

"rất gấp, nếu hôm nay không nhận được ký duyệt của chủ tịch, chúng ta sẽ không thể theo kịp kế hoạch đã đề ra, cho nên, em lập tức đi".

"trưởng phòng Luru, thực xin lỗi, chị có thể nhờ người khác không, em bây giờ thực sự rất đau bụng, sợ sẽ ảnh hưởng, trưởng phòng bụng em lại bắt đầu đau, em xin phép". cô cũng thực thông minh đi, viện ra lý do thực tế như vậy, dù biết tránh được 1 lần 2 lần, không tránh được cả đời, nhưng được lần nào hay lần đó vậy.

"thôi được rồi, em đi đi". trưởng phòng Luru nhìn cô gật đầu, cũng không làm khó cô, dù gì cũng ra đời lâu như vậy, tiếp xúc nhiều người như vậy, không thể không nhìn ra cô là đang cố tình trốn tránh.

"cảm ơn trưởng phòng Luru". vừa nhận được sự đồng ý, cô liền nhanh chóng xoay người đi nhanh về phía nhà vệ sinh, nếu không đi mau nhất định sẽ run rẩy cả người trước mặt người khác, điểm yếu của cô chính là không thể nói dối người khác, chỉ cần người đó tính ý một chút liền nhận ra, nhất là cử chỉ tay của cô, cứ bám vào nhau.

~~~~~*~~~~~

"Mạn Yên, anh đến đón em, chúng ta về thôi". cao Chí Minh lịch thiệp giúp cô mở cửa xe, cứ chỉ muốn bao nhiêu dịu dàng liền có bấy nhiêu.

"Chí Minh, sau này không cần phải như vậy, em có thể tự về". cô có chút không tự nhiên nhìn hắn, thực sự không cần.

cái không tự nhiên đó, lọt vào mắt người khác lại là cử chỉ ngại ngùng e thẹn, khiến ai kia hay tay không tự chủ siết chặt, hành động đó lại vô tình lọt vào mắt Cao Chí Minh, hắn đưa mắt thách thức nhìn anh, cứ chỉ dành cho cô càng dịu dàng, cung chiều hơn.

Hắn chính là muốn chọc anh tức điên, hắn biết Âu Cung Ngụy thực sự còn yêu cô rất nhiều.

Trước khi lên xe không quên tặng cho anh thêm một nụ cười thách thức, muốn nói "anh có giỏi thì đến đây giành lấy". khiến ai kia thực sự sắp không thể kiềm chế được nữa.

Cao Chi Minh đánh vô lăng rồi đi, hẳn biết cô vẫn chưa quên được Âu Cung Ngụy, thời gian lâu như vậy, nhưng đêm nào cô cũng lấy hình của anh ra để ngắm, thói quen đó theo cô rất rất lâu rồi, hẳn biết dù bây giờ hẳn cô muốn chen chân vào cũng không được, đành đứng qua một bên, âm thầm chăm sóc, giúp đỡ cô.

~~~~~*~~~~~

"Tuyệt Phi cậu xem, cái áo này như thế nào". cô đưa đến trước mặt cô bạn của mình một cái áo nữ màu tím nho, cô thực sự rất thích màu tím.

"đẹp lắm, rất hợp với cậu".

"tôi lấy cái này". không biết từ đâu xuất hiện một cô gái giắt lấy cái áo trên tay cô.

"nè cô, cái áo này là chúng tôi chọn trước". Tần Tuyết Phi từ nhỏ đã có tính tiểu thư, nên chuyện như vậy cô ấy không thể bỏ qua được.

"nhưng tôi thích như vậy, dù gì các người cũng không có ý định lấy, vậy tôi lấy thì sao, dù gì Hàn Thiên Như tôi muốn mua một cái áo cũng cần các người đồng ý sao". dù gì sắp tới mẹ cô ta nói sẽ gả cô cho Âu Cung Ngụy, cô ta còn sợ gì nữa chứ.

Cố Mạn Yên nghe cô ta nói mình là ai, không tự giác lùi về sau hai bước, thì ra cô ta chính là người anh sẽ lấy làm vợ, cô thực sự không muốn ở đây thêm chút nào nữa, quay sang nắm tay Tần Tuyết Phi kéo đi.

"Tuyết Phi mình hơi mệt, chúng ta về thôi". do không chú ý, cả người đâm sầm vào người trước mặt, nếu người đó không kéo cô lại, chắc là cô đã nằm ra đất, do lực kéo có hơi mạnh, khiến cả người cô nhào vào lòng người đó.

"xin lỗi, do tôi không chú ý, anh không...". cả người cô cứng đờ, mùi hương quen thuộc, còn có gương mặt này, cả đời cô cũng không thể quên, Âu Cung Ngụy.

~~~~~*~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Từ Bỏ Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

"cô mau tránh ra khỏi người đàn ông của tôi". Hàn Thiên Như tức giận chạy lại đẩy cô ra, cô ta không thể để người phụ nữ khác đến gần anh được.

"thực xin lỗi", bỏ lại một câu, chân nhanh chóng bước đi.

Tần Tuyết Phi lúc đi ngang qua anh, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, nhanh chân chạy theo cô.

Đợi đến lúc không còn nhìn thấy cô nữa mới quay sang bắn ánh mắt lạnh lẽo về phía cô ta.

"tôi từ lúc nào trở thành người đàn ông của cô vậy hả".

"Ngụy, em..".

"cảm niệm, tên tôi không phải để người như cô có thể tùy tiện gọi".

"Âu..Âu tổng, mẹ anh nói chúng ta sẽ kết hôn với nhau". cô ta thực sự run sợ người đàn ông này, nhưng có điều chức Âu phu nhân cô ta không thể bỏ qua.

"cô về nói lại với bà ta, lo cho thân phận bà ta trước đã, cẩn thận tôi cho người lôi bà ta ra khỏi Âu gia". từ lúc ba anh cưới bà ta về, trong mắt anh đã không còn người ba này nữa, dù gì bây giờ thế lực Âu gia toàn bộ đều nằm trong tay anh, anh lại để bà ta xen vào cuộc sống của anh sao.

"Âu tổng, nhưng mà..Âu tổng..". không muốn nghe cô ta nói tiếp, bỏ mặt cô ta ở lại đó, một mình đi nhanh ra bên ngoài.

Tâm trạng anh bây giờ thực sự rối bời, tại sao lại gặp cô lúc này chứ, anh hận cô, hận rất nhiều, nhưng khi nhìn thấy cô liền muốn ôm chặt lấy cô, cũng may anh kịp thời khống chế bản thân không để làm ra chuyện gì mất mặt.

~~~~~*~~~~~

"Mạn Yên, em làm nhanh bản thiết kế này hai ngày nữa nộp cho chị, bản thiết kế này rất quan trọng đó". trưởng phòng Lưu đưa trước mặt cô bản miêu tả mẫu thiết kế, giám đốc lần này chỉ đích danh nhân viên mới, nói cái gì muốn thử năng lực, xem có đủ không, nếu không lập tức nghỉ việc, tập đoàn không nuôi người vô dụng, giám đốc rõ ràng muốn làm khó cô, muốn đuổi việc cô.

Cô đứng là xui xẻo, như không lại bị giám đốc chỉ mặt, ai biểu cô thẳng thắn như vậy, dứt khoát từ chối không chấp nhận mối quan hệ thân mật với giám đốc chứ, ai biểu cô xinh đẹp như vậy, khiến giám đốc để ý, huống hồ ông ta nổi tiếng dễ gần, tránh còn không kịp ai lại muốn va vào.

"Mạn Yên, lần này không giúp được có rồi". mọi người đưa đôi mắt thông cảm nhìn cô, rõ ràng mẫu thiết kế này phải hơn một tháng nữa mới nộp, bây giờ rút ngắn chỉ còn hai ngày, không phải ép người quá đáng sao, cái gì nộp sớm xem có sai sót kịp thời sửa chữa, cô lần này khó sống rồi.

"mọi người không cần lo, Mạn Yên nhất định vượt qua được". tuy nói như vậy, nhưng cô vẫn cảm thấy lo lắng, dù gì đây cũng là công việc quan trọng đầu tiên của cô.

"Mạn Yên cố lên".

"cảm ơn mọi người".

~~~~~*~~~~~

"Mạn Yên chúng tôi về trước, tạm biệt".

"tạm biệt".

cô đưa mắt nhìn mọi người tan làm, nhìn lại công việc của mình thực khiến cô đau đầu, "Mạn Yên cố lên", tự an ủi bản thân, cô không thể cả đời dựa vào Tần Tuyết Phi được, cố lên.

Âu Cung Ngụy sau khi gặp đối tác trở lại tập đoàn, thấy đèn phòng thiết kế còn mờ, nhìn đồng hồ cũng đã hơn 1h sáng, không biết ai còn tăng ca, liền đi đến xem xét.

thấy cô còn đang cố gắng làm việc khiến anh hơi nhủu mũi, không phải cô là nhân viên mới sao, đáng lẽ đầu có giao nhiều việc như vậy chứ.

Đứng bên ngoài một lát rồi xoay người rời đi, trong đầu không khỏi tính toán, anh muốn cô phải trả giá về việc phản bội lại tình cảm của anh, cả đời này.

~~~~~*~~~~~

"chủ tịch Âu có việc gì cần giao cho tôi đây".

"cậu đem thông báo này đến phòng thiết kế, nói bắt đầu từ hôm nay, Cố Mạn Yên sẽ làm thư ký của tôi".

"chủ tịch Âu, cậu làm như vậy có ổn không". một thiết kế như cô, lên làm thư ký, chuyện này sau có thể chứ.

"cậu có ý kiến". anh nhủu mũi tỏ vẻ không hài lòng nhìn cậu.

"không có, tuyệt đối không có". cậu theo anh lâu như vậy, anh muốn làm gì cậu đương nhiên hiểu rõ, nhưng có điều nhìn Cố Mạn Yên nhỏ bé rơi vào hang cọp, cậu thật không đành lòng.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Từ Bỏ Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 5

Trần Lưu nhanh chóng thông báo tin nhận chức đến cô, cậu thật có chút đau đầu mà.

~~~~~*~~~~~

"Thư ký Cố, đem tài liệu này đưa cho các trưởng phòng". Thư ký Tô lên tiếng sai bảo, cô ta chính là ngửa mặt cô, cô vừa chuyển lên làm thư ký chưa được nửa ngày, bị cô ta sai tới sai lui sắp rụng mắt hai chân rồi.

"Vâng". Cố Mạn Yên tuy trong lòng có chút buồn bực nhưng cũng không thể lên tiếng, dù gì người ta cũng đến làm trước cô, tức nhiên có quyền sai bảo cô rồi.

Cố Mạn Yên đi không bao lâu, Trần Lưu liền đẩy cửa phòng chủ tịch đi vào.

"Chủ tịch Âu, cậu đánh lòng nhìn người đẹp của mình bị người khác sai bảo vậy sao?". Trần Lưu theo anh từ lúc anh nhận chức chủ tịch, điều hành tập đoàn, huống hồ hai người còn là bạn thân của nhau, nên nói chuyện có lúc cũng đùa giỡn như vậy.

"Trần Lưu, tôi thấy cậu dạo này rất rảnh rỗi". Anh bắn tia lạnh lẽo về phía cậu.

"Âu Cung Ngụy, cậu nghỉ xem, tôi đường đường là tổng giám đốc, lại đi thông báo cho nhân viên nhận chức thư ký cho cậu, cậu thật không xem tôi là tổng giám đốc mà".

"Đổi tác bên Mỹ lần này giao cho cậu". Anh mặt không cảm xúc lên tiếng.

"Cậu em, cậu thật quá đáng, không thêm nói với cậu nữa, à tôi nói cho cậu biết, hình như có người trong tập đoàn đang theo đuổi tiểu Yên thì phải haha, xem ra tiểu Yên thật nhiều người để ý đi". Trần Lưu bỏ lại một câu rồi vui vẻ rời đi, nhìn sắc mặt khó coi của Âu Cung Ngụy xem ra cậu chọn đúng câu truyện rồi.

Trần Lưu tâm tình vui vẻ rời đi, cậu phải trở về chuẩn bị bay sang Mỹ giải quyết công việc, nhanh chóng giải quyết để còn trở về xem kịch hay.

~~~~~*~~~~~

"Thư ký Cố pha cho tôi ly cà phê mang vào". Trước khi vào phòng làm việc anh để lại một câu, cũng không đợi cô trả lời, cánh cửa bị anh đóng sầm lại, tay còn ôm người phụ nữ vào lòng, không ai khác chính là Hàn Thiên Như.

Cố Mạn Yên đau lòng nhìn cảnh tượng trước mắt, chân nhanh chóng xoay người pha cà phê mang vào cho anh, trên mặt không biết từ lúc nào đã đầy nước mắt.

Đứng trước cửa phòng chủ tịch, đưa tay rõ hai cái, đợi người bên trong cho phép mới đẩy cửa bước vào.

Cảnh tượng bên trong thật sự khiến cô đau lòng, Hàn Thiên Như đang ngồi trên đùi anh, tay anh cũng ôm chặt lấy cô ta, cổ gồng trắn tình bản thân tỏ ra bình thường, đặt 2 ly cà phê lên bàn.

"Chủ tịch, cà phê của hai người, tôi xin phép ra ngoài làm việc". Cô để lại hai ly cà phê rồi nhanh chóng ra ngoài, cô sợ nếu còn ở lại thêm giây phút nào nữa bản thân sẽ không kiềm chế nổi mà bật khóc trước mặt anh.

Cô không ngờ, thời gian lâu như vậy, sự vô tâm của anh vẫn khiến cô đau lòng đến như thế.

Cô cố gồng trắn giữ bản thân cầm cự đến lúc tan ca, nhanh chóng đứng dậy đi về, nhưng đi chưa được hai bước cánh cửa phòng chủ tịch mở ra, anh ôm cô ta đến trước mặt cô lên tiếng.

"Cô chuẩn bị một chút, cùng chúng tôi đi dự tiệc sinh nhật của Chu tổng".

Cô lặng người nghe anh nói, chúng tôi, có nghĩa sẽ có cô ta nữa sao, anh muốn cô nhìn hai người họ ân ái sao.

"Chủ tịch có thể người khác không,hôm nay tôi có chút không khỏe" hôm nay cô thực sự rất khỏe, nếu không phải sáng sớm nhìn hai người họ như vậy, khiến tâm tình cô không được thoải mái, ăn uống không bao nhiêu, khiến dạ dày lại đau, cô đứng là vô dụng mà.

"Thư ký Cố, có không biết bốn phận của thư ký là làm gì sao, cô định để tôi tự mình uống rượu sao?".

Anh là đang gây chuyện với cô sao, cô kêu anh đổi người, chứ đâu phải kêu anh đi ền.

"Chủ tịch xin lỗi, tôi chuẩn bị một lát". Cô cố gắng nhẫn nhịn chịu đau, nhanh chóng đi về phía toilet chỉnh trang lại mình.

Xe dừng trước một khách sạn khá lớn, cô nhanh chóng xuống xe mở cửa cho anh và cô ta, rồi lờ đờ theo sau lưng hai người họ, nhìn thấy người khác mời rượu anh, cô liền uống thay, đúng là làm thư ký không dễ mà.

Từ lượng của cô rất tốt, nhưng uống nhiều như vậy cô cũng không cầm cự được, huống hồ dạ dày của cô đang không tốt, càng không thể uống nhiều.

Cảm thấy bản thân cần không khí, nên tự mình rời bữa tiệc kiếm một chỗ ngồi ngồi xuống, cô ta thấy cô ngồi đó liền đi lại.

Cô còn chưa hiểu chuyện gì cô ta đã hét lên, cô ta còn tự tạt rượu lên người.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Từ Bỏ Em* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Anh nghe tiếng hét của cô ta liền nhanh chóng đi lại, nhìn thấy cô ta đang ngồi dưới đất, còn có rượu đổ trên khiến anh có chút lạnh mặt, cũng không hỏi có chuyện gì, trực tiếp phán tội cô.

"Thư ký Cố sáng ngày mai cô có thể đưa đơn nghỉ việc được rồi, gan cô lớn thật lại dám làm tổn thương cô ấy". anh rất muốn hỏi cô như thế nào, nhưng nhớ đến chuyện trước kia, càng khiến anh tuyệt tình với cô hơn.

cô nghe anh nói như vậy khiến bên ngực trái của cô đau như, anh vẫn như vậy, vẫn không tin cô, anh chỉ tin những gì anh nhìn thấy trước mắt, cố gắng trấn tĩnh bản thân, ngược mặt nhìn anh nói

"Chủ tịch Âu, thất lễ rồi". cô nhanh chóng xoay người rời đi, cô không thể ở lại thêm chút nào nữa, cô sợ mình sẽ không khống chế được bản thân mà òa khóc trước mặt anh.

Anh nhìn bóng lưng cô độc của cô rời đi, bất giác đưa tay chạm lên ngực trái của mình, tại sao lại đau như vậy.

Anh không để ý đến cô ta, cáo chào Chu tổng rồi xoay người rời đi.

"Âu tổng, Âu tổng, đợi em". Hàn Thiên như vội vã đứng dậy đuổi theo anh.

cô ta đuổi kịp theo anh ra xe, nhưng có điều anh lại để mặc cô ta đóng sầm cửa lại.

thấy anh không có ý định cho mình lên xe, cô ta vội vã lên tiếng.

"Âu tổng anh...".

"sau này biết thân phận của mình, tốt nhất tránh xa cô ấy ra, đừng để tôi biết cô tìm cô ấy gây sự thêm lần nào nữa, nếu không đừng trách tôi". anh bỏ lại cho cô ta một câu rồi ra lệnh cho tài xế lái xe rời đi.

để lại cô ta tức tối đứng đó, trong lòng âm thầm mắng chửi cô.: "Cố Mạn Yên tôi nhất định không để cô cướp lấy Âu Cung Ngụy đâu".

~~~~~*~~~~~

Cố Mạn Yên vừa về đến nhà đã không cảm cự được liền lăn ra ngất xỉu, cũng may Tần Tuyết Phi đến tìm cô nếu không hậu quả chắc chắn không nhỏ.

Tần Tuyết Phi hết hoảng nhìn cô ngất trước mặt mình, khiến bản thân tay chân luống cuống, nhanh chóng gọi điện cho Cao Chí Minh.

["Chí Minh anh mau đến bệnh viện đi, tôi vừa đưa Mạn Yên đến nơi"].

Cao Chí Minh không trả lời, nhanh chóng cúp máy chạy nhanh vào bệnh viện.

Nhìn Tần Tuyết Phi lo lắng đi đi lại lại trước cửa phòng cấp cứu khiến cậu càng lo lắng hơn hơn.

"Tuyết Phi, Mạn Yên sau lại nhập viện?".

"tôi..tôi không biết, cậu ấy vừa vào nhà liền ngất xỉu, lúc này bác sĩ bác sĩ nói..nói là có thể bệnh dạ dày cậu ấy tái phát, còn nữa trên người cậu ấy còn có mùi rượu, chắc chắn cậu ấy uống rượu". Tần Tuyết Phi vừa nói vừa khóc, trên mặt cô bây giờ chỉ toàn là nước mắt.

Cao Chí Minh thấy cô như vậy có chút đau lòng, đưa tay kéo cô ôm vào lòng, lên tiếng trấn tĩnh.

"Mạn Yên thích chúng ta như vậy, cô ấy sẽ không nỡ để chúng ta lo lắng đâu".

"đứng đứng, Mạn Yên thật hư". tuy miệng nói vậy, nhưng nước mắt vẫn chảy đầy khuôn mặt.

Cao Chí Minh buồn cười nhìn cô, thì ra cô cũng có một mặt đáng yêu như vậy.

không bao lâu cánh cửa phòng cấp cứu được mở ra, hai người nhanh chóng đi lại hỏi tình hình của cô.

"Bác sĩ cô ấy sao rồi?". Cao Chí Minh lên tiếng hỏi, chứ con mèo nhỏ trong lòng bây giờ vẫn còn đang sục sùi.

"không sao rồi, sau này chú ý ăn uống một chút, đừng để đau dạ dày như vậy nữa, rất nguy hiểm đó". dạ dày đã đau còn yếu rượu, cô là đang cảm thấy sống đủ rồi sao.

"vâng, cảm ơn bác sĩ".

"Mạn Yên ngoan, đợi cậu khỏi bệnh, mình nhất định đánh chết cậu".

"Tuyết Phi, để Mạn Yên nghe được, cô ấy chắc chắn không chịu khỏi bệnh".

"được được không đánh cậu ấy nữa, mau mau vào xem cậu ấy thế nào rồi".

Cao Chí Minh cảm thấy tâm tình hôm nay rất thoải mái, cũng không hiểu bản thân đang nghĩ gì nhưng cậu lại cảm thấy rất vui.

~~~~~*~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Từ Bỏ Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

"Gọi thư ký Cố vào gặp tôi".

"Chủ tịch, hôm nay thư ký Cố không đi làm ạ". Tô thư ký dễ dặt trả lời anh.

"Cô ta không nói lí do sao". Anh lạnh lùng nhìn cô ta, không lẽ chỉ vì hôm qua mà hôm nay cô không đi làm.

"Tôi có thư liên lạc với cô ấy nhưng không được". Nếu không phải sợ bị trách phạt cô ta cũng không thêm gọi cho cô.

"Cô ra ngoài đi, gọi Hán Siêu vào gặp tôi". Hán Siêu là người làm việc tin cậy của anh, cậu theo anh từ lúc anh mới điều hành tập đoàn này.

"Dạ chủ tịch".

Không bao lâu cánh cửa mở ra một lần nữa, người bước vào là Hán Siêu.

"Chủ tịch gọi tôi".

"Điều tra Cố Mạn Yên bây giờ đang ở đâu".

"Tôi sẽ đi làm ngay". Hán Siêu ra khỏi phòng làm việc của anh không bao lâu trở lại, xem ra năng suất làm việc của cậu quá hiệu quả đi.

"Chủ tịch, Cố tiểu thư đang nằm trong bệnh viện của Tần gia, do bệnh dạ dày của cô ấy tái phát".

"Được rồi, cậu ra ngoài đi".

Nhận được lệnh cậu lập tức xoay người ra khỏi phòng làm việc của anh.

Để lại anh với mớ hỗn độn.

"trước đây cô ấy không có, dạ dày cô ấy rất tốt, không lẽ thời gian xa anh dạ dày cô ấy mới bắt đầu có vấn đề".

Âu Cung Ngụy tâm trạng lo lắng, lập tức đứng dậy đi ra ngoài, anh bây giờ muốn gặp cô, muốn xem có bây giờ như thế nào, anh thật đáng chết, dạ dày cô không tốt còn bắt cô uống nhiều rượu như vậy, anh thật đáng chết mà.

Đứng trước phòng bệnh của cô, nhìn cô bây giờ rất yếu, xanh xao, anh bây giờ chỉ muốn ôm cô vào lòng, thật chặt, anh nhận ra, xa cô lâu như vậy, anh thật không thể hận cô, ngừng yêu cô được.

"Âu tổng, anh còn mặt mũi đến đây sao?". Cao Chí Minh lên tiếng, trong lời nói có chút thống giận.

"Cao thiếu, anh còn có thể trước mặt tôi nói những lời này sao?". Nếu năm đó không phải do hắn, thì cô và anh đã không phải xa nhau như vậy.

"Anh còn dõ dẫm cho tôi, nếu năm đó anh chịu tin cô ấy, hai người sẽ xa nhau sao". Cao Chí Minh nói không sai, nếu năm đó Âu Cung Ngụy chịu tin cô, thì hai người đã không phải xa nhau.

Nhìn người đàn ông trước mặt im lặng, hắn thật không tin vào mắt mình, Âu Cung Ngụy lại có lúc không thể nói được gì sao.

"Nếu anh thật sự còn yêu cô ấy, đừng khiến cô ấy tổn thương nữa". hắn còn định nói tiếp nhưng lại im lặng, hắn muốn anh phải chứng minh rằng tình yêu của anh đủ lớn, đủ để bảo vệ cô.

"phiền Cao thiếu quan tâm rồi, chuyện của tôi không liên quan đến cậu". trong mắt anh toàn bộ đều là tia lạnh lẽo.

"được, tôi không xen vào chuyện của anh, vậy phiền anh cũng đừng liên quan đến tiểu Yên nữa".

"cậu quân được sao". Âu Cung Ngụy thách thức nhìn hắn, có liên quan hay không không đến phiên hắn quân.

"tôi không quân được anh, nhưng tiểu Yên thì được đó, có ấy cả đời này điều không muốn liên quan đến anh". đúng vậy, Cổ Mạn Yên đã đủ đau thương rồi, hắn không muốn có lại tiếp tục không thoát ra được mở đau thương đó.

Âu Cung Ngụy nghe hắn nói vậy khiến tâm tình đột nhiên khó chịu, anh cũng không hiểu mình tại sao lại khó chịu, rõ ràng hận cô như vậy, nhưng nghe cô không muốn liên quan đến mình anh liền khó chịu, nhưng Âu Cung Ngụy nhanh chóng gạt ý nghĩ đó ra khỏi đầu, bản thân không muốn chuyện này khiến bản thân không tỉnh táo.

"Cao thiếu anh không cần lo, chuyện này tôi cùng cô ta nhất định giải quyết rõ ràng". Âu Cung Ngụy nói xong xoay người rời đi, anh sợ phải đứng đó, cũng không biết bản thân sợ điều gì.

Cao Chí Minh nhìn bóng anh rời đi bản thân cũng rời đi sau đó, bản thân tâm tình cũng không thể đoán được, hắn chính là muốn đến tìm bà ta để giải quyết chuyện năm xưa.

~~~~~*~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Từ Bỏ Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

1 tuần sau Cổ Mạn Yên đã có thể đi làm lại được, nhưng có điều cô đã nghỉ việc ở tập đoàn C.A, cô bây giờ xin vào một công ty kinh doanh khác làm việc, tuy quy mô không lớn như tập đoàn C.A nhưng đãi ngộ cũng rất tốt.

"Mạn Yên hôm nay có cùng tôi đi gặp đối tác làm ăn rất quan trọng, dù gì cô cũng có kinh nghiệm, tuy không lâu nhưng lại rất tốt, nên lần này cô nhất định không được làm tôi thất vọng, biết chưa, xem như cho cô cơ hội có thêm kinh nghiệm". tổng giám đốc Hạ nghiêm túc giao nhiệm vụ cho cô.

"dạ, cảm ơn giám đốc tin tưởng, tôi nhất định không làm giám đốc thất vọng".

~~~~~*~~~~~

"đến rồi, đến rồi".

cô nhìn theo hướng của giám đốc, bất giác ai là đối tác làm ăn lần này khiến cô không khỏi hoảng sợ, cô thật bất cần, tại sao lại không hỏi đối tượng lớn lần này là ai.

"chủ tịch Âu, mời ngồi mời ngồi". Âu Cung Ngụy lần này đích thân đến, khiến ông thật không thể lường trước được chuyện này, khiến lưng của ông bây giờ đã ướt hết.

"giám đốc Hạ ông không cần khách sáo, lần này chủ tịch chúng tôi muốn đích thân ký bản hợp đồng này". thư ký của anh lên tiếng thay anh, còn anh từ đầu đến giờ mắt vẫn bắn tia lạnh lẽo về phía cô, khiến cô không dám ngược lên nói chuyện, chỉ dám cúi đầu nhìn vào bản hợp đồng.

"Giám đốc Hạ, bản hợp đồng này ngày mai cho cô Cổ đây đem đến đưa tôi, tôi sẽ xem xét xem việc hợp tác của chúng ta".

Cổ Mạn Yên giật mình ngược lên nhìn anh, nhưng va trúng ánh mắt của anh lại giật mình cúi gằm xuống, anh chắc chắn đang muốn làm khó cô.

giám đốc Hạ có chút ngạc nhiên nhưng rồi cũng vui vẻ đồng ý.

"được được, sáng mai tôi sẽ cho cô Cổ đem bản hợp đồng đến tập đoàn".

nghe câu trả lời hài lòng, khuôn mặt cũng không biểu hiện gì, dứt khoát đứng dậy bước đi.

~~~~~*~~~~~

vừa về đến công ty cô đã bị gọi vào văn phòng của giám đốc, khiến mọi người trong công ty một phen nhốn nháo cả lên.

"giám đốc cho gọi".

"hôm nay có vẻ sớm, ngày mai chuẩn bị thật tốt đến tập đoàn C.A để ký hợp đồng, hợp đồng này rất quan trọng, nó liên quan đến sự duy trì của công ty, cô biết không".

"giám đốc, có thể để người khác đi thay tôi không", nếu cô đi hợp đồng lần này chắc chắn không thể ký.

"không được, chủ tịch Âu đã chỉ đích danh là cô, tôi làm sao dám đổi người".

"dạ, tôi đã hiểu, tôi sẽ cố gắng, tôi xin phép tan ca trước". cô cũng không thể làm khó mọi người, đành liều vậy.

Cổ Mạn Yên tâm tình không thoải mái ra về, cô hiểu rất rõ, hợp đồng lần này nếu là người khác phụ trách chắc chắn sẽ thành công, nhưng hợp đồng lần này lại do cô phụ trách, chẳng khác nào kết quả đã biết trước.

~~~~~*~~~~~

Đứng trước cửa lớn tập đoàn C.A, tâm trạng cô càng thêm kích động hơn, mặc dù đã đoán trước được kết quả, nhưng cô vẫn phải cố gắng, cô không thể để công ty bị cô liên lụy được, thẳng bước tiến vào trong.

"xin chào, tôi tên Cổ Mạn Yên, hôm nay tôi có hẹn với chủ tịch Âu để ký hợp đồng".

"xin chào cô Cổ, chủ tịch đang chờ cô trong phòng làm việc, để tôi cho người chỉ đường cho cô".

"không...không cần, tôi có thể tự đi được". lễ tân là người mới, nên không biết cô từng là nhân viên ở đây cũng phải thôi.

"vậy cảm ơn cô Cổ".

"không sao không sao". Cổ Mạn Yên xua tay nói.

Cổ Mạn Yên bước từng bước nặng nề đến phòng làm việc của anh, cô thật chẳng muốn chút nào, nhưng lại không thể làm khác, tự nhắc nhở bản thân, công ty có thể duy trì hay không điều phụ thuộc vào cô, cô không thể từ bỏ được.

"xin chào, tôi đến gặp chủ tịch để đề...".

thư ký Tô nhìn thấy cô nửa lời cũng không hỏi, đứng dậy gõ cửa phòng chủ tịch hai cái, nhận được cho phép liền bước vào trong, không quá 5s liền đi ra, lạnh nhạt nhìn cô lên tiếng.

"vào đi".

"cảm ơn". Cổ Mạn Yên cảm ơn một tiếng rồi khó khăn đi vào bên trong, để lại đôi mắt bắn ra lửa phía sau lưng của thư ký Tô.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Từ Bỏ Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

"xin chào chủ tịch Âu, chúng ta có thể bàn việc ký hợp đồng ngay bây giờ". cô muốn nhanh chóng kết thúc càng nhanh càng tốt, nên lập tức vào thẳng vấn đề.

"hợp đồng này cô cũng biết rất rõ nó không hề có lợi ích gì nhiều cho tập đoàn chúng tôi".

"nhưng anh..". không phải anh định không ký thật chứ, vì cô sao?.

"nhưng không phải là không thể ký?". Âu Cung Ngụy lên tiếng, hứng thú nhìn cô.

"vậy anh muốn điều kiện như thế nào". cô biết anh sẽ không dễ dàng gì đồng ý làm những chuyện không hề có lợi cho bản thân mình.

"cô có chắc sẽ đáp ứng được yêu cầu của tôi". Âu Cung Ngụy giương mắt nhìn cô, anh chắc chắn cô nhất định sẽ đồng ý.

"tôi... công ty chúng tôi sẽ cố gắng đáp ứng được yêu cầu của anh". cô nghiêm túc nhìn anh.

"không phải công ty mà là cô". Âu Cung Ngụy nhìn thẳng cô nói, nếu cô đã vì người khác như vậy, vậy thì anh sẽ tạo cơ hội cho cô.

"Âu tổng, tôi không hiểu ý của anh". anh muốn gì ở cô chứ.

"hợp đồng này sẽ ký, nếu như cô đồng ý làm người phụ nữ của tôi". Âu Cung Ngụy bước đến nâng cằm cô lên, để cô nhìn thẳng vào mắt mình.

"chuyện này tôi không thể đồng ý được". cô tức giận nhìn anh, muốn tránh né ánh mắt anh nhưng càng khiến lực trên tay anh càng mạnh hơn, khiến cằm cô đau như bị nứt ra.

"cô có thể ra về". anh buông cằm cô ra, lên tiếng nói, khóe môi nhếch lên tạo một đường cong hoàn mỹ.

"anh, Âu tổng anh không thể công tư không phân định như vậy". cô muốn tìm chút hy vọng cuối cùng.

"tôi chính là không phân định công tư". anh nhìn cô nói, anh tin vào bài này anh thắng chắc rồi.

"thời hạn". nếu hợp đồng vì cô mà không ký được, khiến công ty bị cô làm liên lụy, cô nhất định sẽ không thể sống yên ổn được.

"1 năm". anh nhếch môi nhìn cô, cuối cùng cô cũng không thể thoát khỏi anh.

"được".

Nhận được đáp án, anh liền hạ tay ký tên lên bản hợp đồng, mắt không quên liếc nhìn cô.

"sáng ngày mai sẽ có người đến đón cô, trong 1 năm cô không được đi làm, chỉ có thể ở đó, không có sự cho phép của tôi không được ra khỏi đó nửa bước".

"được". cô đưa tay nhận lấy bản hợp đồng từ tay anh, dứt khoát xoay người rời đi.

Âu Cung Ngụy nhìn bóng lưng cô khuất sau cánh cửa, tâm trạng trở nên phức tạp, anh không biết mình đang làm gì, anh chỉ biết anh muốn cô.

~~~~~*~~~~~

sau khi đưa đơn thôi việc xong, cô mang theo tâm trạng phức tạp về nhà, cô không biết phải nói chuyện này với Cao Chí Minh và Tần Tuyết Phi như thế nào.

"Mạn Yên cậu về rồi". Tần Tuyết Phi mở cửa giúp cô, cô ấy và Cao Chí Minh giờ này lại đến nhà cô ăn cơm, nên cô cũng đã quen với sự xuất hiện của hai người.

"Mạn Yên, ở công ty có chuyện gì sao".

"Mạn yên, có người ức hiếp cậu sao". Tần Tuyết Phi lo lắng nhìn cô.

"không có, do công ty công việc hơi nhiều nên tôi cảm giác hơi mệt". cô nhìn hai người trước mắt lo lắng cho mình, khiến những gì muốn nói liền bị nuốt trở lại vào trong.

"vậy cậu nghỉ phép một thời gian để bản thân được thoải mái hơn đi". Tần Tuyết Phi lo lắng nhìn cô.

"Mạn Yên, Tuyết Phi nói đúng đó, em cũng nên nghỉ ngơi, đừng cố gắng làm việc quá sức biết không".

"tôi định mai sẽ đi nước ngoài một thời gian". Cố Mạn Yên nhìn hai người nói, có lẽ đây là lý do tốt nhất cô bịa ra.

"Mạn Yên có thể tháng sau không". ngày mai bọn họ không thể đi cùng cô được, bọn họ đều là tiểu thư thiếu gia của hai tập đoàn lớn, thời gian bây giờ điều phải đi dự tiệc, không thể theo cô đi chơi được.

"tôi mệt mình, người không cần lo lắng cho tôi như vậy đâu". Cố Mạn Yên nở nụ cười nhìn hai người, cô biết hai người là đang lo cho mình.

"Thôi được rồi, Mạn Yên cũng cần không gian riêng, cô để cô ấy một mình một thời gian đi".

"nhưng...".

"ăn cơm thôi".

Tần Tuyết Phi bắt ánh mắt ra lửa nhìn hần, hần muốn chống đối mình hay sao.

~~~~~*~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Từ Bỏ Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Sáng hôm sau đã có người đợi sẵn cô trước cửa, Âu Cung Ngụy cũng thật chu đáo đi, chuẩn bị cho cô hẳn một tài xế riêng.

"tôi là Tôn Lý, bắt đầu từ bây giờ sẽ là tài xế riêng của phu nhân, mời phu nhân lên xe, ông chủ đang đợi ở nhà". Tôn Lý hạ người mở cửa xe giúp cô, tự động đem đồ của cô lên xe.

"ừm". cô cũng không hỏi tại sao lại gọi cô là phu nhân, có lẽ là anh đã dặn như vậy.

Tôn Lý lái xe rất kỹ lưỡng, chỉ sợ nếu có gì sơ sót, cái thân nhỏ này của cậu sẽ không thể tự quyết định được nữa.

Cố Mạn Yên nhìn Tôn Lý âm thầm đánh giá, cậu còn khá trẻ, nhưng khuôn mặt lại cho thấy bản thân đã ra đời rất lâu.

Xe chạy không bao lâu dừng lại trước căn biệt thự màu trắng to lớn, cô đưa mắt quan sát xung quanh, tất cả đều trông hoa hồng, loài hoa cô thích nhất, đây hoa chạy dài từ cổng đến cửa chính biệt thự, khiến cả biệt thự ngập tràn một màu đỏ tươi tắn.

xe dừng lại trước cổng chính, Tôn Lý nhanh chóng mở cửa xe giúp cô, giúp việc trong nhà nhanh chóng bước ra, cúi đầu một lượt chào cô.

"phu nhân".

"các người đi làm việc đi". Âu Cung Ngụy từ trong nhà bước ra, lên tiếng nói, mắt dán chặt trên người cô.

hành li của cô đã được người giúp việc đem vào phòng, cô bây giờ không biết phải làm gì tiếp theo, đang không biết phải làm gì trong đầu liền nhớ ra điều mình muốn hỏi, khó khăn lên tiếng

"chuyện đó, Âu tổng, tại sao họ lại gọi tôi là phu nhân".

"tôi không nuôi tình nhân, nên em chỉ có thể làm vợ của tôi". Âu Cung Ngụy ánh mắt dịu dàng nhìn cô, như nhận ra điều khác thường trong mắt, lập tức trở về dáng vẻ lạnh lùng thường ngày.

"trong hợp đồng không có ghi như vậy". Cổ Mạn Yên có chút tức giận, anh xem cô là gì chứ, muốn quyết định gì thì như vậy sao, cũng không hỏi xem cô có đồng ý không.

"em muốn hủy hợp đồng, bây giờ cũng không muốn".

"anh..". Cổ Mạn Yên không nói lên lời, ý anh muốn nói nếu cô không đồng ý, hợp đồng công ty liền bị hủy, anh à muốn làm khó cô.

"tôi muốn ăn sáng, em mau đi nấu đi". Âu Cung Ngụy không để ý đến biểu cảm khó chịu của cô, bỏ lại một câu rồi xoay người đi thẳng vào nhà bếp.

Cổ Mạn Yên mặc dù tức giận, nhưng cũng không thể làm khác, chân chậm chạp bước theo sau anh.

Âu Cung Ngụy nhìn bóng lưng bận rộn của cô nấu ăn, khiến trong lòng anh rất ấm áp, anh chỉ muốn mãi mãi như vậy.

Âu Cung Ngụy vẫn chưa thoát ra khỏi suy nghĩ, cô đã đem thức ăn đặt trước mặt anh, lên tiếng kéo anh về thực tại.

"thức ăn tôi làm xong rồi, bây giờ tôi có thể trở về phòng được chưa".

"đút tôi ăn". Âu Cung Ngụy lên tiếng, lại không biết bản thân lại có lúc trẻ con như vậy.

"anh..". Cổ Mạn Yên định lên tiếng từ chối, nhưng nhìn thấy ánh mắt của anh, liền gạt đầu đồng ý.

anh nhìn cô gạt đầu tâm trạng càng trở nên vui vẻ, im lặng để cô đút mình ăn, người giúp việc trong nhà nhìn anh như vậy có chút giật mình, không nghĩ ông chủ của họ lại có lúc như vậy.

đút cho anh ăn xong liền theo anh lên phòng, cô và anh ở chung một phòng, điều này cô cũng đã đoán trước, nên cũng không bất ngờ.

ngày đầu tiên thực hiện bản hợp đồng, anh không đi làm, ở nhà cùng cô suốt một ngày, nửa buổi cũng không rời đi.

hôm sau cũng vậy, suốt một tháng, anh đều ở nhà cùng cô, công việc cũng đem về nhà làm, rất ít khi đến tập đoàn, có đến cũng chỉ một chút lại trở về cùng cô.

trong thời gian này cô thực sự hạnh phúc, anh còn đưa cô đi chơi, đi du lịch, cô nghĩ anh đã tha thứ cho cô, nhưng cô lại không ngờ rằng, đó chỉ là khoảng khắc, cô còn nghĩ mình là người hạnh phúc nhất trên đời, cho đến bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Từ Bỏ Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

"Dì, Cung Ngụy vẫn chưa về sao". đã 1 tuần, anh vẫn chưa về nhà, không biết anh có chuyện gì xảy ra không.

"phu nhân không cần lo, ông chủ vẫn thường xuyên đi như vậy". quản gia đau lòng nhìn cô, bà chăm sóc anh từ nhỏ, nên rất hiểu anh, có điều lần này bà thật sự không hiểu anh muốn làm gì.

"ạ, cháu xin phép vào phòng".

"vâng phu nhân".

anh không trở về nhà, một câu cũng không nói với cô, anh cũng không thèm gọi điện cho cô, cô gọi anh cũng không bắt máy, anh bận đến như vậy sao.

Cổ Mạn Yên xoay người trở về phòng, quản gia cũng không ngăn cản cô, bà muốn dẫn cô ra ngoài đi dạo, nhưng ông chủ có lệnh không được phép cho cô ra ngoài, bà thật không dám làm trái ý.

hơn một tháng anh đã không về nhà, cô vẫn vậy, một buổi cũng không ra khỏi nhà, cô biết thân phận của mình bây giờ, chỉ có thể cố gắng chấp nhận, cố gắng để bản thân không đau càng thêm đau.

cô biết tại sao trước đó anh lại đối xử tốt với cô như vậy, anh muốn để cho cô ảo tưởng vị trí của mình trong trái tim của anh, sau đó một bước đẩy ngã cô xuống vực thăm bằng cách này, anh từ đầu đến cuối chỉ muốn trả thù cô, cô cũng không trách anh, bởi người có lỗi là cô, là cô không thể bảo vệ được tình yêu của hai người, khiến anh đau khổ, bây giờ cô nên nhận lại rồi.

Cổ Mạn Yên tự trách bản thân, nửa lời cũng không oán trách anh, cam chịu nhận lấy những gì anh ban cho, cô luôn cho rằng mọi lỗi lầm đều do cô, do cô không bảo vệ tốt, nên mới khiến anh đau khổ như vậy.

vì sao cô lại biết mọi chuyện, nếu cô không tình cờ nghe được đoạn nói chuyện của hai người giúp việc, khiến họ nhìn thấy cô, khiến họ mặt cắt không còn giọt máu, lo sợ nhìn cô, còn cô chỉ biết đứng chôn chân tại chỗ, chân không thể nhấc lên nổi.

cười cùng cô đã hiểu tại sao, Cổ Mạn Yên khó khăn trở về phòng, đưa tay đóng chặt cửa phòng, cô không muốn ai nhìn thấy bộ dạng của cô bây giờ.

từng câu nói của bọn họ cứ nhắc đi nhắc lại trong đầu cô, họ nói anh sẽ cưới Hàn Thiên Như làm vợ, thì ra anh đã đồng ý với bà ta, người phụ nữ cả đời này cô không thể không hận bà ta, Cổ Mạn Yên khóc đến quên mất trời đất, khiến bản thân một mõi ngu quên trên sân nhà.

không bao lâu cánh cửa mở ra, Âu Cung Ngụy nhìn cô nằm ngửa trên sàn nhà nhiều mải, đưa tay ôm lấy cô bế lên giường giúp cô đắp chăn, nhìn thấy trên mi mắt cô vẫn còn vương vài giọt nước mắt, chân mải càng nhiều chặt hơn, cô bị người làm trong nhà ức hiếp sao.

nghĩ đến khiến bản thân tức giận, lập tức xoay người ra khỏi phòng.

đám người làm thấy anh một bộ tức giận đi xuống lầu, khiến họ toàn thân run rẩy cúi đầu chào hỏi anh.

"ông chủ".

Âu Cung Ngụy đi nhanh đến ghế sofa ngồi xuống, đảo mắt một vòng nhìn bọn họ, âm lãnh lên tiếng.

"các người ai là người dám ức hiếp cô ấy".

đám người làm hoảng sợ nhìn anh, cô là người anh mang về, có cho họ mượn cái mạng cũng không dám làm cô phật lòng nói chi đến ức hiếp cô.

quản gia trong nhà là người tiếp xúc với anh nhiều nhất, nên mới dám lên tiếng trả lời.

"ông chủ, chúng tôi thật sự không ức hiếp phu nhân, với phu nhân rất tốt với chúng tôi, chúng tôi càng không có lý do ức hiếp cô ấy". bà là nói thật, cô đối xử với bọn họ rất tốt, không làm khó dễ với họ bất cứ chuyện gì cả, nên họ không thể nào ức hiếp cô được.

Âu Cung Ngụy đảo mắt một lượt sau đó đứng dậy đi thẳng lên phòng.

đám người làm thấy anh đi khuất mới dám thì thào to nhỏ với nhau.

"phu nhân buồn như vậy không phải do ông chủ sao, lại đi trách chúng ta".

"đúng đó, phu nhân tốt như vậy, ông chủ còn muốn cưới người khác".

"...

...".

mỗi người một câu, đến khi quán gia lên tiếng mới chịu dừng lại.

"chuyện ông chủ cưới Hàn tiểu thư cũng không phải do chính ông chủ nói, các người không được nói đến chuyện này nữa, để ông chủ biết nhất định sẽ không có chuyện tốt, các người mau đi làm việc đi". chuyện này chỉ nghe từ phía của Âu phu nhân mẹ kế của anh, không thể tin là sự thật được, bà nhất định sẽ tìm cơ hội hỏi cho rõ.

~~~~~*~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Từ Bỏ Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

đến khi Cổ Mạn Yên tỉnh dậy đã là sáng hôm sau, có lẽ do cô khóc, nên mới mệt mỏi như vậy, khoảng trống bên cạnh cô hơi lạnh vẫn còn, cô nghĩ anh vẫn chưa trở về.

Cổ Mạn Yên đứng dậy đi vào nhà vệ sinh thay một bộ đồ khác, sau đó đi xuống lầu, điều khiến cô bất ngờ đó là khi thấy anh đang ngồi trong phòng ăn.

cô định xoay người trở về phòng, nhưng lại bị tiếng nói anh ngăn cản.

"em không định ăn sáng sao?". Âu Cung Ngụy ngược mắt nhìn cô, cô là đang muốn trốn tránh anh sao.

"tôi...". cô định lên tiếng từ chối, nhưng cô biết cô không thể trốn tránh mãi được, đành đi đến ghế đối diện anh ngồi xuống.

"em có gì muốn nói với tôi sao". suy nghĩ của cô làm sao qua mắt được anh chứ.

"không có". hai người bây giờ chỉ là hợp đồng, cô lấy tư cách gì tra hỏi anh chứ.

"vậy ăn sáng đi". nếu cô không muốn anh cũng không ép.

hai người im lặng trong suốt bữa ăn, chỉ nghe tiếng muỗng đĩa va vào nhau.

"tôi ăn xong rồi, tôi muốn lên phòng". cô không muốn ở đây thêm chút nào nữa, sự bản thân không kiểm chế được mà òa khóc trước mặt anh.

"sau này em có thể ra ngoài chơi, nhưng phải về trước giờ cơm tối". anh không muốn nhốt cô suốt ở đây, anh không muốn cô cảm thấy không thoải mái khi ở đây.

"thật sao?". cô như không tin vào những gì mình nghe thấy, tâm trạng đang không vui liền bay đi mất, vui vẻ chạy về phía anh.

nhìn thấy cái gật đầu của anh cô càng phấn khích hơn, vui vẻ chạy nhanh lên lầu thay một bộ đồ khác, cô muốn đi tìm Tần Tuyết Phi, còn có Cao Chí Minh, cô thật sự rất nhớ bọn họ.

Cổ Mạn Yên sau khi chuẩn bị xong liền đi nhanh xuống lầu, chạy đến bên cạnh anh lên tiếng.

"Cung Ngụy, tôi nhất định sẽ về đúng giờ".

"để Tôn Lý đưa em đi". thấy cô vui vẻ như vậy anh cũng thấy tâm trạng mình tốt lên.

"được". cô không từ chối để Tôn Lý đưa đi, dù gì bản thân cũng không thể tự đi được.

Tôn Lý đưa cô đến nhà của Tần Tuyết Phi, cô nhanh chóng đi vào bên trong, từ ngày cô dọn đến Âu Viên, cô đã không liên lạc với cô ấy rồi, bây giờ gặp lại chắc chắn cô ấy sẽ đánh chết cô haha.

"Tuyết Phi".

"Mạn Yên, là cậu thật sao, cậu nói cậu đi chơi, chơi đến nỗi quên luôn người bạn là mình sao, ngay cả một cuộc gọi cũng không có, cậu có biết bọn mình lo cho cậu như thế nào không hả". Tần Tuyết Phi nói một hơi không ngừng nghỉ, khiến cô chóng hết cả mặt.

"Tuyết Phi, xin lỗi, để hai người lo lắng rồi". cô cảm thấy rất có lỗi, khiến hai người bọn họ lo lắng cho cô như vậy.

"Mạn Yên, có phải có chuyện gì rồi phải không, cậu còn muốn giấu mình đến khi nào". Tần Tuyết Phi rất hiểu cô, nếu không có chuyện gì xảy ra, cô sẽ không vô duyên vô cớ không liên lạc như vậy, bây giờ lại đột ngột trở về.

"thật ra, mình mình đã dọn đến nhà Âu Cung Ngụy".

"Mạn Yên cậu nói cho rõ, chuyện gì đã xảy ra".

Cổ Mạn Yên nói hết mọi chuyện cho cô bạn của mình nghe, lúc đầu Tần Tuyết Phi còn đòi sống đòi chết với anh, nhưng cuối cùng cũng bình tĩnh im lặng nghe cô nói.

"Mạn Yên cậu ngốc thật, tại sao đến bây giờ mới chịu nói ra chứ".

"Tuyết Phi, xin lỗi".

"nếu anh ta dám ức hiếp cậu, nói với mình, mình nhất định đánh chết anh ta". nói cứng miệng vậy thôi, chứ Tần Tuyết Phi biết đánh anh, bản thân chỉ có chịu thiệt, nhưng vì cô cái mạng này còn không cần nói chi đến chịu thiệt.

"mình biết cậu tốt nhất".

"không nói nữa, chúng ta đi ra ngoài dạo đi, từ ngày cậu đi mình cũng ít đi ra ngoài chơi".

"được".

Cổ Mạn Yên cùng Tần Tuyết Phi lên xe, Tôn Lý chờ hai người đến khu trung tâm mua sắm thuộc sở hữu của tập đoàn C.A, như vậy lỡ có chuyện gì xảy ra, cũng có thể dễ dàng giải quyết.

hai người đi dạo đến quên mất trời đất, đến khi trở về đã tối muộn.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Từ Bỏ Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Cổ Mạn Yên vừa bước vào nhà đã nhìn thấy có người ngồi trên ghế sofa, khuôn mặt tức giận, cô có chút rung mình nhẹ nhàng bước đến bên cạnh anh.

"xin lỗi, tôi hứa sẽ không có lần sau". Cổ Mạn Yên có chút sợ hãi, sợ anh tức giận sẽ không cho cô ra ngoài nữa.

"em về phòng đi". Âu Cung Ngụy lạnh nhạt lên tiếng, một cái liếc mắt cũng không nhìn cô.

"vậy tôi lên phòng đây". Cố Mạn Yên có chút hụt hẫng với thái độ lạnh nhạt của anh đối với mình, anh không hề tâm đến cô sao.

Cố Mạn Yên nhanh chóng trở về phòng của mình, từ một tháng trước cho đến lúc cô trở về, cô và anh đã không còn ngu chung với nhau nữa, tâm trạng cô càng thêm trùng xuống.

sau khi cô trở về phòng, không bao lâu anh cũng đứng dậy đi lên lầu, phòng làm việc của anh bây giờ cũng là phòng ngủ của anh.

~~~~~*~~~~~

sáng hôm sau cô thức dậy với đôi mắt gấu trúc của mình, cả đêm qua cô đã suy nghĩ rất nhiều, cô muốn bù đắp lại tất cả lỗi lầm của mình với anh, cô muốn dành lại tình cảm của anh đối với mình, bởi cô biết cô vẫn còn yêu anh rất nhiều.

thái độ của anh đối với cô tuy lạnh nhạt nhưng trong đó không có sự ghét bỏ, cô biết bản thân cô còn cơ hội, cô sẽ cố gắng nắm bắt cơ hội lần này.

tuy đêm qua cô không ngủ bao nhiêu, nhưng nó không làm ảnh hưởng tinh thần của cô, Cố Mạn Yên mang tâm trạng vui vẻ bước xuống lầu, nhanh chóng chạy vào nhà bếp, cô muốn đem com đến chỗ làm cho anh ăn, cô muốn cùng anh ăn com, như vậy tình cảm của hai người được tốt hơn.

nói là làm, tuy tay chân cô có chút vụng về, nhưng cũng không đến nỗi vô dụng, nấu một vài món ăn cũng không thể làm khó được cô.

Cố Mạn Yên chuẩn bị com cho anh, thức ăn toàn những món anh thích ăn, cô nghĩ đến cảnh anh nhìn thấy thức ăn cô làm, còn toàn những món anh thích, chắc chắn anh sẽ rất vui, Cố Mạn Yên vừa nghĩ đến viễn cảnh đó, miệng còn kéo theo nụ cười, khiến mọi người trong nhà ai cũng vui vẻ theo, xem ra phu nhân của họ không còn buồn nữa, như vậy họ cũng yên tâm.

Cố Mạn Yên mang theo phần com mình đã chuẩn bị cho anh, để Tôn Lý đưa đến tập đoàn C.A, cô cũng đã hỏi qua Tôn Lý, hôm nay anh không có ra ngoài, nên cô cũng yên tâm, nên không có gọi điện thông báo với anh.

vì trong tập đoàn ai cũng quen biết cô, cô cũng quen với cấu trúc nơi này, nên Cố Mạn Yên một mạch đi thẳng lên phòng của anh, nhưng vừa đến trước cửa phòng chủ tịch đã bị Tô thư ký chặn lại.

"Cố tiểu thư cô muốn gặp chủ tịch sao". Tô thư ký thái độ xem thường nhìn cô, đảo mắt nhìn đến tay cô, cô ta cũng biết cô muốn làm gì.

"tôi muốn gặp chủ tịch". cô thật sự chán ghét cô ta, không hiểu sao cô ta vẫn còn làm việc ở đây, lại còn làm lâu như vậy.

"xin lỗi Cố tiểu thư, chủ tịch hiện không có trong tập đoàn".

"vậy tôi sang phòng chờ chờ anh ấy". Cố Mạn Yên không thêm đề cô ta trả lời, một mạch đi thẳng sang phòng chờ khách.

Tô thư ký nhếch môi nhìn cô, thực ra chủ tịch vẫn còn trong phòng, nhưng cô cố tình nói như vậy, muốn quyền rũ chủ tịch của cô ta sao, mơ đi.

Âu Cung Ngụy trong phòng làm việc không biết bên ngoài có người đến tìm mình, còn cô từ ngồi đợi anh từ sáng đến chiều tối, com cũng không ăn, khiến bản thân không thể chịu nổi nữa mới đứng dậy ra về.

bụng thì đói, điện thoại lại không mang theo, nên không thể gọi điện Tôn Lý đến rước, đang không biết làm sao, lại gặp được vị cứu tinh là Cao Chí Minh.

"Mạn Yên, sao em lại ở đây". hần đã nghe Tần Tuyết Phi nói hết mọi chuyện, nên đáng lý ra giờ này cô nên ở Âu Viên, tại sao lại ở đây chứ.

"em.em". còn không biết nên nói thế nào, liền nhìn thấy xe Tôn Lý đã dừng trước mặt, bên trong còn có Âu Cung Ngụy.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Từ Bỏ Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14

"phu nhân, mời cô lên xe". Tôn Lý có chút sợ hãi trong lòng, ông chủ thực sự tức giận rồi, chỉ sợ người chịu thiệt là cô.

"tôi tôi.". cô không biết phải làm gì, đưa mắt nhìn anh rồi lại nhìn hần, cố gắng bình tĩnh lên tiếng.

"Chí Minh, em.em đi trước, tạm biệt". dứt lời liền lên xe, không để hần trả lời.

"Mạn Yên, Mạn Yên.". Cao Chí Minh đi nhanh về phía xe cô, nhưng Tôn Lý đã lái xe rồi đi.

Cao Chí Minh đưa mắt bất lực nhìn theo xe cô, sau đó lái xe trở về, hần cũng không thể xen vào cuộc sống của cô mãi được, hần biết nơi cô mãi mãi cũng không có chỗ cho hần.

Cao Chí Minh lái xe đến quán rượu, hần bây giờ rất muốn bản thân thật say, hần muốn quên cô, hần không muốn nhớ cô nữa, không muốn nữa.

~~~~~*~~~~~

về đến Âu Viên, Âu Cung Ngụy một câu cũng không nói với cô, đi thẳng về phòng làm việc của mình, còn cô thấy anh không để ý đến mình, tìm cô nhói lên, cô đợi anh cả ngày ở tập đoàn, đến com cũng chưa ăn, bây giờ anh lại không nhìn đến cô một cái, anh thực sự ghét cô đến vậy sao.

Cố Mạn Yên tuy bụng đói, nhưng lại không thể ăn nổi, cố gắng lê bước về phòng, cô không thể để bản thân để bỏ cuộc như vậy, cô nhất định không được bỏ cuộc.

cô sẽ ngủ một giấc thật ngon, để sáng mai, ngày mới có sức chiến đấu nữa.

~~~~~*~~~~~

nửa đêm, Tần Tuyết Phi nhận được điện thoại từ Cao Chí Minh, nhưng người nói chuyện lại không phải hần.

"xin hỏi cô có phải bạn của Cao thiếu không".

"đúng vậy, có chuyện gì sao".

"à bây giờ Cao thiếu đang ở quán rượu của chúng tôi, anh ấy rất say, nên không thể tự về được, phiền cô có thể đến đón anh ấy không, chúng tôi còn phải đóng cửa".

"được, vậy cô cho tôi xin địa chỉ, tôi sẽ đến đó".

"quán xx, đường y".

"được, vậy cô đợi tôi một lát, tôi lập tức đến ngay".

"được, cảm ơn cô".

lúc Tần Tuyết Phi đến nơi, quán đã không còn ai, chỉ thấy hần một mình ngồi đó, bên cạnh là đồng hồ chai, hần uống nhiều đến vậy sao.

bước nhanh đến bên cạnh hần, cầm lấy chai rượu đang uống của hần lại.

"tôi đưa anh về".

"cô là ai mà dám đến đây lấy rượu của tôi chứ, à haha, Tuyết Phi, là cô sao, ngồi xuống uống với tôi". Cao Chí Minh bây giờ say không còn biết gì nữa, có thể nhận ra Tần Tuyết Phi đã may mắn rồi.

"đi tôi đưa anh về". Tần Tuyết Phi cố gắng kéo hắn đứng dậy, hắn so với cô to lớn hơn rất nhiều, nên việc đỡ hắn có chút khó khăn, không phải một chút mà là rất khó khăn.

"tôi không muốn về, tôi muốn uống nữa".

"được được, tôi đưa anh đi uống nữa". cuối cùng hắn cũng im lặng để cô đưa đi, Tần Tuyết Phi đưa hắn về nhà hắn, người giúp việc trong nhà thấy hắn như vậy cũng giúp cô đưa hắn lên phòng.

đến phòng họ để cô một mình đưa hắn vào bên trong, còn mình quay xuống chuẩn bị canh giải rượu cho hắn.

Tần Tuyết Phi đặt hắn lên giường, giúp hắn tháo giày ra, nếu lúc trước không phải hắn thường xuyên nấu com cho bọn họ ăn, cô nhất định đã bỏ hắn ngoài đường rồi.

còn đang bận suy nghĩ đã bị hắn đưa tay kéo cô ôm vào lòng.

"Mạn Yên, anh yêu em, anh thực sự rất yêu em, tại sao, tại sao em lại không yêu anh, tại sao". Cao Chí Minh ôm chặt Tần Tuyết Phi vào lòng, hắn khóc, hắn thực sự vì Cố Mạn Yên mà khóc.

Tần Tuyết Phi đưa tay cố gắng đẩy hắn ra, tại sao nghe hắn gọi tên Cố Mạn Yên, tìm cô tại sao lại đau nhói như vậy.

Cao Chí Minh như mất đi điểm tựa đưa tay tìm kiếm, nhưng bị Tần Tuyết Phi né tránh, cô không muốn bị hắn nắm lấy như vậy.

Tần Tuyết Phi xoay người chạy ra ngoài, không hiểu sao bản thân lại đau lòng, cũng không hiểu bản thân tại sao lại như vậy, cô nhanh chóng lái xe ra về, cô nghĩ có lẽ do rượu, cô chần chừ như vậy, chần chừ do rượu gây ra, mới khiến suy nghĩ đầu óc cô bị ảnh hưởng, gây ra không tỉnh táo như vậy.

cứ như vậy Tần Tuyết Phi lái xe về nhà, xem như không có chuyện gì xảy ra cả.

~~~~~*~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Từ Bỏ Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 15

sáng hôm sau Cao Chí Minh tỉnh lại thấy mình đang ở trong phòng của mình, cũng không hiểu tại sao mình lại về nhà được, hắn chỉ nhớ hình như hắn gặp cô, sau đó chạy đi uống rượu, sau đó hình như cô đến tìm hắn, không lẽ là cô đưa hắn về, nhưng làm sao cô thể, cô cần bản không thể đến tìm hắn, nhưng người hắn thấy trong lúc say là cô.

Cao Chí Minh đấu tranh một hồi rồi nhanh chóng thay một bộ đồ khác chạy nhanh xuống lầu, hắn muốn tìm cô để xác nhận lại có phải là cô đưa hắn về, hắn còn nhớ hắn đã kéo cô ôm chặt vào lòng, hắn còn định hôn cô, nhưng lại bị cô đẩy ra, có phải cô sẽ rất giận hắn không.

Cao Chí Minh vừa chạy xuống lầu đã gặp đi giúp việc trong nhà.

"thiếu gia, cậu ăn sáng rồi hãy đi".

"đi hôm qua có phải có một cô gái đưa cháu về không". bởi những người giúp việc trong nhà không biết cô.

"hôm qua là Tần tiểu thư đưa cháu về, còn đưa cậu lên phòng, một lát liền ra về, nhưng trông cô ấy có vẻ rất gấp gáp, chắc là có việc phải đi, cũng không nói gì cả". Tần Tuyết Phi là đại tiểu thư Tần gia, nên việc biết cô là ai cũng không phải chuyện không thể.

"đi có chắc là Tuyết Phi". hắn có chút nghi ngờ nhìn bà.

"làm sao có thể không nhận ra cô ấy, tôi vừa thấy cô ấy cùng với cậu trên tivi lúc sáng, lúc tối liền gặp cô ấy, không thể nhầm lẫn".

Cao Chí Minh cuối cùng cũng biết là do hắn nhìn lầm, còn tại sao hai người lại xuất hiện trên tivi cũng phải không chuyện hiếm gì họ, bởi hai người đều là con cái của hai chủ tập đoàn lớn nên việc xuất hiện trên báo đài cũng là chuyện đương nhiên.

Cao Chí Minh nhận ra người đêm qua là ai, liền nhanh chóng lấy xe chạy đi, hắn muốn đi tìm Tần Tuyết Phi, hắn muốn xin lỗi cô, đêm qua hắn tại sao có thể nhầm lẫn như vậy chứ, chắc chắn cô ấy rất giận hắn.

Cao Chí Minh lái xe đến Tần gia, đưa tay nhấn chuông, một lát sau liền có người ra mở cửa.

"Cao thiếu muốn tìm tiểu thư sao, cô ấy đang ở trong nhà".

Cao Chí Minh gật đầu, sau đó lái xe vào trong, đi thẳng lên phòng tìm cô.

đưa tay gõ cửa, bên trong không có tiếng trả lời, hắn gấp gấp lên tiếng.

"Tuyết Phi là tôi, có mở cửa có được không". hắn nghĩ cô còn giận nên mới im lặng không chịu trả lời hắn, nên lời nói càng trở nên gấp gáp hơn.

"Tuyết Phi, Tuyết Phi, có mở cửa đi có được không". vừa nói hắn vừa gõ cửa, lowfi nói cùng hành động càng trở nên nhanh hơn.

Tần Tuyết Phi đang ngủ, tự nhiên có người làm phiền khiến bản thân khó chịu, cứ nghĩ im lặng người bên ngoài sẽ tự động rời đi, nhưng xem ra người bên ngoài không có ý định sẽ rời đi, cô tức giận mang một bộ váy ngủ ra mở cửa.

"AAAAAAA... ồn chết đi được, mới sáng sớm, lại đi phá giấc ngủ của người khác".

"Tuyết Phi, cô chịu gấp tôi rồi, Tuyết Phi cô có tha thứ cho tôi, đừng giận tôi có được không, tôi xin lỗi tại tôi qua tôi say quá, nên nên,," hắn không biết tại sao lại như vậy, nhưng hắn không muốn mất người bạn như cô.

"nếu cảm thấy bản thân có lỗi thì sau này làm ơn nếu có uống say, uống đến nửa đêm, cũng đừng điện thoại làm hư giấc ngủ của tôi". Tần Tuyết Phi hét vào mặt hắn, đêm qua cô đang ngủ ngon, lại phải đi tìm hắn, bây giờ cô đang ngủ, mới sáng sớm lại bị hắn đến gọi dậy, cô tức chết cô không.

"Tuyết Phi, cô không giận tôi", hắn nghi ngờ nhìn cô.

"không, bây giờ anh có thể đi về, tôi muốn ngủ, nếu anh còn ở đây phá giấc ngủ của tôi, tôi nhất định sẽ giận chết anh".

"được được, tôi lập tức đi ngay".

Cao Chí Minh dứt lời liền lập tức rời khỏi, chỉ sợ ở đó thêm chút nữa Tần Tuyết Phi thực sự giận chết hắn.

Tần Tuyết Phi nhìn thấy hắn rồi đi liền đóng cửa ngủ tiếp, thực khiến tức chết cô mà.

~~~~~*~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Từ Bỏ Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 16

sáng hôm sau Cổ Mạn Yên đã thức rất sớm để chuẩn bị điểm tâm sáng cho anh, cô muốn tự tay nấu ăn cho anh, cô mang tâm trạng hạnh phúc nấu ăn, đang loay hoay thì nghe tiếng bước chân của anh liền chạy ra gặp anh.

"Cung Ngụy, anh ăn sáng rồi hãy đi làm, có được không". cô đưa đôi mắt mong chờ nhìn anh, nhưng đáp lại sự mong chờ của cô là sự lạnh nhạt của anh.

"cô ăn một mình đi". anh rất muốn ăn cùng cô, nhưng nhớ lại chuyện hôm qua, lừa gạt lại búng phát lên.

"nhưng hôm nay em...".

"sau này cô không cần phải nhọc công chuẩn bị điểm tâm sáng cho tôi, tôi sẽ không ăn ở nhà nữa".

Âu Cung Ngụy bỏ lại một câu rồi rời đi, để lại Cổ Mạn Yên phía sau khuôn mặt khó coi, anh ghét cô đến như vậy sao, anh thực sự không còn yêu cô nữa sao.

Cổ Mạn Yên cũng không còn tâm trạng ăn nữa, lễ bước trở về phòng, cô phải cô không còn cơ hội bên cạnh anh nữa không.

~~~~~*~~~~~

đã hơn ba tháng anh không về nhà, anh đi cũng không nói với cô một tiếng, một cuộc gọi cũng không có.

bên ngoài tin tức anh sẽ đính hôn với Hàn Thiên Như càng ngày càng lớn, cô phải anh sẽ thực sự cùng cô ta đính hôn không.

Âu Cung Ngụy trở về sau ba tháng công tác bên nước ngoài, liền trở về tìm cô, tập đoàn cũng không thêm ghé qua, chỉ muốn nhanh chóng trở về, nhưng về đến nhà không thấy cô ra đón mình như trước kia, không lẽ cô đã ra ngoài.

"phu nhân đâu".

"phu nhân đang ngoài vườn hoa ạ".

Âu Cung Ngụy sai bước đi tìm cô, anh muốn nhìn thấy cô ngay lập tức, nhìn người con gái mình nhớ nhưng đang ngồi ở đó, mắt cô hướng về phía trước, một khoảng không vô định.

"Mạn Yên".

cô nghe tiếng anh gọi mình, liền quay lại nhìn anh, chỉ ngồi đó nhìn anh, chân cũng không định sẽ đi chuyển.

anh thấy cô như vậy có chút lo lắng, nhanh chóng đi nhanh về phía cô, kéo cô ôm vào lòng, ôm thật chặt, chỉ sợ nếu lòng tay một chút cô liền chạy đi mất.

Cổ Mạn Yên không nhúc nhích, để yên cho anh ôm mình, cô thực sự rất nhớ anh, đã bao lâu rồi anh không ôm cô chặt như vậy.

"tại sao không đón tôi".

Cổ Mạn Yên không trả lời câu hỏi của anh, cô vẫn im lặng, chỉ đưa mắt nhìn anh, nhìn thật kĩ anh, cô sợ chỉ cần mình chớp mắt lâu một chút anh liền biến mất.

"Mạn Yên chúng ta kết hôn có được không".

Cổ Mạn Yên ngạc nhiên nhìn anh, cũng không hiểu tại sao anh lại muốn kết hôn, cô rất sợ mình lại tổn thương, nhưng bản thân không hiểu tại sao lại gạt đầu đồng ý.

Âu Cung Ngụy nhìn cô gạt đầu đồng ý, khiến anh thực sự vui mừng, không kiềm chế được nhấc bổng cô lên, bế cô đi ra xe, lập tức đưa cô đến cực dân chính.

từ đầu đến cuối Cổ Mạn Yên cũng không lên tiếng, tâm trạng cô bây giờ thực sự rối bời, cũng không suy nghĩ được nữa.

sau khi đăng kí xong, anh liền đưa cô đi ăn, đi chơi, đi khắp nơi, đi đến những nơi bọn họ từng đến, đến những nơi họ đã từng rất hạnh phúc.

không hiểu sao, đầu cô tự nhiên rất đau, khiến cô không chịu nổi ngất xỉu, Âu Cung Ngụy hoảng hốt ôm chặt lấy cô.

"Mạn Yên, Mạn Yên". anh không ngừng gọi tên cô, nhanh chóng đưa cô đến bệnh viện, nhìn cô đưa vào phòng cấp cứu khiến tim anh nhói lên từng hồi, trong thời gian anh không bên cạnh, cô đã xảy ra chuyện gì.

cô xảy ra chuyện gì, Âu Cung Ngụy cũng không thể biết, bởi vì cô chính là bị anh gây ra tổn thương, anh đâu biết từ ngày anh đi, đã ba tháng cô đã không ra ngoài, một tiếng cũng không nói với ai, ngay cả Tần Tuyết Phi đến tìm cô, cô cũng chỉ nghe cô ấy nói, một tiếng cô cũng không trả lời.

~~~~~*~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Từ Bỏ Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

3 tiếng đợi bên ngoài, cảm giác chờ đợi dài lâu đến nỗi anh không thể bình tĩnh nổi, anh sợ, sợ cô xảy ra chuyện gì, anh làm sao có thể chấp nhận chuyện rời xa cô thêm một lần nữa, rồi xa cô, đối với anh một lần đã quá đủ, một lần đã khiến anh đau khổ lắm rồi, làm ơn, anh không muốn xa cô thêm một lần nào nữa cả.

anh đã nghe Tôn Lý nói hết mọi chuyện, ngày đó anh lại không biết gì cả, không biết cô đến tập đoàn tìm anh, còn dè cô đợi anh đến tối, cả ngày hôm đó vì đợi anh cô đã không ăn gì, vậy mà anh còn trách cô, còn hiểu lầm cô, anh đúng là đồ tồi mà.

"khốn kiếp, mày đang làm gì vậy hả, cô ấy mà xảy ra chuyện gì tao sẽ tha cho mày". Cao Chí Minh tức giận dấm vào mặt anh, cũng may có Tôn Lý và Tần Tuyết Phi ngăn cản kéo ra.

"Ông chủ, anh có sao không". Tôn Lý lo lắng hỏi anh, nếu anh có chuyện gì, phu nhân nhất định rất đau lòng.

Âu Cung Ngụy lắc đầu, đưa tay vệt đi vết máu trên miệng, anh bây giờ cũng không còn tâm trạng tính toán với hần nữa, anh bây giờ trong đầu cũng chỉ có cô.

"Chí Minh, anh bình tĩnh đi có được không".

"bình tĩnh, có kêu tôi phải bình tĩnh như thế nào đây?". hần thực sự tức giận, vì có gì Âu Cung Ngụy lại có thể làm cô tổn thương hết lần này đến lần khác như vậy chứ.

"anh nóng giận như vậy giải quyết được gì chứ, Mạn Yên không bao giờ muốn nhìn thấy chuyện này, cậu ấy còn nằm đó, không biết như thế nào, anh bên ngoài lại đánh người cậu ấy yêu nhất, khi tỉnh lại cậu ấy nhất định sẽ rất đau lòng". Tần Tuyết Phi là người hiểu cô nhất, nếu cô tỉnh lại thấy anh bị thương, nhất định sẽ rất đau lòng.

Cao Chí Minh cảm thấy Tần Tuyết Phi nói rất đúng, đành im lặng, dời chú ý vào cánh cửa cấp cứu.

hai người họ lúc hay tin cô có chuyện là đang ở nước ngoài, hay tin liền dẹp bỏ tất cả lên máy bay ngay trở về, hậu quả cũng không màn đến, bởi bữa tiệc đó là sự hợp tác của hai nhà Cao Tần.

cuối cùng cánh cửa phòng cấp cứu cũng chịu mở ra, bác sĩ ra ngoài với vẻ mặt mệt mỏi.

"bác sĩ, vợ tôi có ấy có sao không".

"Mạn Yên cậu ấy không sao chứ".

"Mạn Yên cô ấy".

bác sĩ vừa ra, cả ba người đều đồng thanh lên tiếng, nhưng bác sĩ chỉ nhìn anh trả lời, biết sao được bởi anh là cổ đông lớn của bệnh viện này mà.

"Âu tổng yên tâm, phu nhân đã không còn nguy hiểm nữa, cũng may đã đưa đến kịp lúc, nếu không phu nhân nhất định sẽ gặp nguy hiểm, khối u đã được lấy ra, nên bây giờ chỉ cần đợi phu nhân tỉnh lại, chúng tôi sẽ kiểm tra lại cho phu nhân xem có di chứng để lại hay không".

"được, bây giờ tôi muốn thăm cô ấy".

"Âu tổng thật xin lỗi, phu nhân bây giờ vẫn không thể vào thăm được, 24h sau mới có thể vào thăm cô ấy".

"tôi muốn nhìn cô ấy, bên ngoài cũng được". anh bây giờ chỉ nhìn cô thôi cũng được, anh muốn chắc chắn cô đã không sao, sẽ không rời xa anh nữa.

"mời Âu tổng và mọi người theo y tá".

Âu Cung Ngụy cùng ba người đi theo y tá đến phòng của cô, họ muốn nhìn thấy cô an toàn, nhìn thấy Cố Mạn Yên nguyên vẹn, như vậy họ mới yên tâm.

đứng nhìn cô từ bên ngoài, không thể chạm vào cô, không thể ôm cô, khiến anh thực sự đau lòng, anh sợ rồi, anh cũng biết mình nên làm gì, cần gì rồi, anh cũng đã nhận ra là anh mãi mãi cũng không thể mất cô, mãi mãi không thể từ bỏ cô.

Cao Chí Minh đau lòng nhìn cô, cô bây giờ rất nhỏ nhắn, nằm trên giường, khắp nơi đều bị kim tiêm ghim trên da thịt, khiến người khác càng thêm đau lòng.

Tần Tuyết Phi lo lắng, chỉ biết ôm mặt khóc, tại sao bạn cô lại chịu nhiều thiệt thòi như vậy chứ.

Tôn Lý này giờ vẫn im lặng, cậu bây giờ biết sau con mưa, trời sẽ sáng.

~~~~~*~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Từ Bỏ Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

"Mạn Yên, em tỉnh lại đi có được không, anh thực sự rất nhớ em, anh biết lỗi của mình rồi, em tha lỗi cho anh có được không, mờ mắt ra nhìn anh có được không". tuy phẫu thuật thành công, nhưng đã ba ngày trôi qua, cô vẫn chưa tỉnh lại, ba ngày, anh cũng đã không đến tập đoàn, nửa bước cũng không rời khỏi cô.

"Âu tổng hay là anh cùng Chí Minh về trước, tôi sẽ ở đây chăm sóc Mạn Yên có được không?". Tần Tuyết Phi cũng lo lắng cho cô không kém anh, nhưng ba ngày qua, người bên cạnh cô chỉ có anh, anh cũng không cho ai ở lại.

"cô ấy tỉnh dậy không thấy tôi nhất định sẽ rất sợ, tôi không muốn cô ấy khi tỉnh dậy không thấy tôi, các người về đi".

"nhưng...".

"chúng ta về thôi". Cao Chí Minh cắt ngang lời Tần Tuyết Phi muốn nói, có nói thêm nữa Âu Cung Ngụy cũng không cho họ ở lại, nói thêm cũng chỉ làm mất thời gian của bọn họ, mặc dù hần cũng rất lo lắng cho cô.

Cao Chí Minh cũng không để Tần Tuyết Phi nán lại, đưa tay kéo cô ra ngoài, hần sẽ cho Âu Cung Ngụy thêm một cơ hội bên cạnh cô, nếu anh dám làm tổn thương cô thêm một lần nữa, hần nhất định sẽ đưa cô đi đến một nơi, anh sẽ không bao giờ tìm thấy cô nữa.

"Cao Chí Minh, anh bỏ tay ra, anh làm gì vậy hả". Tần Tuyết Phi thực sự tức giận, Cố Mạn Yên là người duy nhất của cô, cô rất lo lắng cho cô ấy, hần lấy quyền gì không cho cô ở lại chứ.

"đừng làm phiền bọn họ". Cao Chí Minh trái lại với vẻ giận dữ của Tần Tuyết Phi là vẻ mặt không chút cảm xúc.

"anh có thể về một mình". Tần Tuyết Phi tức giận bỏ mặc hần đi trước.

Cao Chí Minh cũng nhanh bước đi theo, hần biết Tần Tuyết Phi lo lắng cho cô, hần cũng lo lắng không kém, nhưng hần cũng không thể làm khác được.

~~~~~*~~~~~

"Mạn Yên anh nhớ em".

"Mạn Yên em tỉnh rồi, để anh gọi bác sĩ". anh định đi tìm bác sĩ hỏi tại sao đến giờ cô vẫn chưa tỉnh, liền nhìn thấy cô từ từ mở mắt nhìn anh.

sau khi bác sĩ kiểm tra cho cô một lượt liền nhìn anh báo cáo kết quả.

"Âu Tổng, phu nhân bây giờ hiện không sao nữa, phu nhân nên ở lại thêm vài ngày tĩnh dưỡng, để chúng tôi cũng có thể tiện theo dõi tình hình diễn biến sức khỏe của phu nhân".

"được". chỉ cần liên quan đến sức khỏe của cô, chuyện gì anh cũng có thể chấp nhận được.

"vậy phu nhân nghỉ ngơi, chúng tôi đi trước".

"Mạn Yên, anh thực sự rất lo cho em". Âu Cung Ngụy bước đến bên cạnh cô, đưa tay nắm chặt bàn tay cô, anh muốn cảm nhận hơi ấm từ cô.

"anh, anh là ai?".

"Mạn Yên, anh là Âu Cung Ngụy, là chồng của em". Âu Cung Ngụy hoảng hốt nhìn cô, cô quên anh sao.

"anh thực sự là chồng của tôi sao". Cố Mạn Yên ánh mắt ngờ vực nhìn anh.

"để anh gọi bác sĩ kiểm tra lại cho em". Âu Cung Ngụy đi nhanh ra ngoài gọi bác sĩ, cô đang dọa anh sao.

bác sĩ sau khi nghe anh gọi liền gấp gấp tiến hành kiểm tra lại cho cô lần nữa, bọn họ đứng là sơ suất, phu nhân Âu tổng xảy ra chuyện gì, bọn họ nhất định sẽ chết rất khó coi.

"Âu tổng, do khối u nằm đè lên dây thần kinh trong đầu cô ấy, tuy đã được phẫu thuật thành công lấy ra, nhưng dây thần kinh vẫn còn tổn thương, khiến cô ấy bị mất trí nhớ tạm thời, bây giờ chỉ cần đợi một thời gian nữa, các dây thần kinh hồi phục, cô ấy sẽ tự động nhớ lại".

"thực sự không sao?". Âu Cung Ngụy có chút nghi ngờ nhìn họ.

"thực sự không sao". bác sĩ kiểm tra cho cô trả lời chắc nịt.

"nhưng thời gian có thể khá lâu".

"chuyện đó không quan trọng, chỉ cần cô ấy không sao là được, các người ra ngoài đi".

nhận được lệnh của anh, bọn họ như nhận được một đặc xá miễn tội, tất cả đều nhanh chóng ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Từ Bỏ Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Âu Cung Ngụy đi nhanh về phía cô, đưa tay nắm lấy bàn tay của cô, bàn tay anh bao trọn bàn tay nhỏ bé của cô.

"Mạn Yên".

"anh thực sự là chồng của tôi sao?". Cổ Mạn Yên mờ to mắt nhìn anh, lúc này anh vẫn chưa trả lời câu hỏi này của cô.

"anh thực sự là chồng của em, em là người anh yêu nhất trên đời, biết không". Âu Cung Ngụy nghiêm túc nhìn cô, sợ cô sẽ không tin những gì mình nói.

"chồng, chồng, chồng thực đẹp trai nha". Cổ Mạn Yên đưa tay ôm lấy cổ anh, cô chồng đẹp trai như vậy, cô thực rất thích.

"cẩn thận, em vừa phẫu thuật". Âu Cung Ngụy đưa tay đỡ lấy cô, nhẹ nhàng ôm lấy cô vào lòng.

"chồng, khi nào chúng ta về nhà". mũi thuốc sát trùng sộc vào mũi, khiến cô rất khó chịu.

"thêm vài ngày nữa, chúng ta mới về nhà được, ngoan, anh ở lại với em".

"được". Cổ Mạn Yên vui vẻ gật đầu, cô thực sự rất thích anh.

Cổ Mạn Yên bây giờ như một trang giấy trắng, không nhiễm chút bụi trần, nhìn thấy anh liền cảm giác rất thân thuộc, anh lại nói là chồng cô, nên cô lại thích anh, dù là trước hay sau khi mất trí nhớ, người cô thích, cô yêu cũng chỉ có anh, cô chính là định sẵn mãi mãi là của anh.

Âu Cung Ngụy tuy không muốn nhưng cũng gọi điện báo cho hai người kia, Tần Tuyết Phi vừa hay tin liền kéo theo Cao Chí Minh đến thăm cô.

Tần Tuyết Phi vừa nhìn thấy cô liền chạy nhanh đến muốn ôm lấy cô, nhưng lại bị Âu Cung Ngụy ngăn lại, anh sợ cô sẽ bị cô ấy làm đau.

"Âu tổng, anh không thể để tôi ôm cô ấy 1 cái sao?". Tần Tuyết Phi tuy tức giận nhưng cũng không dám lớn tiếng với anh.

"cô sẽ làm cô ấy bị thương". anh cũng không nhìn đến người đang cố gắng kiềm chế kia, anh mắt luôn đặt trên người cô.

"chồng, hai người họ là ai vậy". cô đưa mắt quan sát hai người trước mặt, tuy xa lạ nhưng lại có cảm giác quen thuộc.

"người lạ". Âu Cung Ngụy mặt không cảm xúc trả lời cô, khiến Tần Tuyết Phi thực sự không thể kiềm chế được nữa, tức giận la lên.

"Âu Cung Ngụy, tôi nhìn anh đủ rồi đó".

"vậy cô có thể ra ngoài".

"anh anh...". Tần Tuyết Phi tức giận đến không thể nói, chỉ có thể đưa tay chỉ về phía anh.

Cao Chí Minh này giờ im lặng, cuối cùng cũng lên tiếng.

"tôi và cô ấy là bạn em, cô ấy là Tần Tuyết Phi, bạn thân từ nhỏ của em, còn tôi là Cao Chí Minh". nếu cô đã quên hết mọi chuyện trước kia, như vậy hẳn sẽ cảm thấy vui đi được chút gì đó tội lỗi với cô.

"chồng, có thật không". anh là chồng cô, nên cô rất tin tưởng anh.

Âu Cung Ngụy nhìn cô gật đầu, tiện tay vuốt những sợi tóc trước mặt của ra sau, khẽ môi kéo lên thêm một đường cong.

"Mạn Yên, mình lo cho cậu chết đi được". Tần Tuyết Phi nhích lại gần cô, đưa tay nắm lấy bàn tay cô.

"mình không sao nữa, mình bây giờ rất khỏe, Tuyết Phi, sau khi xuất viện, cậu dẫn mình đi chơi có được không".

"anh có thể dẫn em đi". Âu Cung Ngụy nghe cô nói như vậy, liền nhanh chóng trả lời.

"nhưng em muốn đi với Tuyết Phi". cô đưa mắt nhìn anh, thấy anh có chút không vui liền vòng tay ôm lấy anh.

"chồng còn phải kiếm tiền nuôi em mà". nếu cô cứ bám lấy anh,anh làm sao kiếm tiền nuôi cô đây.

"Mạn Yên, chồng cậu cũng cần kiếm tiền sao". Tần Tuyết Phi đưa mắt đầy ý cười nhìn cô, cô bị mất trí nhớ nên bị ngốc rồi.

"Tại sao lại không cần kiếm tiền, như vậy làm sao nuôi mình, cậu bị ngốc sao".

"Mạn Yên, chồng em có thể nuôi em, nếu em muốn đi chơi với cô ấy cũng được, nhưng phải nghe lời anh".

"Được nha".

"Đến giờ nghỉ ngơi rồi, hai người có thể về". Anh thẳng thắn đuổi khách.

"Vậy Mạn Yên, bọn mình về trước". Tần Tuyết Phi đưa mắt nuôi tiếc nhìn cô, cô ấy thực sự không muốn về.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Từ Bỏ Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

đợi khi bóng hai người khuất sau cánh cửa, Cổ Mạn Yên mới quay sang anh, đưa tay ôm lấy cổ anh.

"chồng, khi nào em mới được về nhà". cô thực sự không thích ở lại đây thêm chút nào nữa.

"ngoan, chúng ta ở lại thêm một thời gian nữa, đợi khi sức khỏe em thực sự hồi phục, chúng ta sẽ về nhà".

"nhưng đến khi nào".

"Mạn Yên ngoan mà".

Cổ Mạn Yên tuy có chút bất mãn nhưng cũng ngoan ngoãn gật đầu, đưa đầu cọ vào ngực anh.

Âu Cung Ngụy tự hứa với bản thân sẽ không bao giờ làm tổn thương cô nữa, cũng không để cô chịu bất kì tổn thương dù là bất cứ chuyện gì hay trường hợp nào.

Cổ Mạn Yên do sức khỏe không được tốt lắm, nên phải ở bệnh viện thêm ba tuần nữa, suốt thời gian cô nằm viện, anh nửa bước cũng không rời khỏi cô, tất cả công việc ở tập đoàn anh đều mang đến bệnh viện làm, số còn lại giao cho Trần Lý.

cúi cuối cũng đến ngày bác sĩ đồng ý cho cho cô xuất viện, Cổ Mạn Yên vui vẻ nháy nhót khắp nơi trong phòng, khiến Âu Cung Ngụy lo lắng đưa tay gấp gấp ôm chặt lấy cô, chỉ sợ cô không cẩn thận sẽ làm mình bị thương.

Cổ Mạn Yên từ lúc phẫu thuật, bản thân bị mất trí nhớ, khiến cô bây giờ như một trẻ nghịch ngợm, nhưng lại được anh cưng chiều vô điều kiện.

Âu Cung Ngụy cùng cô trở về biệt thự Âu Viên, người làm nhận được tin liền chuẩn bị tất cả để chào đón cô trở lại, nghe tin cô hồi phục bọn họ thực sự cảm ơn trời đất, cô đúng là người tốt nên trời phù hộ.

"Phu nhân, chúc mừng cô, chúng tôi có nấu rất nhiều món tẩm bổ cho cô, còn có những món cô thích nữa".

"đi, con rất đói". Cổ Mạn Yên vui vẻ nhìn bà, từ lúc cô bước vào nhà, người thấy mùi thức ăn khiến cô bây giờ đã đói bụng, bây giờ càng đói hơn.

"nhanh lên, thức ăn còn nóng, để nguội sẽ không ngon, mời ông chủ cùng phu nhân vào dùng cơm".

"anh đưa em vào trong". Âu Cung Ngụy cung chiều đưa tay ôm lấy eo cô kéo vào bên trong, để cô ngồi bên cạnh mình, đưa tay nhận lấy chén cơm người làm đưa cho, giúp cô bón thức ăn vào miệng.

"có ngon không".

"rất ngon nha". cô vui vẻ để anh bón cho mình, cô rất thích cảm giác được anh cung chiều như vậy.

"vậy ăn thêm nữa đi".

Cổ Mạn Yên gật đầu, để yên anh bón cho mình, những người giúp việc nhìn thấy những gì diễn ra trước mắt, khiến họ có chút không quen, nhưng lại khiến họ rất vui mừng, vì cuối cùng hai người cũng chịu bỏ qua tất cả.

sau khi ăn xong, Âu Cung Ngụy đưa cô lên phòng, đợi cô ngủ say mới mở cửa đi sang thư phòng, anh còn nhiều việc phải giải quyết, nhất là tin đồn của mẹ kế anh tung ra, nói rằng anh sẽ cưới Hàn Thiên Như, tiểu thư của Hàn thị.

anh đã định vì ba anh mà bỏ qua cho bà ta, nhưng xem ra bà ta thực sự không biết điều, vẫn muốn thành phượng hoàng, nắm trong tay tất cả, anh nhất định sẽ khiến bà ta thân bại danh liệt, vì dám tung tin đồn đó, khiến cô phải đau lòng.

một môi xử lý công việc, sau đó nhanh chóng trở về phòng, leo lên giường, đưa tay kéo cô ôm vào lòng, Cổ Mạn Yên cảm giác có người dựa vào mình, nhưng là cảm giác quen thuộc nên yên tâm để anh ôm vào lòng, còn rúc người vào ngực anh, để tìm kiếm hơi ấm.

Âu Cung Ngụy cảm thấy ấm áp, vòng tay càng siết chặt cô hơn, anh nhất định không bao giờ để mất cô thêm lần nào nữa, nhất định.

~~~~~*~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Từ Bỏ Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 21

sáng hôm sau Cổ Mạn Yên tỉnh dậy đã không thấy anh đâu, khoảng trống bên cạnh vẫn còn hơi ấm, có lẽ anh chỉ mới rời đi không bao lâu.

Cổ Mạn Yên nhanh chóng thay một bộ quần áo mới, cô muốn đến chỗ anh làm việc, cô muốn gặp anh.

"phu nhân, mời cô ăn sáng", người giúp việc trong nhà nhìn thấy cô từ trên lầu đi xuống liền mời cô vào dùng bữa, chuyện của cô Tôn Lý cũng đã nói rõ với bọn họ, nên bọn họ càng cẩn thận chăm sóc cô hơn.

"tôi muốn gặp chồng tôi, mọi người có biết anh ấy đang ở đâu không". cô không để ý mọi người mời cô dùng bữa, tâm trí cô bây giờ chỉ để ở anh.

"ông chủ có dặn phu nhân ở nhà đợi ông chủ trở về, ông chủ có nói giờ cơm trưa sẽ về cùng phu nhân". Âu Cung Ngụy sợ cô thức giấc sẽ đi tìm mình, nên đã căn dặn người làm nói lại với cô, tránh xảy ra trường hợp giống trước kia, cô đến tìm nhưng không gặp anh.

"vậy tôi trở về phòng".

"phu nhân ông chủ có dặn phu nhân nhất định phải dùng bữa sáng".

Cổ Mạn Yên định từ chối, nhưng nhớ lại lời anh nói, cô phải ngoan ngoãn nghe lời, anh mới đồng ý cho cô ra ngoài chơi cùng Tần Tuyết Phi, nên mặc dù không muốn ăn, nhưng cũng ngoan ngoãn dùng bữa sáng.

sau khi dùng xong bữa sáng, Cổ Mạn Yên muốn trở về phòng, liền bị tiếng nói bên ngoài thu hút.

"tôi là Âu phu nhân, là mẹ của Âu Cung Ngụy, các người dám không cho tôi vào, các người muốn chết sao". mẹ kế của anh tức giận, lên tiếng chửi mắng vệ sĩ bên ngoài.

"xin lỗi phu nhân, dù là lão gia cũng vậy, nếu không có lệnh của ông chủ, bất cứ ai cũng không được vào nhà". ông chủ bọn họ đích thân căn dặn, bọn họ có mui là gan cũng không dám làm trái.

"các người không biết tôi là vị hôn thê của ông chủ các người sao, tương lai là chủ nhân căn nhà này, sau này nhất định tôi sẽ đuổi việc các người". Hàn Thiên Như đánh đá lên tiếng, bộ dạng tiểu thư cũng không còn.

"các người mau tránh ra".

"xin lỗi, chúng tôi không thể".

"các người...các.. người". bà ta thực sự tức đến điên người, lại muốn lên tiếng chửi rủa liền nghe thấy tiếng nói phát ra từ bên trong.

"bên ngoài có chuyện gì sao". Cổ Mạn Yên tò mò bước ra ngoài xem có chuyện gì.

"phu nhân, không có chuyện gì, bọn họ chỉ đến gây chuyện thôi".

"vậy sao, vậy mọi người mau đuổi họ đi đi, chồng tôi nhìn thấy anh ấy nhất định sẽ tức giận". cô chỉ nói thật, cô cũng không thích bị quấy rối, nên anh chắc chắn cũng sẽ không thích.

"dạ phu nhân".

"Cổ Mạn Yên, con hồ ly tinh, dám dụ dỗ hôn phu của tôi, bây giờ còn dám đuổi tôi đi". Hàn Thiên Như nhìn thấy cô chỉ muốn ăn tươi nuốt sống cô.

"Con hồ ly tinh, năm năm trước cô phản bội con trai tôi, bây giờ vẫn còn mặt mũi bám lấy nó, cô đúng là hồ ly tinh mà".

đang yên đang lành lại bị chửi là hồ ly tinh, bọn họ đúng là chọc tức chết cô mà, chồng cô đã đưa giấy gầy hôn của hai người cho cô xem, bây giờ cô ta nói cái gì là hôn thê của anh, vậy cô ta chắc chắn là hồ ly tinh rồi.

Cổ Mạn Yên tức giận đi đến gần cô ta, thẳng tay hạ lên một bên mặt cô ta một cái tát, khiến cô ta mặt mũi đều đỏ lên, cô còn muốn đánh bà ta, nếu bà ta thực sự là mẹ anh thì cô đã biết, nhưng nếu có thực sự là mẹ, chắc chắn có chuyện gì nên anh mới không nhắc đến bà ta với cô, cho nên cô cũng không khách sáo đưa tay đẩy mạnh bà ta, cô cũng không thể đánh bà ta, vì dù gì bà ta cũng lớn tuổi hơn cô, đáng tuổi bà của cô rồi haha.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Từ Bỏ Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

"cô dám đánh tôi, cô cô...". Hàn Thiên Như mặt mũi đỏ lên một phần do cô đánh phần còn lại đều là do tức giận, đến lời muốn nói cũng không thể phát ra.

"Cổ Mạn Yên, con hồ ly tinh đến bậc trưởng bối như tôi cô cũng dám ra tay, vậy chuyện gì còn không dám làm nữa hả". bà ta bây giờ cảm xúc cực kì tức giận, chỉ muốn nhào lên ra tay với cô, nhưng đều bị đám vệ sĩ trước mặt

ngăn chặn lại.

" là hai người đến gây chuyện với tôi trước, lớn miệng mắng tôi trước, tôi chỉ lấy lại công bằng cho mình thôi". cô cũng không hề sợ hãi trước sự giận dữ của hai người, có lẽ từ lúc mất trí nhớ, tính tình của cô cũng thay đổi, không giống như lúc trước để người khác ức hiếp mình.

" cô cầu dẫn con trai tôi, còn bỏ rơi vị hôn thê của nó, cô nghĩ cô không có lỗi sao".

" tôi và anh ấy đã kết hôn, bà dựa vào đâu nói tôi cầu dẫn anh ấy, cô ta là vị hôn thê của anh ấy chứ". cô tin tưởng anh, anh sẽ không lừa gạt cô.

" các người có phải cảm thấy bản thân mình đã sống đủ". Âu Cung Ngụy gương mặt lạnh lẽo, xung quanh đều tỏ ra khí lạnh, nếu không phải quản gia gọi điện thông báo cho anh, để anh quay về, cô phải cô sẽ bị bọn họ ức hiếp không tả.

" chồng, bọn họ mắng em". Cố Mạn Yên ủy khuất dựa vào lòng anh, đưa tay ôm chặt lấy eo của anh.

" Âu tông, cô ấy ra tay đánh em, anh nhìn đi, trên mặt em vẫn còn đây". Hàn Thiên Như lên tiếng tố cáo cô, nhưng có lẽ cô ta đã sai, bởi anh chỉ quan tâm đến cô.

Âu Cung Ngụy nghe cô ta nói như vậy liền đưa tay cầm lấy tay cô đưa lên xem xét.

" có đau không".

Cố Mạn Yên nhìn anh mỉm cười lắc đầu, mặt cô ta phấn khích như vậy, nên tay cô cũng không bị đau.

" đuổi người". nói xong ôm lấy cô đi vào trong, đi được ba bước dừng lại quay sang nhìn bọn họ.

" sau này đừng để tôi thấy các người gây chuyện với cô ấy, tốt nhất tránh xa cô ấy ra, càng xa càng tốt". anh không muốn bảo bối của mình bị thương, anh cũng muốn cô chịu bất kì tổn thương nào.

" Âu Cung Ngụy, cậu không được làm như vậy, cậu nhất định phải cưới Thiên Như". bà ta tuy sợ anh nhưng vẫn không chịu bỏ cuộc.

" bà muốn tự vệ hay tôi cho người đem xác bà về". Âu Cung Ngụy lạnh lùng lên tiếng, anh sẽ không bao giờ nương tay với bất kì ai.

Hàn Thiên Như thấy không ổn liền kéo bà ta đi.

" bác gái chúng ta đi trước, chuyện này tính sao".

Âu Cung Ngụy không thèm quay đầu lại, anh đưa cô vào nhà rồi đi thẳng lên phòng, anh bây giờ muốn làm nghĩa vụ vợ chồng, anh đã cố gắng nhịn lâu như vậy, đến lúc được ăn rồi.

" chồng, em không muốn vào phòng, em muốn đi chơi". ở nhà thật sự rất chán, cô muốn ra ngoài chơi.

" ngoan, bây giờ chúng ta cùng nhau làm một chuyện".

" không muốn, chồng tự đi mà làm, em muốn ra ngoài chơi".

" chuyện này anh không thể tự làm, em phải làm cùng anh".

" chuyện gì phải cần đến em nữa chứ".

" làm chuyện vợ chồng, không em là vợ anh sao, chỉ còn thiếu chuyện này chúng ta mới là vợ chồng thật sự". Âu Cung Ngụy trên mặt bây giờ chỉ toàn là gian xảo.

" được, em muốn làm vợ thật sự của chồng". Cố Mạn Yên ngây ngốc nhìn anh nói, mà không biết bản thân đã sập bẫy của anh.

chị đợi như vậy, Âu Cung Ngụy nhanh chóng đưa tay nhanh chóng cởi đồ cô và anh xuống

cô thấy anh hành động như vậy liền ngại ngùng đưa tay nắm lấy tay anh ngăn lại

" chồng, sao phải cởi đồ".

" chuyện này cần phải cởi đồ, ngoan để anh giúp em".

Cố Mạn Yên nghe anh nói vậy cũng dễ yên cho anh muốn làm gì thì làm

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Từ Bỏ Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Âu Cung Ngụy thấy cô ngoan ngoãn như vậy liền vui vẻ nhanh tay cởi đồ cả hai xuống, kéo cô vào nhà vệ sinh đặt cô vào bồn tắm lớn, sau đó bước vào, đưa tay mở nước, nhìn cô bây giờ do tác động của nước nóng, cả khuôn mặt đều ửng đỏ, thực sự rất kích thích.

" chồng, em đã tắm rồi". cô vừa tắm xong không lâu anh liền về, bây giờ lại bắt cô đi tắm nữa.

" anh muốn tắm". miệng nói tay làm, Âu Cung Ngụy đưa tay chà nhẹ lên người cô, bàn tay nhẹ nhàng xoa nắn ngon đời trước ngực cô, tay còn lại lần mò xuống nơi hoa huy*t ẩm ướt phía dưới.

" ừm, chồng, thật nhiệt", cảm giác thực sự rất kích thích, khiến cơ thể cô uồn éo theo hoạt động của bàn tay anh.

" có thích không".

" ừm, thích ừm. ". mắt cô lơ đãng, miệng khó khăn trả lời anh.

Âu Cung Ngụy lí trí hoàn toàn không thể khống chế được nữa, điều anh muốn bây giờ chính là lập tức ăn sạch cô.

Âu Cung Ngụy đưa cón th*t về phía cô, đưa tay nhấc mông cô lên nhanh chóng hạ xuống trên cón th*t của mình, để hoa huy*t của cô nuốt chửng tiêu diệt của mình vào trong.

" ừm thật đau, chồng đau huhu...rất đau". Cố Mạn Yên đau đớn muốn tránh ra, nhưng lại bị anh giữ chặt lại không cho cô trốn tránh.

" bảo bối ngoan, một chút liền hết đau". Âu Cung Ngụy lên tiếng dụ dỗ, anh nghĩ đây không phải lần đầu tiên của cô nên cô sẽ rất nhanh thích ứng được, nhưng có điều anh đã lầm, điều khiến anh cũng không thể nào tin được, khi anh nhẹ nhàng đẩy cón th*t ra, chất dịch của cô cũng thêm máu chảy ra, khiến anh đau óc đều trống rỗng, sau lại có thể như vậy, không phải đây không phải lần đầu của cô sao.

Âu Cung Ngụy nhanh chóng rút cón th*t của mình ra khỏi người cô, giúp cô rửa sạch chất dịch trên người sạch sẽ, ôm cô đứng dậy ra ngoài, lấy áo sơ mi của mình mặc vào cho cô, bản thân lấy khăn quần quanh thân dưới, đặt cô lên đùi mình, để cô mệt mỏi dựa vào ngực mình, tay cầm điện thoại, nhấn nhanh một dãy số.

" Cao Chí Minh cậu nói cho tôi biết, rốt cuộc năm năm trước hai người đã xảy ra chuyện gì". cho dù có dành cho anh có phải lần đầu hay không anh điều không để tâm nữa, nhưng anh nhất định phải biết mọi chuyện, anh thật sự hối hận, tại sao lúc đó anh lại không chịu tìm hiểu mọi chuyện, tại sao không chịu nghe cô giải thích, để cô một mình chịu đựng sự hiểu lầm của anh suốt năm năm như vậy chứ, gặp lại anh còn rè lạnh cô, anh đã thực sự hối hận rồi.

" anh thực sự muốn biết". Cao Chí Minh có chút bất ngờ, nhưng cũng nhanh chóng hiểu ra mọi chuyện.

" anh nên đi hỏi lại người mẹ kế đáng kính của anh, còn nữa, tôi chỉ muốn nói cho biết, giữa chúng tôi năm năm trước, không xảy ra chuyện gì cả". nói xong liền cúp máy, hẳn cuối cùng cũng có thể chúc phúc cho cô rồi.

Âu Cung Ngụy tay siết chặt eo cô, nghe hắn nói như vậy, anh càng hỏi hân hơn.

"Mạn Yên, xin lỗi em".

"chồng, em muốn ngủ". Cổ Mạn Yên dúi đầu vào ngực anh, muốn tìm chỗ thoải mái để dựa vào.

"Mạn Yên, chúng ta vẫn chưa làm việc xong". Âu Cung Ngụy hạnh phúc càng hạnh phúc hơn, nhanh chóng xoay người để cô xuống giường, không để cô kịp phản ứng, anh đã đặt lên môi cô một nụ hôn, xem ra, đêm nay là một đêm dài.

~~~~~*~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Từ Bỏ Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

sáng hôm sau Âu Cung Ngụy đã rời giường từ rất sớm, anh phải nhanh chóng cho người điều tra chuyện trước kia, cho dù ngay thời điểm đó, giữa cô và Cao Chí Minh có xảy ra chuyện ngoài ý muốn anh vẫn phải biết, huống hồ cô và hắn không hề xảy ra chuyện gì, cho nên anh càng phải biết, biết thời gian đó cô đã sống như thế nào, người khiến cô và anh phải chia xa, anh khiến họ trả mọi giá đắt nhất.

"Hán Siêu, cậu điều tra giúp tôi, năm năm trước phu nhân của tôi đã xảy ra chuyện gì, tôi muốn thật chi tiết, ai tham gia điều không được bỏ sót".

"vâng, tôi lập tức đi ngay". Hán Siêu làm việc rất hiệu quả, cũng rất nhanh chóng, cũng là người anh tin tưởng, nên mới giao cho nhiệm vụ lần này.

Hán Siêu bước ra ngoài không bao lâu liền có người không mời bước vào, không cần ngăn đầu nhìn, anh cũng biết là ai, bởi chỗ của anh, người có thể tùy tiện ra vào cũng chỉ có cậu ta.

"không ngờ tôi đi không bao lâu ai kia liền có phu nhân". Trần Lưu tuy bận bịu nhưng xem ra tinh thần vẫn còn rất thoải mái.

"cậu lại muốn sang Mỹ sao". Âu Cung Ngụy tầm mắt không rời khỏi tài liệu, môi khẽ nhếch lên, tạo một đường cong hoàn mỹ.

"Âu Cung Ngụy, cậu lại có thể thường xuyên đều một giám đốc như tôi đi nơi khác, cậu thật không xem trọng nhân tài, lại lấy việc công trả thù việc tư".

"vậy nếu cậu không muốn đi, vậy ở lại đây giải quyết công việc hộ tôi cũng được". Âu Cung Ngụy đứng dậy, đi đến bên cạnh Trần Lưu, đưa tay vỗ mạnh lên vai cậu, để lại một câu nói rồi rời đi.

Trần Lưu phải ít ít nhất 2 phút mới phản ứng được với câu nói của Âu Cung Ngụy, nhưng lúc đó, anh đã đi khỏi phòng làm việc.

Trần Lưu đầu đầu đưa mắt nhìn đồng tài liệu trên bàn làm việc của anh, Âu Cung Ngụy đã bao lâu không đến đây vậy.

Âu Cung Ngụy sau khi giao đóng công việc của mình cho Trần Lưu liền nhanh chóng lái xe trở về Âu Viên, tuy đã dặn dò người làm trong nhà khi cô tỉnh lại, có hỏi thì bọn họ sẽ báo cho cô biết, nhưng có điều anh vẫn không yên tâm.

Âu Cung Ngụy trở lại Âu Viên cũng đã là giờ trưa, người làm nhìn thấy anh thì cúi đầu chào hỏi.

Âu Cung Ngụy không để ý đến bọn họ, đảo mắt một vòng tìm kiếm, nhưng lại không thấy cô đâu.

"Phu nhân đâu".

"Thưa ông chủ, phu nhân vẫn còn trên phòng".

Âu Cung Ngụy biết được đáp án liền nhanh chóng đi lên phòng, tuy chỉ mới không gặp cô chưa đến nửa buổi, anh đã bắt đầu nhớ cô, vì vậy năm năm xa cô, chính là cực hình với anh.

Nhìn người phụ nữ của mình vì mình mà mệt mỏi như vậy, khiến anh có chút đau lòng, nhưng anh lại rất hạnh phúc, vì đêm qua cô đã là của anh, mãi mãi thuộc về anh.

Đưa tay chạm vào người cô, lay nhẹ cô dậy, đưa tay vòng qua eo ôm lấy cô.

"Bảo bối, tỉnh dậy ăn chút rồi ngủ tiếp". Anh thực sự khôngỡ đánh thức cô dậy, nhưng để cô ngủ tiếp cô sẽ bị đói.

"Ừm, không muốn". Cổ Mạn Yên như đứa trẻ rút đầu vào người anh, tìm một chỗ thoải mái dựa vào, sau đó tiếp tục ngủ.

"Anh giúp em vệ sinh cá nhân". Âu Cung Ngụy mặc kệ phản ứng của cô, ôm cô nhẹ nhàng đứng lên hướng nhà vệ sinh đi tới.

Cổ Mạn Yên có chút khó chịu, nhưng cũng mặc kệ anh muốn làm gì thì làm, cô vẫn tiếp tục nhắm mắt ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Từ Bỏ Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 25

Cổ Mạn Yên để yên một chút liền khó chịu cựa quậy, khi cảm giác có ai sờ soạn mình, đưa tay muốn đẩy ra nhưng không được.

Âu Cung Ngụy thấy cô phản kháng liền lên tiếng dụ ngọt.

"Ngoan, anh giúp em tắm".

Cổ Mạn Yên nghe được giọng nói quen thuộc, cố gắng mở mắt, nhìn thấy là ai liền nhắm mắt ngủ tiếp, để yên cho anh giúp mình tắm.

Âu Cung Ngụy sau khi giúp cô cởi đồ xong liền đến âu phục trên người mình xuống, nhanh chóng bước vào bồn tắm chung với cô.

Đưa tay kéo cô dựa vào người mình, bàn tay bắt đầu di chuyển trên cơ thể cô, Cổ Mạn Yên có chút cựa quậy, nhưng rồi cũng ngoan ngoãn ngồi im để anh tắm cho mình.

Âu Cung Ngụy thấy cô ngoan ngoãn như vậy, bàn tay bắt đầu không yên phận nữa, thủ tính trong người bắt đầu nổi lên, nhẹ nhàng xoay người cô lại, để lưng cô dựa vào ngực anh, bàn tay đặt lên một bên đùi của cô xoa nắn, tay còn lại lần mò xuống nơi hoa huy*nhỏ bé kia.

"Ừm, chồng em khó chịu". Cổ Mạn Yên miệng phát ra một tiếng ngân nhẹ nhàng, khiến Âu Cung Ngụy hoảng toàn mất hết lý trí.

Lật nhanh người cô lại đối diện với mình, cúi người ngậm lấy môi cô, tay mạnh mẽ nhấc người cô lên, để đúng vị trí chính xác sau đó ấn xuống.

"Ừm, Chồng, đau hức hức...". Cổ Mạn Yên cảm nhận được đau đớn từ hạ thân truyền đến, khiến đầu óc tỉnh táo vài phần.

"Bảo bối ngoan, một chút liền hết đau". Âu Cung Ngụy cúi người hôn lên những giọt nước mắt của cô, nhìn những giọt nước mắt đó thật khiến anh đau lòng.

"Ừm, Thật khó chịu". Cảm giác bên dưới cô vẫn chưa thể thích ứng được.

Âu Cung Ngụy nhìn cô như vậy thực sự không nở nhưng anh vẫn không có ý định sẽ ngừng hoạt động bên dưới lại.

Bên dưới anh vẫn để nguyên trong người cô, nhanh chóng giúp cô tắm rửa, rồi ôm cô đứng dậy đi nhanh về phía giường ngủ của hai người, đặt cô xuống giường, lấy chăn đắp hai người lại, tránh cô sẽ bị cảm lạnh.

Bên dưới Âu Cung Ngụy bắt đầu nhẹ nhàng cử động ra vào trong cô.

Cổ Mạn Yên bắt đầu thích ứng được sự va chạm, nhanh chóng cùng anh hoà nhịp.

Âu Cung Ngụy thấy cô đã bắt đầu thích ứng, còn phối hợp cùng anh, bên dưới liền ra vào nhanh hơn.

Âu Cung Ngụy không biết đã cũng cô làm bao nhiêu lần, đến nỗi cô không chịu nổi mà ngắt đi, anh vẫn chưa thỏa mãn, nhưng vẫn phải ngừng lại, vì anh sợ sức khỏe của cô, thật sự cô sức khỏe không tốt thật, chỉ mới cùng anh làm 5 hiệp đã không chịu nổi mà ngắt đi.)))).

~~~~~*~~~~~

"Chỉ Minh làm sao đây, tự nhiên tại sao ba anh và ba tôi lại muốn chúng ta đính hôn với nhau chứ, anh mau tìm cách giải quyết đi". Tần Tuyết Phi tâm trạng phức tạp, lúc ba cô nói cho nghe chuyện này không hiểu sao cô rất vui, từ lúc hay tin cô đã suy nghĩ rất kỹ, và biết mình thực sự đa thích, thích từ lúc nào cũng không biết, nhưng mà cô biết rất rõ Cao Chỉ Minh hẳn ta sẽ không bao giờ chấp nhận chuyện này, bởi người hẳn thích là bạn thân của cô, Cổ Mạn Yên.

"Chỉ cần cô tiếp tục phản đối, họ sẽ không làm gì được". Cao Chỉ Minh có chút không vui lên tiếng, bọn họ thật quá nhảm chán đi, thấy hai người bọn hắn thường đi với nhau liền nghĩ có tình cảm, sau đó liền tự tiện lựa ngay đính hôn cho bọn hắn.

"Anh cũng biết trước giờ tôi không thể cãi lời bọn họ mà". Cô không hề nói dối, trước giờ cô chưa từng cãi lời ba mẹ cô.

"Cô nhất định phải cãi, bởi tôi không thể cưới cô được, tôi không thể cưới người tôi không yêu, lại còn là bạn thân của cô ấy".

"Tôi sẽ không cãi lời ba mẹ tôi, dù cho đó là chuyện gì đi chăng nữa".

"Tần Tuyết Phi, tôi sẽ không đồng ý cưới cô".

Tần Tuyết Phi đưa mắt nhìn hắn, sau đó đứng dậy bước đi, cô không muốn tranh cãi với hắn, càng không muốn nghe, bởi lời hắn nói cô rất đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Từ Bỏ Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

~~~~~*~~~~~

"Tuyết Phi, nhìn cậu hôm nay sắc mặt không được tốt lắm, có chuyện gì nói mình nghe có được không ". từ khi cô xuất viện đến nay, đây là lần đầu tiên Tần Tuyết Phi đến tìm cô.

"Mạn Yên mình thực sự rất khổ ". Tần Tuyết Phi nghe cô hỏi thì không kiềm chế được nhào đến ôm chặt cô, bao nhiêu uất ức đều đem ra hết, cô ấy chỉ có một người bạn thân là cô, trước giờ đều là cô chia sẻ với cô ấy, bây giờ cũng không ngoại lệ.

Cổ Mạn Yên để yên cho Tần Tuyết Phi ôm mình khóc, tuy bị mất trí nhớ, nhưng cảm giác cô đối với cô ấy rất rất quen thuộc.

sau khi Tần Tuyết Phi khóc hết nước mắt, khóc đến không thể khóc nữa mới buông cô ra, nhìn cô bạn của mình như vậy cô thực sự rất đau lòng.

"Tuyết Phi, bây giờ cô thể nói mình nghe, cậu đã xảy ra chuyện gì không, cậu như vậy mình thực sự rất đau lòng".

"hức, Mạn Yên, mình bị ép hôn với Chỉ Minh, anh ấy không đồng ý, nhưng mình thực sự rất thích anh ấy, mình không biết mình bắt đầu thích anh ấy từ lúc nào, nhưng khi anh ấy từ chối mình thực sự rất đau lòng ". sau đó Tần Tuyết Phi kể lại những chuyện trước kia cho cô nghe, bọn họ thân nhau như thế nào, tốt với nhau như thế nào, cô ấy chỉ không kể tại sao ngoài hai người họ tại sao còn có thêm Cao Chỉ Minh.

"Tuyết Phi, cậu đừng buồn nữa, mình đi nói chuyện với anh ta, sau đó khuyên anh ta có được không ". cô cũng không biết sẽ khuyên hắn như thế nào, cô chỉ muốn hắn biết cô ấy yêu hắn thôi.

"Mạn Yên vô ích thôi, anh ta đã có người trong lòng rồi, không thể thay đổi được đâu ".

"nhưng ích nhất phải để anh ta biết tình cảm của cậu".

"Mạn Yên, mình muốn mình tự nói với anh ta ". Tần Tuyết Phi muốn chính miệng nói ra, chứ không phải một người khác, huống hồ, cô ấy cũng không muốn cô gặp lại hắn, để tránh xảy ra chuyện.

"được được, nhưng cậu nhớ, có chuyện gì phải nói cho mình biết, đừng giấu mình giữ trong lòng có được không".

"được, mình hứa với cậu, còn bây giờ, mình có chuyện cần giải quyết, mình đi trước, hôm khác lại đến tìm cậu có được không".

"ừm, hôm khác lại đến ". Cổ Mạn Yên cũng không giữ cô ấy lại, cô biết cô ấy bây giờ có rất nhiều chuyện cần giải quyết, nhất là chuyện hôn sự của bản thân.

"cậu không cần tiễn mình đâu, mình về đây, tạm biệt".

"được, cậu đi cẩn thận".

Cổ Mạn Yên nhìn cô khuất xa cánh cổng rồi mới quay người trở vào trong nhà, vào nhà bếp cầm theo một cốc sữa nóng đi thẳng lên lầu sang thư phòng tìm anh, hôm nay anh lại tiếp tục đem công việc về nhà làm, để cô thể bên cạnh cô.

"chồng ". Cổ Mạn Yên nhẹ nhàng mở cửa, sau đó đưa cái đầu nhỏ của mình vào trong quan sát, xem anh đang làm gì.

Âu Cung Ngụy ngược nhìn con thỏ nhỏ đang lấp ló kia không khỏi buồn cười, buông tài liệu trong tay xuống đứng lên đi về phía cô.

"tại sao không vào trong ". anh cưng chiều nheo lên mũi cô một cái.

"em sợ làm phiền anh ". Cổ Mạn Yên đưa ly sữa đến trước mặt anh, khuôn mặt có chút ngượng ngùng.

"đồ ngốc ". anh yêu thương cốc nhẹ lên đầu cô, sau đó đưa tay ôm cô đi vào trong, đi đến bàn làm việc ngồi xuống, sau đó đặt cô ngồi trên đùi mình, tay ôm chặt eo cô.

"chồng, như vậy làm sao làm việc được ". Cổ Mạn Yên cựa quậy muốn rời khỏi người anh, liền bị tiếng nói của anh làm cho cô cứng người, không dám nhúc nhích.

"nếu em còn nhúc nhích, anh lập tức ăn em tại đây". Âu Cung Ngụy lên tiếng đe dọa cô, bên dưới của anh bây giờ rất khó chịu, nhưng phải cố gắng kiềm chế, chỉ sợ bản thân hù dọa cô sợ hãi mình.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Từ Bỏ Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 27

Cổ Mạn Yên bị anh hù dọa, run sợ ngồi im lặng trên đùi anh, Âu Cung Ngụy thấy cô ngoan ngoãn như vậy liền hài lòng cảm ly sữa lên uống, sau đó để cô trong lòng bàn thân tiếp tục làm việc.

thân hình Cổ Mạn yên nhỏ nhắn, nên có cô trong lòng vẫn không ảnh hưởng đến hiệu suất làm việc của anh, còn cô ngồi trong lòng anh cảm thấy rất thoải mái, đầu dựa vào ngực anh ngủ quên lúc nào không hay.

Âu Cung Ngụy tập trung làm việc, đến khi nghe thấy tiếng thở đều đặn của cô mới sức nhớ, trong lòng vẫn còn con mèo nhỏ, cúi đầu nhìn cô, thấy cô đã ngủ, anh đưa tay vén nhẹ sợi tóc của cô ra sau tai, nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy cô trở về phòng, động tác của anh rất nhẹ nhàng, lại còn rất dịu dàng, nên không làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của cô.

sau khi đặt cô trên giường, lấy chăn đắp cho cô xong, anh liền trở lại phòng làm việc giải quyết nhanh công việc, sau đó trở lại phòng ôm lấy cô cùng nhau chìm vào giấc ngủ.

~~~~~*~~~~~

"nếu có đến tìm tôi vì chuyện hôn sự, thì không cần nói nữa". Cao Chí Minh lạnh lùng lên tiếng, hần cũng không để ý đến sắc mặt của Tần Tuyết Phi khó coi như thế nào.

Tần Tuyết Phi nghe hần nói vậy, nhất thời im lặng, cô cố gắng hít thở lấy bình tĩnh sau đó mới lên tiếng.

"Chí Minh, tôi biết anh không thích tôi, nhưng anh cho chúng ta cơ hội được không, chúng ta có thể tìm hiểu, sau đó anh đồng ý hay không cũng không muộn mà". cô nói như van nài hần, cô không biết, cũng không thể hiểu được tại sao bản thân từ hận hần lại chuyển sang thích hần, lại thích hần nhiều như vậy, cô chỉ mong bản thân bởi vì ở gần hần nên mới sinh ra cảm giác lăm tưởng như vậy.

"Tuyết Phi, tôi không mối quan hệ trước kia của chúng ta vì chuyện này sau này sẽ mất đi, cô đừng cố chấp như vậy có được không". Cao Chí Minh hần thực sự không hiểu, rõ ràng cô biết người hần yêu là ai, tại sao lại chấp nhận chứ, hần cũng không phải kẻ ngốc mà không nhìn ra cô là đang thích hần.

"tôi chính là không muốn duy trì mối quan hệ trước kia của chúng ta, Mạn Yên cũng đã có người thương của cô ấy, anh vẫn còn không chịu bỏ cuộc sao". Tần Tuyết Phi tâm tình kích động lên tiếng.

"chuyện đó không liên quan đến cô".

"anh nói không liên quan, không phải anh nói muốn chúng ta giữ quan hệ trước kia sao, bây giờ anh lại nói không liên quan, huống hồ Mạn Yên là bạn thân của tôi, làm sao có thể không liên quan chứ".

"Tuyết Phi, tôi sẽ không bao giờ xen vào hạnh phúc của cô ấy". chỉ cần nhìn cô hạnh phúc, như vậy hần cũng đã mãn nguyện rồi.

"Chí Minh, cho tôi thời gian một tháng có được không, chỉ cần một tháng, nếu sau một tháng anh vẫn không thể đánh tình cảm cho tôi, tôi hứa với anh, hôn sự của chúng ta sẽ không bao giờ diễn ra". cô đã suy nghĩ rất kĩ, nếu như sau một tháng hần vẫn không chấp nhận cô, cô sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt hần nữa.

Cao Chí Minh nghe cô nói như vậy nhất thời không biết nên đồng ý hay từ chối, tuy hần không yêu cô, nhưng nhìn cô đau khổ như vậy thực sự khiến hần rất khó chịu, cuối cùng hần cũng gật đầu đồng ý.

"được, nếu sau một tháng tôi vẫn không thể thích cô, tôi mong rằng chúng ta vẫn như trước kia đối xử tốt với nhau".

"được, tôi hứa với anh". Tần Tuyết Phi được hần đồng ý liền phấn khích ôm chầm lấy hần khiến hần có chút giật mình định đẩy cô ra, nhưng giữ chừng liền dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Từ Bỏ Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

sau cuộc nói chuyện đó ngày nào cô cũng đến tìm hần, ban đầu hần có chút không quen, nhưng dần rồi cũng thích ứng được việc có ở bên cạnh mình.

"Chí Minh, tôi đến tìm anh đây, tôi có mang theo món anh thích ăn nữa". Tần Tuyết Phi đặt lên bàn sau đó lấy ra giúp hần.

nhân viên trong Cao Thị cũng đã quen với sự hiện diện của cô, nên họ cũng không bán tán, gặp cô cũng cúi đầu chào cô một cái, bởi dù gì cô cũng là tiểu thư cao quý của Tần gia.

"Tuyết Phi cô không cần phải làm khó bản thân như vậy đâu". những món cô mang đến cho hần đều chính tay cô nấu, hần cũng rất rõ, một tiểu thư như cô làm sao biết nấu ăn, huống hồ quen biết cô lâu như vậy, hần làm sao có thể đón cô không biết nấu ăn, mà chính xác là cô hoàn toàn không biết.

"Chí Minh, tôi cảm thấy rất tốt". Tần Tuyết Phi vờ như không có gì, nhưng có ai hiểu, vì muốn bên cạnh hần, cô đã cố gắng rất nhiều, từ một tiểu thư danh giá, không cần phải động tay vào việc nhà như cô, vì hần mà phải cố gắng vào bếp học nấu ăn, khiến cả hai tay của cô đều bị bỏng, nhưng hần sẽ không thấy được, vì cô đã giấu chúng rất kĩ.

Cao Chí Minh im lặng không nói nữa, đứng lên đi lại phía cô, hần cũng không muốn phụ công sức của cô.

Tần Tuyết Phi đợi hần ăn xong định sẽ ở lại bên cạnh hần một lát, nhưng xem ra hần rất bận, vì cô chỉ ngồi một lát liền có một cô gái đến tìm hần, cô ta rất xinh đẹp, lại còn rất quyến rũ, cô ta nói đến đây bàn họp đồng với hần, sau đó hai người sẽ đi ăn, cô vì không muốn cản trở công việc của hần đành ra về.

Cao Chí Minh thực sự rất ghét mùi nước hoa của cô ta, càng không muốn ở gần cô ta, nhưng hần lại muốn dùng cô ta làm cái cớ để cô từ bỏ hần, hần sợ bản thân sẽ làm tổn thương cô.

Tần Tuyết Phi buồn bã ra về, cô thấy hần nhìn cô ta rất tình cảm, có phải hần đã thích cô ta, Tần Tuyết Phi tâm tình đau đớn đến tìm Cổ Mạn Yên, bây giờ Tần Tuyết Phi chỉ còn có bên cạnh.

~~~~~*~~~~~

"Tuyết Phi, hôm nay sao có tâm trạng hèn mình đi mua sắm vậy".

"Mạn Yên mình muốn ra ngoài hít thở, nhớ cậu nên hẹn cậu ra cùng hít thở chúng". Tần Tuyết Phi tình nghịch nhìn cô.

"anh ta lại làm cậu buồn có phải không".

"mình có một tháng để khiến anh ấy chấp nhận mình, nếu sau một tháng vẫn không thể, mình sẽ sang nước ngoài một thời gian". tuy chấp nhận sẽ tiếp tục làm bạn cùng hần, nhưng cô sợ bản thân sẽ càng đau lòng.

"Tuyết Phi, dù cậu có quyết định như thế nào, mình vẫn ủng hộ cậu". cô nhìn cô ấy đau lòng, cô cũng không thể vui nổi, mình bây giờ đã hạnh phúc, nên cũng mong bạn mình cũng sẽ hạnh phúc.

"Mạn Yên, cảm ơn cậu". Tần Tuyết Phi thực sự may mắn khi có người bạn như cô.

"được rồi, mau đến đây giúp mình chọn đồ đi". Cổ Mạn Yên kéo Tần Tuyết Phi đến một quầy bán quần áo nam, cô muốn chọn cho anh một cái áo sơ mi, cô rất thích nhìn ăn mặc áo sơ mi.

"được rồi mình giúp cậu".

hai người vẫn như vậy, vẫn như trước kia, cùng nhau dạo phố, rồi uống trà chiều, cô thực sự rất mong giây phút này tồn tại mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Từ Bỏ Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 29

~~~~~*~~~~~

Cổ Mạn Yên đưa mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, đưa tay chạm nhẹ vào gương mặt của anh, cô thực sự rất may mắn khi được anh yêu, cô còn đang đắm chìm trong hạnh phúc, tự nhiên trong đầu hiện lên những hình ảnh xa lạ,

có anh, có cô, còn có Cao Chí Minh, nhưng cô không thể nhìn ra được chúng đang diễn ra chuyện gì.

Cố Mạn Yên ôm đầu đau đớn, cử động của cô khiến anh giật mình thức giấc, nhìn cô đau đớn ôm đầu khiến anh lo lắng ôm chặt cô vào lòng.

"Mạn Yên, Mạn Yên, nhìn anh". nhìn cô đau đớn như vậy, khiến lòng anh đau nhói.

"A...chồng, đầu em rất đau, em nhìn thấy anh, còn Cao Chí Minh, đầu em thực sự rất đau".

"quần gia, quần gia". giọng anh gấp gáp.

quần gia nghe anh gọi mình thì gấp gáp chạy lên lầu, đứng bên ngoài lên tiếng.

"ông chủ cho gọi".

"lập tức gọi bác sĩ riêng đến đây".

"tôi lập tức gọi ngay". quần gia nhanh chóng gọi bác sĩ riêng của Âu gia đến, ông cũng không dám chậm trễ, vì ông nghe ra giọng anh rất gấp gáp có phần lo lắng.

Âu Cung Ngụy đau lòng ôm chặt cô, có phải cô sắp nhớ lại, anh sợ nếu cô nhớ lại, có phải sẽ rời khỏi anh, anh rất sợ sẽ mất cô, rất sợ.

không bao lâu bác sĩ đến nhà kiểm tra cho cô, khám cho cô một lúc rồi ông nhìn anh báo cáo tình hình của cô.

"Âu tổng, biểu hiện của phu nhân cho thấy cô ấy đang có dấu hiệu phục hồi trí nhớ, để chắc chắn cũng như yên tâm, ngài nên đưa phu nhân đến bệnh viện để kiểm tra thêm một lần nữa". ở đây không đầy đủ thiết bị nên ông không thể kiểm tra kĩ càng cho cô được, chỉ có thể xem bên ngoài.

"được, ông có thể về".

"vâng Âu tổng".

Cố Mạn Yên nhìn bác sĩ ra ngoài mới đưa mắt nhìn anh lên tiếng.

"chồng, có phải em sẽ chết không".

Âu Cung Ngụy rất muốn cười nhưng lại không thể cười nổi, đưa tay nắm chặt tay cô.

"đồ ngốc, bác sĩ chỉ nói em đang dần nhớ lại".

"chồng, em nhớ lại rồi, anh có rời bỏ em không". cô không hiểu bản thân đang nghĩ gì, cô chỉ hỏi theo linh cảm của bản thân, cô có linh cảm nếu cô nhớ lại, hai người nhất định sẽ không thể ở cạnh nhau nữa.

"anh sẽ không rời bỏ em, nhưng em cũng phải hứa với anh, em cũng sẽ không rời xa anh, được không".

"được, em hứa với chồng". cô đưa tay ôm chặt anh, cô rất yêu anh, cô sẽ không bao giờ rời xa anh.

"ngoan, nằm xuống ngủ một lát, chút nữa anh sẽ lấy cháo cho em ăn".

"ạ".

Âu Cung Ngụy đáp chần cho cô, hôn lên trán cô một cái, sau đó đứng lên đi ra ngoài, sau khi cô hồi phục trí nhớ, cho dù cô có muốn rời xa anh, anh cũng sẽ không cho phép chuyện đó xảy ra.

~~~~~*~~~~~

"Chí Minh, hôm nay tôi có..." Tần Tuyết Phi mở to mắt nhìn hai người trước mặt mình, hai người họ đang hôn nhau, có phải cô nhìn lầm không, cô cũng muốn bản thân nhìn nhầm nhưng không thể được.

"Tuyết Phi, sao cô vào mà không gõ cửa ". Cao Chí Minh tức giận nhìn cô.

"xin...xin lỗi, xin lỗi đã làm phiền, xin lỗi". Tần Tuyết Phi chỉ biết cúi đầu xin lỗi, rồi chạy nhanh ra ngoài

tại sao hẳn lại tàn nhẫn với cô như vậy, hẳn là chọn một người khác chứ không chọn cô, một chút thương hại cũng không có, sự cố gắng của cô bao lâu nay hẳn báo đáp như vậy sao.

khôn mặt Tần Tuyết Phi bây giờ đã ướt đầm nước mắt, cô từ bỏ, cô sẽ từ bỏ, sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt hắn nữa.

"alo, giúp tôi đặt một vé máy bay vào sáng ngày mai".

cô bây giờ liền đến tìm Cố Mạn Yên để tạm biệt, cô sẽ đi khỏi nơi này một thời gian, khi nào bản thân quên được hắn, cô sẽ trở về.

~~~~~*~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Từ Bỏ Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

đạo này đầu cô rất thường xuyên đau, Âu Cung Ngụy cũng đã đưa cô đi bệnh viện kiểm tra, kết quả bệnh tình của cô đang chuyển biến rất tốt, dấu hiệu hồi phục trí nhớ càng rõ ràng, đầu đau là triệu chứng của hồi phục trí nhớ.

"chồng". Cố Mạn Yên nhìn thấy anh từ ngoài bước vào, liền chạy đến xa vào lòng anh.

"sao vậy, hôm nay ở nhà có chuyện gì không". Âu Cung Ngụy cung chiều vuốt tóc cô, cúi đầu hôn lên trán cô một cái.

"không có, chỉ là em nhớ anh".

"ngoan, anh đưa em lên phòng". Âu Cung Ngụy cúi người nhắc bóng cô lên, đem cô bế trên tay.

"chồng ngày mai em theo anh đến tập đoàn được không". cô đưa mắt nhìn anh, chỉ sợ anh sẽ từ chối.

"được, ngày mai anh đưa em theo". phòng làm việc của anh cũng có phòng nghỉ ngơi, nên đưa cô theo cũng không sợ ảnh hưởng đến sức khỏe của cô.

Cố Mạn Yên nhận được đáp án liền vui vẻ hôn lên môi anh một cái, thành công đốt lửa trên người anh.

Âu Cung Ngụy gầm gừ lên tiếng, giọng nói khàn khàn chứa đầy dục vọng.

"Mạn Yên là em quyến rũ anh trước, không thể trách anh". nói xong tha cô lên giường, thân người cũng thuận thể nằm lên.

"không được, anh vẫn chưa tắm". cô mong anh sẽ vì vậy mà tha cho cô đêm nay.

"xong việc anh sẽ tắm". nói xong Âu Cung Ngụy không để cô nói thêm nữa, cúi người ngậm lấy môi cô, hôn đến cô sắp không thở nổi mới buông tha cho cô.

bàn tay không an phận lần mò khắp nơi trên cơ thể cô, dễ dàng cõi bỏ bộ đồ cô đang mặc xuống, đồ trên người anh cũng được anh nhanh chóng cởi xuống.

" ưn!". Cổ Mạn Yên khó khăn lên tiếng, khiến lửa nóng trên người anh càng thêm nóng rực.

"báo bối, em cả đời này chỉ có thể là của anh, cho dù em muốn đi, anh cũng sẽ không cho phép". câu nói như khẳng định, cho dù cô có ý định gì đi chăng nữa, vẫn không thể thay đổi được cô mãi mãi là của anh, chỉ thuộc về một mình anh.

cả đêm Âu Cung Ngụy đòi hỏi cô hết lần này đến lần khác, đến khi cô không chịu nổi mà ngắt đi anh mới chịu buông tha cho cô, anh cung chiều lấy một cái khăn, vắt khô với nước nóng sau đó lau nhẹ trên người cô, giúp cô dễ chịu hơn.

sau đó anh cũng nằm xuống ôm chặt cô vào lòng, từ ngày có cô bên cạnh, giấc ngủ của anh càng dễ ngủ hơn lại ngủ rất ngon.

sáng hôm sau Âu Cung Ngụy thức dậy rất sớm, nhìn con mèo nhỏ bên cạnh khiến trái tim anh đập rất nhanh, khẽ mới kéo ra một đường cong đẹp nhất, đưa tay nhẹ nhàng nhắc bổng cô đem cô vào phòng tắm, đặt cô xuống bồn đã pha sẵn nước.

Cổ Mạn Yên có chút khó chịu, nhưng khi nghe tiếng anh nói liền ngoan ngoãn để anh muốn làm gì làm.

Âu Cung Ngụy thấy cô ngoan ngoãn như vậy liền nhanh chóng giúp cô tắm rửa, sau đó ôm cô đứng lên đem cô đặt lên giường, mặc vào cho cô một bộ đồ khác, còn mình cũng nhanh chóng thay đồ vào.

Âu Cung Ngụy ôm cô ra xe đi thẳng đến tập đoàn, khiến cho nhân viên một phen hoảng hốt, bởi trước nay họ vẫn chưa nhìn thấy anh gần phụ nữ bao giờ, bây giờ bỗng nhiên xuất hiện một cô gái, còn được anh bế trên tay.

Trần Lưu nhìn thấy một màn này liền lắc đầu đau khổ, một kẻ độc thân như cậu lại phải nhìn một màn cầu lương như vậy, còn đang đau khổ liền nhớ ra, nhìn đám nhân viên ra hiệu im lặng, nếu để bọn họ lớn tiếng khiến con mèo nhỏ trong tay anh thức giấc, bọn họ nhất định sẽ về quê cấy ruộng ngay.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Từ Bỏ Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 31

Âu Cung Ngụy đưa cô vào bên trong phòng nghỉ, sau đó nhẹ nhàng ra ngoài làm việc, bên ngoài Âu Cung Ngụy đang vừa làm việc vừa bị ánh mắt dò xét của ai kia khiến anh cảm giác khó chịu ngược lên bắn ánh mắt nguy hiểm về người kia.

"cậu có gì muốn hỏi thì hỏi đi, không cần dùng ánh mắt như vậy để nhìn tôi, không cần thận tôi móc hai mắt cậu". Âu Cung Ngụy lên tiếng đe dọa.

"cô ấy là cô gái 5 năm trước".

"đứng".

"tuy trước kia cậu không nhớ nhìn cô bị anh làm khổ, nhưng rõ ràng cô ấy là người phản bội anh, khiến anh hận cô như vậy, thật sự khiến cậu rất khó hiểu khi hai người ở bên nhau.

"vì tôi yêu cô ấy", mắt Âu Cung Ngụy khi nói ra câu nói đó, khuôn mặt hạnh phúc biểu hiện rất rõ ràng, khiến đối phương thật không tin nổi.

"cậu có phải yêu đến điên rồi không". Trần Lưu có phải đã bỏ qua chi tiết gì khiến bản thân mơ hồ như vậy.

"đúng là có chút không được bình thường", bởi vì khi ở bên cô, số lần anh cười nhiều hơn trước rất nhiều.

"Âu Cung Ngụy". Trần Lưu như hét lên với anh.

"chỉ cần cô ấy tình nguyện ở lại bên cạnh tôi, còn lại những chuyện khác tôi không quan tâm".

Trần Lưu tức giận đứng dậy khỏi ghế, nhanh chóng xoay người đi ra ngoài, cánh cửa vừa mở ra bên trong liền nghe tiếng Âu Cung Ngụy nói.

"cô ấy chưa từng phản bội tôi". Âu Cung Ngụy nói rất nhỏ, chỉ đủ hai người nghe thấy.

Trần Lưu nghe thấy câu nói của anh, cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng cậu rất hiểu, cho dù trước kia Cổ Mạn Yên từng phản bội Âu Cung Ngụy đi chăng nữa, nếu còn yêu, Âu Cung Ngụy nhất định cũng sẽ đem cô về bên cạnh mình.

lúc này nói chuyện có hơi lớn tiếng, anh sợ cô sẽ thức giấc, liền nhanh chóng đi vào bên trong phòng nghỉ, nhìn thấy con mèo nhỏ vẫn còn ngủ ngon lành, anh mới yên tâm xoay người ra ngoài tiếp tục làm việc.

bên trong cánh cửa vừa đóng lại, Cổ Mạn yên liền mở mắt ra nhìn, cô không hiểu hai người họ nói gì, nhưng cô biết, trước kia cô từng phản bội anh, cô thực sự phản bội anh sao, không thể nào, cô không thể nào phản bội anh được, cô rất rất yêu anh, cô sẽ không bao giờ phản bội anh.

Cổ Mạn yên mắt bình tĩnh, khiến đầu cô tại tiếp tục đau, những hình ảnh trước kia càng hiện rõ hơn, cô nhìn thấy cô đang nằm trên giường với một người đàn ông, người đó cô biết là ai, cô còn nhìn thấy anh, anh đau khổ, anh rời xa cô, anh không nghe cô nói.

Đầu Cổ Mạn Yên càng lúc càng đau, hình ảnh càng thêm rõ, tim cô rất đau, đau đến bản thân không thể chịu đựng được nữa mà hét lên, bên ngoài nghe tiếng la của cô, liền hoảng hốt đi vào, nhìn cô ôm đầu ngồi một góc, đôi mắt vô hồn nhìn vào một khoảng không trước mắt, khiến tim anh đau nhói.

"Mạn Yên, nhìn anh, anh ở đây, đừng sợ, đừng sợ". Âu Cung Ngụy đưa tay ôm lấy cô, bàn tay nhẹ nhàng vuốt lưng cô, giúp cô bình tĩnh lại.

"đừng đụng vào em, đừng đụng vào người em, em bản lĩnh, em phản bội anh, huhu em lại phản bội anh". Cổ Mạn Yên đưa tay cố gắng đẩy anh ra, nhưng không được.

"Mạn Yên, em nói gì vậy, em không có phản bội anh, ngoan, không có". Âu Cung Ngụy nghe cô nói, liền gạt mình, cô đang bắt đầu nhớ lại, nhưng lại chỉ nhớ lại những ảnh đó chứ.

"không không, buông em ra, làm ơn". anh đâu biết, ngay tại thời điểm cô phát hiện bên cạnh mình có người đàn ông khác, còn có nhìn thấy anh nhìn mình với đôi mắt hận thù, thất vọng, là lúc cô đau khổ nhất, tuyệt vọng nhất, khiến cô cả đời cũng không thể quên được.

"Mạn Yên, anh yêu em, anh sẽ không bao giờ buông em ra, nghe anh, em phải tin anh, em chưa bao giờ phản bội anh, em nhất định phải tin anh". nhìn cô dần vật với lỗi lầm của mình như vậy, khiến tim anh đau đến không thể chịu được.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Từ Bỏ Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

"chồng, đau lắm". cô đưa tay mình chạm vào bên ngực trái, nơi đang chứa đựng trái tim của cô, bây giờ trái tim cô đau nhói, cứ nhớ đến hình ảnh đó, trái tim cô không tự giác lại nhói lên từng hồi.

"Mạn Yên, đừng nhớ nữa, ngoan".

Cổ Mạn Yên do quá mệt mỏi, cộng thêm cu sốc tinh thần lớn như vậy khiến bản thân không còn sức lực mà thiếp đi trong lòng anh.

Âu Cung Ngụy ôm chặt cô vào lòng, hiện tại anh rất sợ, sợ cô vì những chuyện nhớ lại đó rồi nghĩ không thông, sẽ có chuyện xảy ra.

đúng như những gì anh nghĩ, Cổ Mạn yên lực kiệt lúc anh không có bên cạnh đã lên trợn đi, đến khi anh quay lại đã không thấy cô đâu chỉ thấy duy nhất một tờ giấy li hôn trên bàn.

"Hân Siêu, lập tức cho người đi tìm phu nhân, trong nước ngoài nước đều phải tìm cho bằng được phu nhân trở về". tại sao cô không chịu tin anh, còn dám ký đơn li hôn, đợi đến khi anh tìm được cô nhất định sẽ dạy dỗ cô thật mạnh tay.

~~~~~*

Cố Mạn Yên khi tỉnh dậy đã không thấy anh bên cạnh, nhớ lại những gì trong ký ức hiện về, đưa tay chạm vào nơi có trái tim đau nhói, cô đã phản bội anh, cô không thể ở bên cạnh anh nữa, cô thực sự rất dơ bẩn.

Cố Mạn Yên nhớ cô y tá chuẩn bị cho mình một tờ giấy, sau đó viết một đơn li hôn để lại, cô phải rời khỏi nơi này, đi càng xa càng tốt, sẽ không thể anh tìm thấy mình nữa, cô không muốn bản thân mình đối mặt với anh, nó khiến cô sẽ nhớ lại quá khứ dơ bẩn kia.

Cố Mạn Yên biết anh sẽ cho người tìm mình, cô cũng biết người có thể giúp được cô cũng có thể là Trần Lưu, nên cô đã đến tìm hân.

đứng trước nhà của Trần Lưu, Cố Mạn Yên do dự rất lâu mới dám đưa tay bấm chuông cửa, nhìn thấy người bên trong đi ra, khiến cô càng lúc càng run sợ.

"Trần Lưu".

"cô muốn gì".

"tôi tôi biết anh rất ghét tôi, tôi đến đây chỉ muốn nhờ anh giúp, tôi tôi sẽ rời xa anh ấy, tôi nhớ lại rồi, tôi là sẽ phản bội, tôi tôi".

"có chắc chắn sẽ rời xa Âu Cung Ngụy".

Cố Mạn Yên nhìn hân gật đầu, cô đã nghe được cuộc nói chuyện của hai người bọn họ, cô cũng biết Trần Lưu nhất định sẽ giúp cô, bởi hân không hề muốn cô bên cạnh anh.

Trần Lưu im lặng mất một lúc, hân không ngờ cô lại biết hân đang nghĩ gì, tuy Âu Cung Ngụy đã nói cô không hề phản bội, nhưng hân vẫn không thể tin được bạn thân của mình, Âu Cung Ngụy chắc chắn là yêu đến điên rồi, nên mới nghĩ như vậy, bằng chứng là cô nói mình đã nhớ lại, nếu cô không có lỗi, sao lại đau khổ như vậy.

cuối cùng Trần Lưu nhìn cô gật đầu, hân không muốn Âu Cung Ngụy vì cô mà chịu tổn thương thêm một lần nào nữa.

được sự giúp đỡ của Trần Lưu, Cố Mạn Yên bay sang nước ngoài không hề để lại dấu vết nào cả, vì Âu Cung Ngụy không thể nào nghĩ đến chuyện cô sẽ đến tìm Trần Lưu giúp đỡ.

~~~~~*

cô rời đi đã hơn 3 tháng, anh cho người tìm cô khắp nơi vẫn không hề có một chút tin tức nào, nhìn anh bây giờ người không ra người ma không ra ma, cô tại sao lại không chịu tin anh tại sao chứ.

Trần Lưu nhìn anh như vậy rất muốn nói cho anh biết cô đang ở đâu, nhưng rồi lại im lặng, dù gì người có lỗi là cô, nên để cô tránh xa anh càng xa càng tốt.

~~~~~*

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Từ Bỏ Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

nhưng điều mà Cố Mạn Yên không ngờ rằng bản thân lại mang thai con anh sau một tháng rồi đi, cái thai chỉ mới hơn 4 tuần tuổi, nên lúc cô nằm viện các bác sĩ không hề phát hiện, hiện tại cuộc sống của cô bây giờ cực kì khó khăn, bởi lúc rời đi trên người chỉ có một số tiền do Trần Lưu đưa để cô phòng thân.

Cố Mạn Yên nhận lúc thai nhi trong bụng mình còn nhỏ, cố gắng làm việc tích góp từng đồng để lúc sinh con có tiền để dùng.

~~~~~*

"giám đốc chủ tịch vừa kêu tôi chuyển lời cho cậu, chuyện hôn ước của cậu và Tần tiểu thư đã hủy". thư ký của hân vừa nói vừa nhìn sắc mặt của hân, chỉ sợ bản thân sẽ nói câu nào sai.

"cậu ra ngoài đi". Cao Chí Minh không ngờ Tần Tuyết Phi lại thực hiện lời hứa sớm hơn dự định, cô ấy thực sự đi rồi sao, không có cô bên cạnh, hân có chút không quen, cô thực sự không thích hân nữa sao, nghĩ đến đó, trong lòng liền dâng lên sự khó chịu.

đã hơn một tháng kể từ ngày Tần Tuyết Phi rời đi, hân đi đâu làm gì cũng bắt gặp hình bóng của cô, cô lại có thể in sâu trong lòng hân như vậy, hân có phải đã sai khi nhận ra quá trễ hay không.

~~~~~*

Cố Mạn Yên đang ở đâu cũng chỉ có Trần Lưu là biết rõ nhất, đến người bạn thân nhất của cô Tần Tuyết Phi cô cũng không nói cho cô ấy biết.

"Âu tổng, anh nói vậy là sao, Mạn Yên cô ấy bỏ đi hơn một tháng rồi, có phải anh lại khiến cậu ấy tổn thương hay không". Tần Tuyết Phi nói chuyện có chút kích động, cô là người bạn duy nhất của cô ấy, nên tâm tình có chút kích động cũng là chuyện bình thường.

Âu Cung Ngụy cũng không tính toán chuyện cô ấy kích động với mình, điều anh lo lắng bây giờ chỉ muốn mau chóng tìm thấy cô.

nhưng anh lại không hiểu nổi, cô cứ như biến mất khỏi thế giới này, một chút manh mối anh cũng không tìm được, rốt cuộc là cô trốn đi đâu, hay tại anh vô dụng đây.

Âu Cung Ngụy im lặng để cho bác sĩ điều trị giải thích cho Tần Tuyết Phi nghe, nửa lời cũng không nói.

"cô Tần, mọi chuyện là như vậy, có lẽ đoạn ký ức đó là lúc phu nhân đau lòng nhất, muốn quên nhất, nên mới khiến phu nhân nhớ lại đầu tiên".

Tần Tuyết Phi đau lòng rơi nước mắt, tại sao Cố Mạn yên lại phải khổ sở như vậy chứ, trước kia cũng vậy, bây giờ cũng vậy.

"anh làm sao biết được, cậu ấy lúc đó đau lòng như thế nào, năm năm anh đi du học, năm năm cậu ấy sống trong đau khổ, năm đầu tiên cậu ấy phải đến bệnh viện điều trị bệnh trầm cảm nặng, anh làm sao biết được bác sĩ nói nếu không điều trị sớm, cậu ấy đã bị điên rồi, anh làm sao biết được, đáng lý ra cậu ấy mãi mãi cũng không nên gặp anh, như vậy cậu ấy đã không khổ sở, đau đớn như vậy". Cố Mạn Yên mà Tần Tuyết Phi biết là một cô gái tính tình hoạt bát, nhưng từ khi trải qua chuyện đó, cô hoàn toàn biến thành một người khác, hoàn toàn khác.

Âu Cung Ngụy tâm can đau đớn càng đau đớn hơn, anh hoàn toàn không biết gì cả, năm năm anh sống trong thù hận, lại là năm năm cô chịu đau đớn về mọi mặt như vậy, anh đúng là một người đàn ông tồi tệ.

Âu Cung Ngụy đứng lên khỏi ghế, nhanh chóng lái xe về nhà, không nhìn đến bất cứ ai trong nhà, bước chân nhanh chóng lên lầu, anh bây giờ chỉ muốn một mình, không muốn gặp bất kì ai cả.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Từ Bỏ Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Âu Cung Ngụy cầm lấy một chai rượu đưa lên miệng uống một hơi dài, anh đúng là một người đàn ông không khôn nạn, vô dụng mà, đến cả người phụ nữ mình yêu cũng không bảo vệ được, để cho cô bị người khác hãm hại, còn hiểu lầm cô, khiến cô chịu nhiều tổn thương như vậy.

Âu Cung Ngụy uống hết chai rượu này đến chai khác, hơn ba ngày rồi, một bước anh cũng không ra khỏi phòng, người làm trong nhà lại không dám lên gọi anh, đang không biết phải làm sao thì nhìn thấy bạn của anh đi đến, Trần Lưu.

"Trần thiếu, cậu đến rất đúng lúc, thiếu gia thiếu gia đã ba ngày rồi không ra khỏi phòng, chúng tôi thực sự rất lo lắng".

Trần Lưu nghe quán gia nói liền nhiều mải, Âu Cung Ngụy cũng đã ba ngày không đến tập đoàn, gọi điện thoại cũng không nghe máy, thì ra là nhốt mình trong phòng.

Trần Lưu nhanh chóng lên lầu, đưa tay phá cửa đi vào, cửa vừa mở mùi rượu từ bên trong bay ra khiến hắn lập tức chụp mũi lại, tức giận đưa tay bật đèn trong phòng lên, nhìn thấy Âu Cung Ngụy thân tàn ma dại giữa đống vỏ chai, khiến hắn giật mình nhanh chóng đi lại gạt chai rượu trên tay anh xuống.

"Âu Cung Ngụy, cậu bị điên rồi sao".

"ha, ha, tôi đúng là bị điên rồi, nên mới làm mất cô ấy, haha". nước mắt bắt đầu chảy ra, đây là lần đầu tiên Trần Lưu nhìn thấy anh khóc, còn là vì một người phụ nữ.

"Cô ta xứng đáng để cậu thành ra như vậy sao".

"xứng rất... a...". bỗng nhiên Âu Cung Ngụy ôm bụng đau đớn, khiến Trần Lưu hoảng hốt la lên.

"quán gia, mau mau gọi cấp cứu".

không bao lâu Âu Cung Ngụy liền được đưa vào phòng cấp cứu trong tình trạng hôn mê, sức khỏe lại có chút nguy kịch.

~~~~~*~~~~~

"Tuyệt Phi". Cao Chí Minh lên tiếng gọi cô, không nghĩ lại gặp cô tại bữa tiệc Kiều gia.

Tần Tuyệt Phi nghe có người gọi mình theo phương hướng quay lại, liền chậm rãi vào ánh mắt của hắn, ánh mắt hắn vẫn không di chuyển, vẫn chăm chú nhìn cô.

Tần Tuyệt Phi giật mình nhìn hắn, cô nghe nói hắn sẽ không tham gia bữa tiệc này nên mới đồng ý với ba cô sẽ đi cùng, bây giờ lại gặp hắn, cô không biết phải làm gì thì cả người đã rơi vào lòng của hắn.

Tần Tuyệt Phi hoảng hốt, đưa tay muốn đẩy hắn ra, nhưng lại bị lời nói của hắn làm đứng yên bất động.

"im lặng, để tôi xem có đúng hay không".

Tần Tuyệt Phi không hiểu hắn đang muốn gì, nhưng vẫn im lặng để hắn ôm vào lòng.

Cao Chí Minh cảm nhận được điều bàn thân muốn là gì, mình muốn gì, và trái tim mình thuộc về ai, đưa tay đẩy cô ra, để cô có thể nhìn mình.

"Tuyệt Phi".

"Cao tổng, người ta tìm anh này giờ". Kiều Thiên Kim chạy lại chỗ hai người, mắt không quên liếc nhìn cô một cái.

"cho hỏi Kiều tiểu thư tìm tôi có chuyện gì không".

"Cao tổng, là ba em tìm anh, muốn bàn chuyện của chúng ta". Kiều Thiên Kim tỏ ra e thẹn nhìn hắn, mắt vẫn không quên liếc nhìn Tần tuyệt Phi một cái.

"giữa chúng ta hình như không có chuyện để nói, tiệc tôi cũng đã đến dự, bây giờ tôi xin phép đưa hôn thê của tôi về trước". Cao Chí Minh nói xong liền đưa tay nắm lấy tay cô kéo đi trước ánh mắt bắn ra lửa của cô ta còn có những lời bàn tán của mọi người xung quanh.

"Cao gia và Tần gia đã hủy hôn ước, bây giờ Cao thiếu nói như vậy là sao chứ". người 1.

"đúng vậy, người tung tin là Cao gia, bây giờ người nói cũng là Cao gia, thật khó hiểu". người 2.

"...

..".

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Từ Bỏ Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35

Tần Tuyệt Phi thực sự bị lời nói của những người xung quanh làm xấu hổ, nên chỉ có thể cúi mặt xuống để im cho hắn kéo ra ngoài, khi thấy hắn mở cửa xe mới lên tiếng.

"Cao Chí Minh, anh buông tay ra, buông ra, anh không buông tôi la lên đó". Tần Tuyệt Phi tức giận lên tiếng, thấy hắn không có ý định buông tay liền lên tiếng uy hiếp, hắn đang đùa giỡn cô sao, hắn xem cô là gì chứ, hôn ước cũng đã hủy, người muốn hủy là hắn, bây giờ trước mặt nhiều người như vậy nói cô là hôn thê của hắn, hắn là đang muốn gì chứ.

"Tuyệt Phi, em im lặng một chút được không, nếu em còn không nghe lời, thì đừng trách tôi trước mặt nhiều như vậy làm em mất mặt.

"mất mặt, anh nghĩ tôi còn mặt mũi sao, anh trước mặt nhiều người như vậy nói tôi là hôn thê của anh, anh là đang đùa giỡn tôi, lấy tôi ra làm lá chắn giúp anh từ chối phụ nữ sao".

Cao Chí Minh như chứng minh cho cô thấy hắn hoàn toàn không đe dọa cô, nếu cô còn làm náo loạn nữa hắn sẽ để cô trước nhiều người vậy phải mất mặt, Cao Chí Minh trước mặt những nhiều xung quanh, cúi đầu đặt môi mình lên môi cô, khiến cô hoàn toàn im lặng.

Tần Tuyệt Phi mở to mắt nhìn hắn, hắn như vậy lại đi hôn cô, đứng yên mắt mất giây, liền đưa tay đẩy hắn ra, đưa mắt nhìn xung quanh, rất nhiều người nhìn hai người họ, không còn cách nào, Tần Tuyệt Phi đành leo lên xe của hắn.

Cao Chí Minh trên môi kéo ra một nụ cười, xem ra hắn phải cố gắng chứng minh đây.

Tần Tuyệt Phi đợi hắn lên xe xong mới nhìn hắn tức giận nói.

"Cao thiếu, phiền anh sao này tránh xa tôi một chút".

"Tuyệt Phi, bắt đầu từ hôm nay, tôi sẽ theo đuổi em".

"Cao Chí Minh, anh có phải quá nhảm chán hay không, tôi cũng không phải đối tượng để anh đem ra đùa giỡn".

"tôi là đang nghiêm túc với em". hắn biết có bây giờ sẽ không tin lời hắn nói, nhưng hắn sẽ chứng minh, bởi hắn bây giờ rất rõ, rốt cuộc trái tim hắn đập vì ai.

"Cao thiếu gia, chúng ta đã không liên quan với nhau lâu lắm rồi". cô thực sự không hiểu hắn đang nghĩ gì, nhưng lúc nghe hắn nói sẽ theo đuổi cô, cô thực sự rất vui, nhưng lại rất đau lòng.

"để tôi đưa em về". hắn cũng không muốn tranh cãi với cô nữa, hắn sẽ cố gắng chứng minh cho cô thấy, hắn thực sự đã yêu cô.

Tần Tuyệt Phi nghe hắn nói như vậy nên im lặng không lên tiếng nữa, cô bây giờ cũng không có tâm trạng chơi đùa với hắn, cô bây giờ chỉ lo cho Cổ Mạn Yên.

~~~~~*~~~~~

hơn hai tiếng đồng hồ, cuối cùng phòng cấp cứu cũng chịu mở ra, các bác sĩ bước ra thật sự rất mệt mỏi, họ thật sự rất áp lực với ca cấp cứu này, bởi người họ cấp cứu chính là Âu chủ tịch tiếng tăm lẫy lừng kia, đúng là dọa người

mà.

"bác sĩ, cậu ta thế nào rồi".

"Trần tổng yên tâm, Âu chủ tịch đã không sao, có điều mấy tháng tới đây, Âu tổng tạm thời không thể dùng đến rượu bia, để tránh dạ dày lại tổn thương, rất nguy hiểm".

dạ dày đang khỏe mạnh, lại bị Âu Cung Ngụy làm ra như vậy, thật đúng là dọa người mà, ba ngày ba đêm không ăn không ngủ, lại còn uống nhiều rượu như vậy, cũng may thể trạng anh tốt, nếu không đã đi gặp ông bà từ sớm rồi.

"được, chúng tôi sẽ chú ý". Trần Lưu thực sự không thể nghĩ nữa, hẳn nên làm gì đây, hẳn cũng không biết bản thân mình sai hay đúng.

đưa mắt nhìn Âu Cung Ngụy một thân xanh xao nằm trên giường bệnh, hẳn phải làm gì đây.

~~~~~*~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Từ Bỏ Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Cố Mạn Yên đang nghĩ không giờ này anh đang làm gì, liệu anh có đi tìm cô, nếu nói không muốn là gạt người, nhưng thật sự mong rằng anh sẽ quên cô, quên đi người đã phản bội lại anh, còn đứa con này của hai người, cô sẽ chăm sóc nó thật tốt, bởi đứa con này chính là thứ giúp cô tồn tại trên đời này.

còn đang miên mang suy nghĩ thì điện thoại của cô đổ chuông, người gọi đến là Trần Lưu.

"alo". Cố Mạn Yên căng thẳng bắt máy.

đầu dây bên kia im lặng một lát mới lên tiếng trả lời.

"[Có tiểu thư, cô dạo này có tốt không?]", hẳn không biết phải nói với cô như thế nào, đành hỏi cô dạo này như thế nào.

"cảm ơn Trần tổng, tôi hiện tại rất tốt". cô rất muốn nói cô không tốt chút nào, nhưng không thể.

"[nếu như cô có thời gian, có hãy trở về gặp Âu Cung Ngụy, anh ta không tốt chút nào]", hẳn cũng không thể vòng vo mãi, đành vào thẳng vấn đề.

"Cung Ngụy, anh ấy, anh ấy làm sao, anh ấy xảy ra chuyện gì". giọng nói Cố Mạn yên gấp gáp, có phải cô là người hại anh không, cô lại làm tổn thương anh rồi.

"[Cung Ngụy vì không tìm được cô nên đã uống rất nhiều rượu dẫn đến dạ dày bị tổn thương nghiêm trọng, tôi nghĩ cô nên về gặp anh ta thì sẽ rõ hơn"]

Cố Mạn Yên không trả lời hẳn, nhanh chóng cúp điện thoại, cả đồ cũng không mang theo chỉ mang theo những thứ cần thiết rồi đi thẳng đến sân bay, trong lòng cô bây giờ chỉ nghĩ đến anh, tại sao liên quan đến cô điều không có chuyện gì tốt với anh cả, cô đúng là sao chổi mà.

sau khi đáp máy bay, Cố Mạn Yên nhanh chóng bắt taxi đi đến bệnh viện, đứng trước phòng anh còn đang đấu tranh có nên vào hay không thì phía sau đã vang lên tiếng nói của người phụ nữ cực kỳ quen thuộc.

"cô còn dám đến, cô mau cút về đi, kéo anh ấy thấy có lợi không vui". Hàn Thiên Như vừa mới bị người của anh đuổi về, cô ta còn đang không cam tâm nên lên lúc quay lại, vừa hay lại gặp cô.

"vui hay không liên quan gì đến cô". Cố Mạn Yên tuy trong lòng hiện rất rối ren, nhưng trước mặt cô ta tuyệt đối không được để lộ ra.

"còn không liên quan, cô còn không biết sao, đợi anh ấy hồi phục chúng tôi sẽ tổ chức đám cưới, lúc đó tôi cũng sẽ gửi thiệp đến cô". Hàn Thiên Như hát hàm nhìn cô nói, cô ta nếu đã không có được anh, thì cô cũng đừng hòng.

Cố Mạn Yên nhất thời mất thăng bằng lùi về sau mấy bước, lmg đụng vào cánh cửa phòng bệnh của anh, đúng lúc cánh cửa bị người bên trong mở, khiến cô không có trọng tâm ngã ra phía sau, bản thân còn đang hốt hoảng sẽ gây ảnh hưởng đến thai nhi thì cả người đã rơi vào trong lòng của người nào đó.

người thấy mùi hương có chút quen thuộc, Cố Mạn Yên nhanh chóng đứng thẳng dậy, quay người đối mặt với người phía sau, phút chốc cả thân người của cô cứng đờ, là anh, Âu Cung Ngụy.

Cố Mạn Yên còn đang không biết nên nói gì thì anh đã lên tiếng trước, giọng nói toàn bộ điều tàn ra hơi lạnh thấu xương.

"cô còn đến đây làm gì, xem tôi còn sống hay đã chết sao".

"Ngụy, em".

"mời cô về cho".

Cố Mạn Yên mở to mắt nhìn anh, anh đang đuổi cô, anh thực sự không cần cô nữa, mà cũng đúng thôi, ai lại cần một người từng phản bội mình chứ, Cố Mạn Yên đưa mắt nhìn anh, khóe môi kéo lên một nụ cười gượng gạo nhìn anh.

"Âu chủ tịch, xin lỗi vì đã làm phiền, tôi đi trước". cô thật sự rất muốn ôm chặt anh, muốn được anh ôm lấy, nhưng cô không có can đảm đó, bản thân cô thực sự không thể nào xứng đáng với anh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Từ Bỏ Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Cố Mạn Yên xoay người nhanh chóng rời đi, cố gắng rời khỏi thật nhanh, cô sợ sẽ không kìm chế được mà òa khóc trước mặt anh.

Âu Cung Ngụy nhìn cô rời đi, trái tim thực sự đau nhói, rất muốn ôm chặt lấy cô, nhưng lại chôn chân tại chỗ, anh cũng không muốn, cô đã chọn rời xa anh chứ nhất định không chịu tin, điều đó thực sự khiến anh rất tổn thương, vừa thương vừa hận.

"Âu chủ tịch". Hàn Thiên Như lên tiếng gọi, sợ anh sẽ quên mất sự tồn tại của mình, huống hồ đây cũng là cơ hội của cô ta.

Âu Cung Ngụy đưa mắt lạnh lẽo nhìn cô ta, sau đó xoay người đi vào bên trong phòng.

Hàn Thiên Như thấy anh không để ý đến mình, cố gắng nén sợ hãi lên tiếng gọi anh một lần nữa.

"Âu."

"cút". lời còn chưa nói hết đã bị tiếng quát của anh làm cho hoảng sợ im bật, cũng nhanh chóng xoay người rời đi, cô ta cũng không muốn vì một chút gấp gáp này mà làm hỏng chuyện sau này.

~~~~~*~~~~~

"Mạn Yên, cậu cũng thật biết cách làm người khác lo lắng cho mình đó". Tần Tuyết Phi lên tiếng trách móc, nhưng thật ra cô ấy rất lo lắng cho cô.

"Tuyết Phi, thật xin lỗi". Cô không từ mà biệt, đúng là rất không phải với cô ấy.

"Mạn Yên, anh với tiểu Phi không đáng tin sao, em lại bỏ đi không nói với bọn anh một câu". Cao Chí Minh cũng lo lắng cho cô không kém, lời nói khi nhắc đến Tần Tuyết Phi không tự giác cũng chứa đầy tình cảm.

"hai người giấu tôi chuyện gì phải không?". Cố Mạn Yên tránh né,nói sang chuyện khác, trên môi nở nụ cười nhìn hai người bọn họ, khiến hai người kia không tự giác mà đỏ mặt, nhưng đỏ mặt cũng chỉ có mình Tần Tuyết Phi, còn Cao Chí Minh chỉ im lặng mỗi kéo lên một đường cong, ý ngầm thừa nhận.

"Mạn Yên, cậu đừng nói lung tung, không có gì cả, còn nữa, sống ở nơi đó có ổn không, tại sao không nói với mình, cậu cũng có thể đến ở với mình mà".

"Mạn Yên, xin lỗi em, anh và tiểu Phi đã tự ý đem đồ của em về đây".

"không sao, dù gì mình cũng không định sẽ đi nữa, mình sẽ lại bám lấy hai người".

Tần Tuyết Phi đưa tay chỉ vào trán của cô một cái.

"cậu đừng có ở đây mà nói nhảm, đợi mình xử lý cậu ra sao".

"a, Chí Minh, anh phải quản tiểu Phi của anh thật nghiêm mới được nha, cậu ấy thật hung dữ".

"được được, chúng ta vào ăn cơm thôi". Cao Chí Minh hào hứng trả lời, mắt cũng không quên liếc nhìn cô ấy một cái.

vừa nhìn thấy mâm cơm, có món cá kho cô thích ăn nhất, nhưng vừa ngửi một cái, con buồn nôn liền ập tới, khiến cô vội chạy vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo, trong rất nặng nề.

"Mạn Yên cậu sao vậy, mình đưa cậu đi bệnh viện". Tần Tuyết Phi lo lắng đưa tay đỡ cô lên.

"không sao, mình không sao". Cố Mạn Yên cố gắng xua tay báo mình không sao.

"Cậu còn nói không sao, nôn đến không thể đứng dậy nổi rồi kìa".

"Mạn Yên, nói cho bọn anh biết, có phải em đã có thai". Cao Chí Minh lo lắng nhìn cô, món cá trên bàn là món cô thích nhất, vừa ngửi mùi liền nôn hết ra như vậy, thì chỉ có một nguyên do duy nhất mà thôi.

"ùm, thai nhi được hơn một tháng rồi". Cố Mạn Yên cũng không có ý định che giấu hai người họ.

"anh ta có biết không".

"không biết".

"nếu như hôm nay cậu không về đây thăm anh ta, có phải cậu định một mình sinh nó ra không". Tần Tuyết Phi tức giận nhìn cô.

"Tuyết Phi, xin lỗi, lúc đó mình thực không nghĩ được nhiều như vậy".lúc đó vì không dám đối diện với sự thật cô đã phản bội anh, nên mới gấp gáp vội đi như vậy.

"được rồi, bây giờ cũng đã ở đây, anh và tiểu Phi sẽ chăm sóc mẹ con em, dù gì đứa trẻ có thêm ba mẹ nuôi là bọn anh, sẽ không sợ phải chịu thiệt thòi".

"cái gì mà ba mẹ nuôi, anh đừng hòng, nó chỉ có một người mẹ nuôi là tôi thôi".

"tiểu Phi, dù gì chúng ta cũng là một cặp, cùng làm ba mẹ nuôi thì có sao".

"ai là một cặp với anh chứ".

"là em".

"anh anh anh.... Mạn yên, anh ta ưc hiếp mình". cãi nhau không lại, liền quay sang tìm viện binh là cô để trợ giúp.

Cố Mạn yên chỉ biết nhìn hai người họ mỉm cười, cô đúng là may mắn khi có hai người bọn họ là bạn.

~~~~~*~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Từ Bỏ Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38

"Cậu mới vừa xuất viện, sao không ở nhà nghỉ ngơi thêm, lại chạy đến đây làm việc như vậy chứ". Trần Lưu có chút lo lắng nhìn anh, làm bạn thân của anh lâu như vậy, hẳn rất hiểu rõ con người anh, nhất định sẽ không chịu ngồi yên ở nhà, nhưng cũng không thể không quan tâm.

"trong người tôi thế nào tôi rất rõ, cậu yên tâm đi".

"vậy, Mạn Yên, cậu và cô ấy sao rồi". Trần Lưu có chút kiêng dè hỏi anh, đáng lẽ bây giờ anh nên ở bên cô ấy mới phải.

"Trần Lưu, cô ấy tổn thương tôi hết lần này đến lần khác, cậu nghĩ tôi sẽ tiếp tục sao". anh rất yêu cô, bây giờ vẫn rất yêu, nhưng cô khiến anh chịu đựng đau khổ hết lần này đến lần khác, anh làm sao chấp nhận cô nữa đây.

"vậy nếu cậu là cô ấy, cậu sẽ làm như thế nào". Trần Lưu đưa mắt nhìn anh, hẳn muốn nhìn ra xem anh đang nghĩ gì, nhưng không thể, Âu Cung Ngụy rất giỏi trong việc che giấu cảm xúc, người khác rất khó nhìn ra được anh đang nghĩ gì, hẳn đúng là thất bại, quen biết anh lâu như vậy, vẫn không thể đón được tâm tư của anh.

"nếu tôi là cô ấy, tôi chắc chắn sẽ không để người mình yêu vì mình mà tổn thương đến hai lần".

"nhưng cậu đã làm cô ấy cô thương đến hai lần".

"vì cô ấy đã làm tổn thương tôi lần thứ hai, cho nên lần này không còn tính trên người yêu nữa".

Trần Lưu ngạc nhiên nhìn anh, anh lại có thể nói ra lời như vậy, anh thực sự sẽ buông tay cô sao, tuy hẳn không mấy gì có thiện cảm với cô, vì cô từng làm tổn thương bạn mình, nhưng cô là một cô gái tốt, hẳn cũng nhìn ra được, hai người bọn họ rất yêu nhau, nhưng đề tuyệt tình như anh, nếu là hẳn hẳn chắc chắn không làm được.

"cậu còn gì muốn hỏi tôi không". Âu Cung Ngụy rời mắt khỏi tài liệu, ngược lên nhìn hẳn, trên môi thoáng ý cười.

"không có". Trần Lưu trả lời xong liền đứng dậy khỏi ghế, mắt liếc nhìn anh một cái mới rời đi, cuối cùng hẳn cũng yêu, khoảng khắc của nắm và buông lại ngắn như vậy.

nhìn cánh cửa đóng lại, tâm trạng Âu Cung Ngụy liền trở nên phức tạp, rốt cuộc anh nên làm gì đây, tha thứ cho cô, hay buông tay cô.

~~~~~*~~~~~

"a...". Cố Mạn Yên giật mình lên tiếng, bởi cô vừa vô tình giẫm lên chân người khác.

"xin lỗi, thực xin lỗi anh!", ngại chết cô rồi.

"không sao, cô không sao chứ". người bị cô giẫm phải là một chàng trai, trong anh rất chừng mực, còn có anh thực sự rất đẹp trai.

"xin lỗi, anh không sao chứ".

"tôi thực sự không sao". chàng trai vui vẻ nhìn cô, anh cũng không hẹp hòi đến nỗi tính toán với một cô gái, huống hồ cô chỉ vô tình, cũng không làm ảnh hưởng gì đến anh.

thấy cô vẫn cô còn cảm thấy có lỗi với mình, anh đành nói thêm.

"tôi tên Từ Uy, còn cô".

"tôi tên Cổ Mạn Yên".

"tôi còn có việc, xin phép đi trước".

Cổ Mạn yên gật đầu nhìn anh, bản thân vẫn còn rất áy náy.

Từ Uy gật đầu nhìn cô, sau đó xoay người rời đi, đằng sau liền nghe thấy tiếng trò chuyện của cô cùng cô gái khác.

"báo bối có ngoan không".

"rất ngoan, chắc nó biết mẹ nó dẫn nó đi dạo, nên nằm trong bụng rất ngoan".

Từ Uy nghe cô nói như vậy trong lòng liền cảm thấy mát mắt, anh cũng không hiểu tại sao bản thân lại rất mong chờ ở cô.

~~~~~*~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Từ Bỏ Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

"hôm nay chúng ta có khách". Cao Chí Minh nhìn cô cùng Tần Tuyết Phi vào nhà liền lên tiếng thông báo.

"sao anh không nói trước chứ". Tần Tuyết Phi không vui nhìn hần.

"cậu ấy cũng không phải người nào lạ". Cao Chí Minh nhìn Tần Tuyết Phi nói.

Tần Tuyết Phi: "nhưng cũng phải chuẩn bị".

"không cần chuẩn bị". Cao Chí Minh lạnh nhạt lên tiếng, vẻ mặt không mấy vui vẻ.

vẫn là Cổ Mạn Yên hiểu biết, lên tiếng giải hòa, cô làm sao không biết Cao Chí Minh đang ghen chứ.

"Chí Minh nói như vậy chắc cậu cũng quen người đó, nên anh ấy mới để cậu thoải mái, nào vào trong đi".

"đúng đó, Mạn Yên đang có thai, em định để cô ấy đứng đó chung với em luôn sao".

Tần Tuyết Phi đưa mắt nhìn cô, đành bước vào trong, tay nắm lấy cô kéo theo.

"Từ Uy, là cậu sao, đến sao không nói với tôi". Tần Tuyết Phi nhìn thấy người khách hôm nay là ai, thái độ liền thay đổi chóng mặt, khiến cô cũng bất ngờ, thì ra anh ấy là bạn của Cao Chí Minh và Tần Tuyết Phi.

"chẳng phải muốn cho chị bất ngờ sao". Từ Uy trên môi kéo lên một nụ cười, cậu là em họ của Cao Chí Minh, nhỏ hơn Tần Tuyết Phi và cô hai tuổi.

"đứa trẻ này, thật biết cách nói chuyện".

"Mạn Yên, đây là em họ anh, Từ Uy, còn đây là bạn anh và tiểu Phi, Cổ Mạn Yên". Cao Chí Minh lên tiếng giới thiệu hai người với nhau.

"là chị sao, chúng ta có duyên thật". Từ Uy cười tươi nhìn cô, khiến cô có chút không được tự nhiên nhìn cậu cười.

"hai người quen nhau sao". Tần Tuyết Phi ngạc nhiên nhìn cô hỏi.

"là lúc sáng tới vô tình giẫm lên chân cậu ấy".

"không sao không sao, người một nhà cà mả". Tần Tuyết Phi.

"đúng đúng, ăn com thôi, Mạn Yên, em ăn món này đi, anh đặc biệt nấu cho em".

"cảm ơn".

"tiểu Phi, món này em thích nhất, ăn nhiều vào".

"anh họ, còn món em thích đâu".

"không có".

"không phải chứ". Từ Uy đau khổ lên tiếng, từ lúc anh họ cậu theo đuổi Tần Tuyết Phi, cậu liền bị đá sang một bên, đúng là không công bằng mà.

"ăn com đi".

"được được".

~~~~~*~~~~~

"chị đi đâu, tôi đưa chị đi". Từ Uy lái xe đến bên cạnh cô rồi dừng lại.

"không cần đâu, tôi định đi dạo một lát". Cổ Mạn Yên lên tiếng từ chối.

"vậy tôi đi cùng chị". Từ Uy đậu xe vào lề, sau đó chạy lại chỗ cô.

"cậu không định đi đâu đó sao".

"dù gì cũng không có ai đi chung, đi chung với chị cũng được". Từ Uy nheo mắt nhìn cô, ý cười đầy trong mắt.

cậu cũng đã nghe Cao Chí Minh nói chuyện của cô, cậu cũng không hiểu bản thân nghĩ gì, nhưng cậu thật sự rất vui, cậu rất thích cô, ngay từ lần đầu gặp đã thích cô, khi biết cô là mẹ đơn thân cậu càng vui hơn, như vậy cậu có thể ở bên cạnh, chăm sóc cô, yêu cô, còn có đứa con của cô, sau này nó sẽ gọi cậu bằng baba, nghĩ đến đó thôi đã khiến cậu rất mong đợi.

"cậu không có bạn ở đây sao".

"trước kia khi đến đây sẽ có anh họ đi cùng, nhưng bây giờ anh họ chỉ nghĩ đến chị Tuyết Phi, nên không quan tâm đến tôi nữa".

"đi với tôi sẽ rất nhảm chán". Cổ Mạn Yên lên tiếng nhắc nhở, đi với cô đúng thật sẽ rất nhảm chán.

"Vậy để tôi tìm cái để nói với cô".

"sao không gọi tôi là chị, tôi lớn tuổi hơn cậu đó".

"không thích, tôi thích gọi cô là Mạn Yên hơn, dù gì cũng lớn hơn hai tuổi, cũng đâu có bao nhiêu".

"lý lẽ của cậu đó sao".

Cổ Mạn Yên thực sự không thể nói lại cậu, cậu đúng là linh hoạt là, chuyện gì cũng nói được.

hai người vừa đi vừa tán gẫu, không hề biết rằng phía sau có một đôi mắt đang dõi theo hai người.

~~~~~*~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Từ Bỏ Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

"Âu tổng, chuyện anh muốn tôi điều tra đã có kết quả, cậu ta tên Từ Uy, năm nay 21 tuổi, vừa tiếp nhận tập đoàn Từ gia không lâu, là em họ của Cao Chí Minh". Trác Siêu báo cáo kết quả mình vừa điều tra được cho anh nghe.

"cậu ra ngoài đi".

"ạ chủ tịch".

Âu Cung Ngụy rút cuộc không hiểu bản thân muốn gì, chẳng phải đã nói không cần cô nữa sao, tại sao lại đau lòng, còn cảm thấy khó chịu khi thấy cô đi cùng người khác chứ.

Âu Cung Ngụy xếp lại tài liệu trên bàn, sau đó đứng dậy đi ra ngoài, tự mình lái xe rời đi, cũng không biết bản thân sẽ đi đâu, đến lúc phát giác ra được bản thân đã đến nơi trước kia hai người hay đến.

anh nhớ trước kia cô nói cô rất thích biển, thích ngắm màu xanh của biển, thích đặt chân đi trên cát, thích lúc sóng biển dạt đến chân cô, cảm giác rất thích thú.

Âu Cung Ngụy còn đang nhớ lại khoảng thời gian hai người còn bên cạnh nhau, thì trước mắt đã xuất hiện bóng dáng quen thuộc.

Cổ Mạn Yên chăm chú nhìn vùng biển trước mắt, bản thân rơi vào trầm tư, trí nhớ tự nhiên đã hồi phục, cô nhớ lại tất cả, trước khi mất trí nhớ và sau khi mất trí nhớ, cuối cùng bản thân lại cũng chỉ có thể một mình, không, cô không một mình, cô bây giờ còn có con của cô và anh nữa.

Cổ Mạn Yên nhớ đến đứa bé trong bụng mình, tay tự giác đưa tay đặt lên bụng xoa nhẹ, trên môi nở nụ cười hạnh phúc nhất, ít nhất cô vẫn còn có con bên cạnh, cô sẽ không cô đơn.

cô còn đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, nên không hề biết bên cạnh đã có thêm một người.

Âu Cung Ngụy đi đến đứng bên cạnh cô, mắt vẫn nhìn về phía trước, nhẹ nhàng lên tiếng, đánh tan im lặng xung quanh.

"vẫn khỏe chứ".

Cổ Mạn Yên gạt mình lùi về sau mấy bước, sau khi bình tĩnh mới đưa mắt nhìn người vừa lên tiếng, tự hỏi anh đến từ lúc nào.

"xin lỗi, khiến em hoảng sợ rồi".

"không sao".

ngừng một lát nói tiếp: "anh đến từ khi nào".

"cũng được một lúc rồi".

"ừm, tôi có việc, tôi đi trước, tạm biệt". Cổ Mạn Yên không đợi anh trả lời đã nhanh chóng rời đi, cô sợ phải đối mặt với anh, sợ anh sẽ phát hiện ra đứa con của hai người, cô sợ anh sẽ giành lấy nó, cô thực sự rất sợ.

"Mạn Yên", nhìn cô muốn rời đi Âu Cung Ngụy cũng gấp gấp lên tiếng gọi cô lại.

Cổ Mạn Yên đang đi về phía trước, chân liền dừng lại khi nghe anh gọi tên mình, cô rất muốn nhanh chóng rời đi, nhưng chân lại không thể nhấc lên được.

"có...có chuyện gì sao". cô vẫn không quay đầu lại nhìn anh.

"không có gì".

"vậy tôi đi trước, tạm biệt".

nhìn bóng cô càng lúc càng xa, khiến tâm trạng anh càng lúc càng xấu đi, cô không muốn thấy anh như vậy sao.

tự mình lái xe đến một quán bar, tự mình ngồi uống rượu, uống đến bản thân không còn tỉnh táo mới rời khỏi về nhà.

"rằm".

"ò e....ò e.....".

"kích điện lần 1".

"vẫn không có phản ứng".

"tăng điện".

"vẫn không phản ứng".

"tiếp tục tăng điện".

"có phản ứng rồi".

"tốt lắm".

"Mạn Yên cậu khóc đi, đừng im lặng như vậy có được không". Tần Tuyết Phi đau lòng ngồi bên cạnh ôm chặt cô, cô từ lúc nhận được tin đến bây giờ một chút phản ứng cũng không có, bản thân cực kì bình tĩnh, bình tĩnh đến đáng sợ.

"Mạn Yên".

"tôi không sao".

Chương 41

"Mạn yên, Mạn Yên, bác sĩ, bác sĩ". Cổ Mạn Yên sức khỏe không tốt cộng thêm việc mang thai nên không thể cầm cự được liền ngã xuống cũng may Tần Tuyết Phi đỡ được cô.

sau khi bác sĩ kiểm tra cho cô xong liền quay sang Tần Tuyết Phi còn có Cao Chí Minh cản dận.

"sức khỏe cô Cổ không được tốt, mọi người cần chú ý hơn, tránh ảnh hưởng đến thai nhi".

"vâng, chúng tôi sẽ chú ý".

bác sĩ vừa khuất sau cánh cửa liền có người khác bước vào.

"vừa rồi nói thai nhi là thế nào, cô ấy có thai?". Tần Lưu.

"ở đây cũng chỉ có tôi và cậu ấy là phụ nữ, không phải cậu ấy, chẳng lẽ tôi?". trong lúc này Tần Tuyết Phi đáng lẽ ra không nên có thái độ như thế, nhưng cô vẫn không kiềm được thái độ chán ghét đối với Tần Lưu, nếu hắn không có thái độ chán ghét Cổ Mạn Yên khi ở bên Âu Cung Ngụy, cô đã không dùng thái độ này để đáp trả hắn.

"Cung Ngụy đã biết chưa".

"nếu anh ta biết, sẽ để yên cho cậu ấy sao".

Cao Chí Minh thấy cô càng lúc càng không khách khí, liền lên tiếng ý muốn can ngăn.

"nếu cậu đến đây thăm cô ấy, bây giờ cô ấy đã không sao, cậu có thể trở về chăm sóc anh ta được rồi". ý là muốn ngăn cản, nhưng ý cậu nói vẫn là muốn đuổi hắn đi, thái độ càng rõ ràng hơn câu nói của Tần Tuyết Phi.

"Ngụy, Cung Ngụy, đừng đừng mà, á". Tần Lưu chuẩn bị rời đi liền bị tiếng nói của cô làm đứng lại.

"Mạn Yên Mạn Yên, cậu tỉnh rồi, cậu thấy trong người thế nào, có chỗ nào không thoải mái không?"

"Cung Ngụy, Cung Ngụy anh ấy anh ấy đau rồi, tôi muốn gặp anh ấy". mặc kệ sự lo lắng của hai người bọn họ, từ đầu đến cuối cô cũng chỉ nhớ đến anh.

"cậu ấy đã qua cơn nguy hiểm, bây giờ đang trong phòng chăm sóc đặc biệt", nhìn thấy cô đau khổ vì anh như vậy, thật khiến Trần Lưu đau lòng, cuối cùng hắn đứng hay sai khi cô gắng chia rẽ hai người họ đấy.

"tôi muốn đến nhìn anh ấy một chút, chỉ một chút thôi, xin anh đó, làm ơn cho tôi đến nhìn anh ấy có được không". cô nhìn hắn van xin, cô biết hắn nhất định sẽ không đồng ý, nhưng hắn lại đồng ý, khiến cô thực sự bất ngờ.

"được, nhưng cô không được kích động, kéo ảnh hưởng đến đứa bé".

"được, tôi hứa với anh, sau này tôi cũng sẽ không xuất hiện trước mắt anh ấy nữa". có lẽ vì quá lo lắng cho anh, nên cô không hề phát hiện có gì không đúng trong câu nói của Trần Lưu.

Cổ Mạn Yên được sự giúp đỡ của Tần Tuyết Phi, Cao Chí Minh nên mới có thể đứng vững khi nhìn thấy anh, cơ thể anh bây giờ đều bằng bó khắp người, chỉ còn mỗi khuôn mặt là không đụng đến, nhưng trên mặt anh vẫn có vết thương do va chạm để lại, bao nhiêu vết thương trên người anh, tất cả đều giống như có bao nhiêu con dao đâm vào người cô, cực kì đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Từ Bỏ Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 42

Cổ Mạn Yên càng nhìn càng không thể chống đỡ nổi, hai chân cô mềm nhũn, nếu không có hai người kia, chắc cô đã ngối bệt xuống sàn nhà lạnh lẽo.

"Mạn Yên, đứng nhìn nữa". Tần Tuyết Phi nhìn cô đau lòng như vậy, bản thân cũng cảm thấy xót cho cô.

"đợi anh ta tỉnh dậy, chúng ta lại đến thăm anh ta, bây giờ em phải nghỉ ngơi, em không nghĩ cho em, em cũng phải nghĩ cho đứa bé trong bụng, đi thôi".

Cổ Mạn Yên nhìn hai người gạt đầu, cô đã làm khổ anh rồi, bây giờ cô không thể làm khổ luôn con hai người được, cô phải thật tốt để chăm sóc con hai người.

thật ra bọn họ không trở về phòng mà đi thẳng về nhà, cô đã hứa sẽ không xuất hiện trước mặt anh nữa, cô cũng biết cô không thể, anh cũng đã có hôn thê cho mình, cô không thể ích kỉ bám lấy anh được.

Tần Tuyết Phi, Cao Chí Minh không thể không giúp đỡ cô, cô đã nhờ họ đưa cô đến nơi khác sinh sống, cô tránh mặt hết tất cả, tránh luôn cả Từ Uy, cô làm sao không nhìn ra cậu ấy đối với cô có sự khác thường, nhưng cô không thể làm ảnh hưởng đến cuộc sống của cậu ấy được, cậu còn trẻ, tương lai lại sáng như vậy, không thể cứ dính lấy cô, cô không xứng, tốt nhất nhân lúc vẫn chưa sâu đậm nên dứt khoát từ đầu.

~~~~~*~~~~~

5 NĂM SAU.

"mama, cậu tiểu Uy ức hiếp con". Cổ Tiểu Mạch uất ức ôm chặt lấy cô đang từ ngoài đi vào, Tiểu Mạch chính là đứa con cô đã mang thai trước kia, cô bé bây giờ đã được 5 tuổi, tuy còn bé nhưng Tiểu Mạch rất hiểu chuyện, chưa từng hỏi ba mình là ai.

"Tiểu Mạch ngoan, cậu tiểu Uy sao lại ức hiếp con". cô đưa tay xoa nhẹ đầu Tiểu Mạch, mỉm cười nhìn cô bé.

tiểu Uy, chính là cậu, Từ Uy, có lẽ bọn họ bên nhau quá lâu, cũng trở nên thân thiết, cô cũng coi cậu như em trai mình nên đã gọi cậu là tiểu Uy.

còn Từ Uy, có lẽ lúc đó tuổi còn trẻ, không hiểu chuyện, cũng như hiểu thế nào là yêu, lúc đầu cậu chỉ nghĩ mình bỗng bột, nhưng cậu đã sai, cậu thực sự rất yêu cô, muốn cả đời này được chăm sóc cô, nhưng cô lại không thể chấp nhận cậu, lại chỉ xem cậu là đứa em trai, cậu lại không thể làm khác, đành chấp nhận làm một đứa em ngoan để được bên cạnh chăm sóc cô cùng Tiểu Mạch.

"chị, là Tiểu Mạch không ngoan, là Tiểu Mạch ức hiếp em trai chị".

"Tiểu Mạch không có".

"chị còn nói không có, rõ ràng lúc này em nhìn thấy chị chọc chú ấy". Cao Thiên Chí, là con trai của Cao Chí Minh và Tần Tuyết Phi, bọn họ cuối cùng cũng chấp nhận nhau, phải nói là Tần Tuyết Phi chấp nhận hắn mới đúng, đứa bé nhỏ hơn con gái cô một tuổi.

"Tiểu Mạch con lại chọc phá gì cậu con nữa vậy".

"còn không phải là chọc cậu nó không có ai yêu sao". Tần Tuyết Phi từ trong bếp đi ra, trên tay bưng thêm đĩa thức ăn sau đó đặt lên bàn.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Từ Bỏ Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

"Tiểu Phi, em đừng có hùa theo con bé chọc Tử Uy!". Cao Chí Minh trên người mặc tạp dề, trên còn cầm thêm cái sạn để nấu ăn đi ra theo sau Tần Tuyết Phi.

"đi Tuyết Phi cũng đâu có nói sai!" Tiểu Mạch le lười nhìn Tử Uy, chạy lại bên cạnh Tần Tuyết Phi, bởi trong nhà này, Tần Tuyết Phi là bên vực cô bé nhất.

"Tuyết Phi cậu đừng có chiều hư nó".

"Tiểu Mạch rất ngoan". nói xong còn đưa ngón tay cái ra hiệu số một với con bé.

Cố Mạn Yên chỉ biết nhìn hai người họ lắc đầu.

từ ngày rồi đi đến nay cũng đã 5 năm, các người bọn họ cứ sống như vậy, cô cùng con cô sống với nhau rất tốt, con gái cô cũng chưa từng khiến cô phải đau lòng.

cô cũng không biết bây giờ anh sống như thế nào, có lẽ anh bây giờ đang rất hạnh phúc bên vợ con của mình, tuy đã 5 năm trôi qua, nhưng khi nghĩ đến vấn đề này, cô đều cảm thấy đau lòng.

~~~~~*~~~~~

"cậu vẫn định sống như vậy cả đời sao, đã 5 năm rồi, cô ấy bây giờ không chừng cũng đã có gia đình mới, cậu cố chấp như vậy thì được gì chứ". Trần Lưu đau đầu nhìn anh, từ sau khi gặp cô ở bệnh viện từ đó bọn họ đã không gặp được cô nữa, một chút tung tích cũng không có, cô thật sự vì giữ lời hứa mà chấp nhận đau khổ rồi đi như vậy sao.

"tôi bây giờ không phải sống rất tốt sao". Âu Cung Ngụy đưa mắt nhìn hần, tuy là nói rất tốt, nhưng làm bạn với anh khi về đêm lại chính là những ly rượu cay nồng.

Trần Lưu nhìn anh muốn nói gì đó nhưng lại không thể mở miệng được, đang không biết nên thế nào liền bị tiếng nói của anh làm bản thân không thể giấu được nữa.

"cậu có gì giấu tôi, bây giờ muốn khai thật sao". Âu Cung Ngụy nửa đùa nửa thật nói.

"thật ra chuyện này liên quan đến cậu còn có, còn có Y Bối". Trần Lưu khó khăn nói, cậu đã định sau khi tìm gặp cô rồi sẽ nói mọi chuyện cho anh biết, nhưng lại không thể tìm gặp cô.

"tại sao còn có cô ấy", nghe đến tên cô, tim Âu Cung Ngụy không tự chủ nhói lên một cái, lồng ngực căng ra.

"thực ra Y Bối đã có con với cậu".

"tại sao bây giờ cậu mới nói". Âu Cung Ngụy nghe dứt câu nói của hần, gân xanh trên trán đã nổi đầy, tức giận đập bàn lớn tiếng nói, cô có con với anh, tại sao anh lại không biết, cô như vậy mang con anh trốn đi, tự chịu khổ một mình, cô tại sao cứ khiến anh đau lòng nhiều như vậy chứ.

"lúc cậu bị tai nạn tôi cũng mới biết có ấy có thai, nhưng lại không ngờ cô ấy đợi đến khi thấy cậu đã hồi phục liền rời đi, cũng không nói với ai cả, thấy cậu khổ sở như vậy, cũng không nhắc đến cô ấy nên tôi mới âm thầm tìm cô ấy, đợi khi tìm được rồi mới nói với cậu". những gì hần nói là thật, từ lúc anh tỉnh dậy đã không nghe anh nhắc đến cô, sau đó không lâu hần cũng rời đi công tác mấy năm, vừa mới trở về, nghe những người xung quanh anh kể lại, những năm qua anh thực sự không ổn chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Từ Bỏ Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

ai cũng không biết, những năm qua anh đã khổ sở như thế nào, âm thầm cho người tìm cô, nhưng một chút tin tức cũng không có, anh từ lúc nào lại vô dụng như vậy, chỉ tìm cô thôi cũng không tìm không được.

"cô ấy có con với tôi, tại sao lại không cho tôi biết, tôi không đáng tin như vậy sao".

"Cung Ngụy, xin lỗi, thật ra lỗi là của tôi, tôi", hần không biết phải nói cho anh nghe như thế nào, nói là hần muốn cô rời xa anh, khi hối hận đã muộn rồi sao.

"cậu ra ngoài đi". anh bây giờ thực sự không muốn gặp ai cả, ngay cả người bạn tốt như hần.

"tôi nhất định sẽ tìm gặp cô ấy". bỏ lại một rồi xoay người rời đi, Trần Lưu thực sự hận bản thân mình, tại sao trước khi không chịu tin tưởng vào sự lựa chọn của bạn mình chứ.

"Cố Mạn Yên, em đến bao giờ mới chịu ở yên bên cạnh anh đây". Âu Cung Ngụy thả ra một câu, đau lòng nhắm chặt mắt ngã người lên ghế.

~~~~~*~~~~~

"Tiểu Mạch con ở đây đợi mẹ, không được đi lung tung có biết không". thực ra cô không sợ con gái yêu của mình đi lạc, chỉ sợ đứa trẻ này nghịch ngợm chọc phá những đứa trẻ khác, khiến cô thực sự rất đau đầu.

"mama yên tâm, Tiểu Mạch rất ngoan". Cố Tiểu Mạch khoa trương giơ tay đề lên trán giống như kiểu chào trong quân đội.

Cố Mạn Yên mỉm cười nhìn cô con gái của mình, hài lòng rời đi.

Cố Tiểu Mạch nhìn mẹ mình đã đi đến nơi kia, hai chân ngứa ngáy muốn chạy lung tung, vừa nhấc chân xoay người liền đụng trúng vào người sau lưng.

"A". Cố Tiểu Mạch đưa tay ôm trán mình, trán có chút hơi đau, mặt mày nhăn nhó khổ sở.

Âu Cung Ngụy neho mắt nhìn đứa trẻ đụng trúng mình, đưa tay đỡ đứa bé đứng dậy, phui phui bụi trên người Tiểu Mạch xuống, mỉm cười xoa xoa trán giúp Tiểu Mạch, trên môi không tự chủ kéo ra một đường cong.

"bé gái, con có đau chỗ nào nữa không".

"dạ không ạ". oa, Tiểu Mạch cảm thán trong lòng, người đàn ông này thực sự rất đẹp nha, nhất định rất hợp với mama của mình.

Tiểu Mạch cũng không hỏi xem người đàn ông này đã có gia đình hay chưa, liền nhanh nhẩu muốn thành một đôi với mama của mình.

"cháu rất thích chú, chú có muốn lấy mama của cháu không". Tiểu Mạch tuy rất thông minh, nhưng dù gì vẫn còn là một đứa trẻ, nên lời nói cũng không được rõ ràng, cũng như người nghe cũng không cho là thật.

Âu Cung Ngụy nghĩ chắc đứa trẻ này cũng chỉ là đùa với mình nhưng vẫn nói thật những gì mình đang nghĩ trong lòng, thật chất anh đã xem những gì mình nghĩ đó là thật.

"chú đã có vợ rồi, không thể lấy mẹ cháu được, ngoan, mẹ cháu đâu, chú đưa đi tìm". Âu Cung Ngụy đưa tay xoa đầu Cố Tiểu Mạch mỉm cười.

"a, thật tiếc". Cố Tiểu Mạch Thất vọng cúi đầu, không bao lâu cũng ngẩng đầu lên nhìn anh một cái, sau đó đưa tay chỉ về hướng cô, trùng hợp cô cũng đang trở về.

Cố Tiểu Mạch nhìn thấy cô liền quên đi thất vọng vừa nãy lên tiếng kêu mama.

Âu Cung Ngụy nhìn theo hướng Tiểu Mạch chỉ, tròn mắt dao động mạnh mẽ, anh không thể ngờ được, lại gặp cô ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Từ Bỏ Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Cố Mạn Yên nghe tiếng con gái mình gọi, vui vẻ đi nhanh về phía Tiểu Mạch, tầm mắt cũng không để ý người đang đứng bên cạnh con gái mình, đến khi đến gần tầm mắt mới không tự chủ liếc sang bên cạnh, nhìn thấy người bên cạnh Cố Tiểu Mạch là hai chân liền cứng đờ một chỗ, không thể di chuyển được nữa, tôi không được, lùi cũng không xong, đang không biết phải thế nào, cánh tay liền bị con gái cô nắm lấy.

Cố Tiểu Mạch nắm tay cô lắc lắc, vui vui về về nói, như quên mất lúc này mình vì chuyện này mà thất vọng.

"mama, lúc này con định giới thiệu mama cho chú đó, nhưng chú đó đã có gia đình rồi, thật tiếc".

cô nghe con gái mình nói anh đã có gia đình, lồng ngực đã nhiều năm an ổn đột nhiên nhói lên từng hồi, anh thì ra đã có gia đình rồi, cũng đúng, nhiều năm như vậy sau có thể cứ nhớ mãi cô được, cô đứng là suy nghĩ ích kỉ thật.

quay sang nhìn con gái mình, có lẽ anh cũng không biết Tiểu Mạch là con của anh đâu, như vậy cũng tốt, anh sẽ không vì vậy mà cảm thấy có lỗi.

"Tiểu Mạch, chúng ta về thôi".

"dạ".

Âu Cung Ngụy này giờ đứng đờ nhìn cô, đến khi nghe cô muốn rời đi mới hồi phục tinh thần nhanh chóng chạy đến trước mặt cô.

"Mạn Yên, em định như vậy tiếp tục rời xa anh sao". Âu Cung Ngụy đưa tay nắm chặt hai cánh tay cô, tức giận nói, trong mắt anh tất cả là sự đau lòng.

"Âu tổng, anh là người đã có gia đình, tôi cũng vậy, tôi còn có con của mình, xin anh tự trọng".

"gia đình, con của mình, em còn định gạt anh đến bao giờ, Tiểu Mạch còn không phải là con gái của anh sao".

"nhưng anh là người đã có gia đình". cô đưa tay muốn gỡ tay anh ra, nhưng càng khiến anh nắm chặt hơn, Cố Mạn Yên đau đớn nhắm mắt.

Âu Cung Ngụy thấy cô biểu hiện có chút đau liền nói lòng tay ra, khó khăn nói.

"gia đình, gia đình của anh còn không phải là em và con hay sao, anh tìm em khắp nơi, bây giờ đổi lại em lại hiểu lầm anh đã có gia đình, như vậy cô công bằng hay không".

"tôi." Cố Mạn Yên không thể nói được gì, mắt đảo quanh một vòng phát hiện xung quanh rất nhiều người đang nhìn bọn họ, xấu hổ cúi đầu.

Âu Cung Ngụy thấy cô xấu hổ liền một mạch kéo cô rời đi, không quên căn dặn thư ký của mình dẫn theo Cố Tiểu Mạch.

Cố Mạn Yên để mặc anh kéo đi, Âu Cung Ngụy thấy cô ngoan ngoãn như vậy cũng không còn tức giận nữa, cơ mặt trở nên dịu dàng hơn, kéo cô ôm vào lòng, Âu Cung Ngụy đưa cô một mạch đi thẳng về nhà của mình.

bây giờ anh đã hiểu tại sao cô lâu như vậy lại không thấy, thì ra cô ở rất gần mình, gần đến không ngờ tới, anh cũng biết ai là người sắp xếp chỗ ở cho cô như vậy, ngoài Cao Chí Minh ra, thì chẳng ai khác làm được như vậy, rất thông minh.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Từ Bỏ Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Cố Mạn Yên thấy anh kéo mình vào nhà, thấy nhiều người nhìn như vậy cũng không dám lên tiếng, sau khi để anh kéo vào phòng, chỉ còn lại hai người bọn họ, cô mới khó khăn mở miệng.

"chúng ta thực sự không thể".

"không thử sao biết không thể". Âu Cung Ngụy đưa mắt nhìn cô.

"tôi, nhưng tóm lại chúng ta không thể". tuy cô đã nhớ hết mọi chuyện, nhưng khiến anh tổn thương nhiều như vậy, cô sao còn tư cách ở lại bên cạnh anh chứ.

"Cố Mạn Yên, em khiến anh nhiều lần chịu hết tổn thương này đến tổn thương khác, em định như vậy mà phủ sạch trách nhiệm sao". anh đưa tay xoay người cô lại đối diện với mình, giữ chặt cô không cho cô tránh né.

"em còn tư cách gì ở bên cạnh anh chứ, khiến anh chịu tổn thương nhiều như vậy, từ bỏ em, đừng nhớ em nữa có được không". Cố Mạn Yên đau khổ khóc lên, lâu lắm rồi cô mới khóc lớn như vậy trước mặt người khác.

"anh chính là kẻ dối này cũng không thể từ bỏ em được, Cố Mạn Yên em nghe cho rõ đây, em kẻ dối này phải chịu trách nhiệm với anh, em biết chưa hả". Âu Cung Ngụy giằng từng chữ với cô, muốn cô nghe thật rõ ràng.

"Cung Ngụy".

"Mạn Yên anh thực sự không thể từ bỏ em ra khỏi cuộc đời của anh được, em nghĩ em rời đi để anh hạnh phúc sao, em rời đi chính tay em phá hủy hạnh phúc của anh, phá hủy hạnh phúc của em mang đến cho anh, Mạn Yên đừng rời xa anh nữa có được không, em không cần anh, nhưng Tiểu Mạch cũng cần có cha, em định để Tiểu Mạch không có cha sống như vậy cả đời sao".

"Cung Ngụy em, em". Cố Mạn Yên ấp úng nửa này cũng không nói được câu nào, anh thực sự nói rất đúng, con gái cô cũng không thể không có cha, tuy con bé không nói, nhưng cô biết nó rất muốn như những đứa trẻ khác, có mẹ có cha, huống cô cũng thể quên được anh, lâu như vậy cần không thể quên được.

"Mạn Yên". Âu Cung Ngụy thấy cô đã dần chấp nhận, không để cô chuẩn bị cúi người hôn lên môi cô, thuận tay ôm cô đẩy lên giường.

[không cần kể mọi người cũng biết chuyện gì xảy ra tiếp theo rồi chứ].

~~~~~*~~~~~

Cố Tiểu Mạch không chút buồn bực chạy lung tung khắp nhà, người giúp việc vui vui về về chơi đùa với con bé, bọn họ biết đứa trẻ này là ai càng vui vẻ hơn chơi đùa cùng nó.

Cố Tiểu Mạch dù gì cũng là đứa trẻ, có đồ ăn ngon, có người chơi đùa, liền quên mất mẹ của bị người khác đưa đi, còn bị ăn sạch sẽ.

~~~~~*~~~~~

tại nạn 5 năm trước của anh lý do tại sao lại xảy ra, chính là sau khi cô rời đi, đến khi anh sự tình vội vàng đuổi theo cô, lúc băng qua đường không may lúc ấy xe tải mất tay lái va vào anh, Cố Mạn Yên vì sao phải nhận được điện thoại mới hay biết, bởi vì cô đã lên xe rồi đi trước khi anh gặp tai nạn không lâu trước đó.

~~~~~*~~~~~

THE END.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Từ Bỏ Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.